

# Vân Thiêu Si Tâm

## Contents

|                         |          |
|-------------------------|----------|
| <b>Vân Thiêu Si Tâm</b> | <b>1</b> |
| 1. Chương 1 . . . . .   | 1        |
| 2. Chương 2 . . . . .   | 4        |
| 3. Chương 3 . . . . .   | 6        |
| 4. Chương 4 . . . . .   | 8        |
| 5. Chương 5 . . . . .   | 10       |
| 6. Chương 6 . . . . .   | 13       |
| 7. Chương 7 . . . . .   | 16       |
| 8. Chương 8 . . . . .   | 20       |
| 9. Chương 9 . . . . .   | 24       |
| 10. Chương 10 . . . . . | 27       |
| 11. Chương 11 . . . . . | 29       |
| 12. Chương 12 . . . . . | 32       |
| 13. Chương 13 . . . . . | 34       |
| 14. Chương 14 . . . . . | 35       |
| 15. Chương 15 . . . . . | 36       |
| 16. Chương 16 . . . . . | 39       |
| 17. Chương 17 . . . . . | 41       |
| 18. Chương 18 . . . . . | 47       |
| 19. Chương 19 . . . . . | 48       |
| 20. Chương 20 . . . . . | 51       |
| 21. Chương 21 . . . . . | 53       |
| 22. Chương 22 . . . . . | 56       |
| 23. Chương 23 . . . . . | 59       |
| 24. Chương 24 . . . . . | 60       |
| 25. Chương 25 . . . . . | 63       |

## Vân Thiêu Si Tâm

---

### Giới thiệu

Edit: Bạn VịtBeta: Diệp Tuyên (Tuyên Nhi-TN) Nàng vốn là một nữ oa ngây thơ khả ái, nhưng suốt ngày bộ dạng lại p

---

*Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-thieu-si-tam>*

### 1. Chương 1

Vùng Tây Bắc, lãnh thổ Đại Đường, Tỉnh thành nằm trên con đường tơ lụa, là một tòa đại thành phần hoa náo nhiệt. Trong thành có đủ các dân tộc với các màu da khác nhau, có thể nói đây là một thành thị vô

cùng náo nhiệt.

Cách mấy trăm dặm về phía bắc Tĩnh thành là một mảnh sa mạc không người, phía nam tiếp giáp Kỳ Liên sơn. Nguyên bản địa phương này nên giống những nơi lân cận khác hoang vắng suy tàn, hoặc chìm trong làn nước lũ, bất quá Tĩnh thành không chỉ không trở thành đất cằn sỏi đá, ngược lại còn được trời cao ưu ái ban tặng một con sông dài xuyên qua thành, bồi đắp đất đai màu mỡ, từng bước phát triển, rốt cục trở thành đại thành nổi danh khắp vùng Tây Bắc này.

Mặt khác, lại bởi vì vị trí của Tĩnh thành hoàn toàn nằm trên con đường thương nhân phải đi qua, cho nên nơi đây mới có thể tiếng tăm lừng lẫy như vậy.

Ngày hôm đó, thủ phủ Tĩnh thành Lương Thiên Phong đang ở trong phủ đệ rộng lớn mở tiệc chiêu đãi đoàn người từ kinh thành tới – các thương nhân muốn đến Cao Xương thành.

Lương Thiên Phong thận trọng thiết yến, cũng mời đến các thương nhân trong thành hẳn có qua lại làm ăn tới chung vui, trừ bỏ đầy bàn rượu thức ăn ngon ở phòng khách hầu hạ, hạ nhân gà bay chó sủa cũng đi lại không ngừng nghỉ, Lương Thiên Phong còn an bài ca kĩ vũ nữ biểu diễn, thực sự có thể nói là toàn bộ kỹ năng nghề nghiệp đều được xuất ra.

Sở dĩ phải hao tốn tiền của, cẩn thận thiết yến như vậy cũng bởi vì dẫn đầu đoàn thương khách lần này là người có thanh danh cực kì vang dội ở Tây Bắc, hiện đang ngồi ở thủ vị (vị trí đầu não) trong phòng khách – Kiều Kiếm Vân. Người này có thể giúp Lương Thiên Phong bảo trì địa vị thủ phủ Tĩnh thành a.

Kiều Kiếm Vân là một trong tứ đại tổng quản của ”Mính ký thương hành” (Convert là: ‘trà nhó cửa hàng’), phụ trách khu vực Tây Bắc gian khổ long xà hỗn tạp (rồng rắn lẫn lộn) lại vô cùng nguy hiểm.

~ ~

~Tạm dừng 1 chút ạ: Nếu bạn đọc truyện này ở Wattpad thì:

Bạn Vịt không muốn đem bộ này đi post ở nơi khác, vì bộ này sắc, để nhà thôi để mình kiểm soát =))))), các bạn ở Wattpad ạ, nếu các bạn post sang wattpad, thì mình cũng chẳng làm thế nào được, có báo cáo vi phạm thì cũng vẫn chỉ thể thôi, mình nghĩ chắc các bạn cũng không muốn ăn trộm của mình vì có một số người điện thoại không vào được wordpress.....Và nếu như các bạn rơi vào trường hợp đó, mong các bạn sau khi đọc xong hãy DELETE đi. Mình không muốn đặt pass, vì đặt pass thì thả làm pic cho xong, mà làm pic thì tốn KB khi đọc điện thoại, mình cũng đọc điện thoại nên mình biết chứ, thế nên, bạn Vịt chỉ dám mong các bạn del đi sau khi đọc thôi. Cảm ơn!!

Sau khi Kiều Kiếm Vân tiếp nhận công việc làm ăn vùng Tây Bắc, phần đông thương gia ở Tĩnh thành đều chọn hẳn làm đối tượng hợp tác. Khi đó Lương Thiên Phong vốn xuất thân giàu có, nhưng muốn làm thủ phủ Tĩnh thành thì cần phải hợp tác cùng ”Mính ký thương hành”. Bởi vậy, khi Kiều Kiếm Vân đến đây, sao có thể không làm hẳn kinh hỉ vạn phần cũng hết sức tận tình khoản đãi đâu!

Kiều Kiếm Vân ngồi ở thủ vị phòng khách tao nhã tươi cười nhìn nữ tử trong sảnh đang ra sức vận vẹo vòng eo, phô ra dáng người tuyệt đẹp của thiếu nữ thanh xuân.

”Kiều tổng quản, hiếm khi người đại giá quang lâm, chúng ta lại lâu không gặp mặt, ta xin kính Kiều tổng quản một ly”. Lương Thiên Phong vẻ mặt sung sướng ngồi một bên thân thiện tiếp đón liên tiếp mời rượu.

Kiều Kiếm Vân từ lúc mười tám tuổi, lập tức tiếp được chức Tổng quản ”Mính ký thương hành”. Lúc đầu hẳn không sợ vất vả, mỗi lần ”Mính ký” tới phía Tây, hẳn tuyệt đối sẽ có mặt trong đó, hơn nữa hẳn vốn một thân võ công thâm hậu đã đánh đuổi không ít bọn cướp bóc đạo phỉ mơ ước ”Mính ký”, càng làm cho thanh danh bùng bùng nổi dậy ở Tây Bắc.

Mà đằng sau vẻ nho nhã của Kiều Kiếm Vân cất giấu kiên nghị không lùi bước. Ai quen biết hẳn liền hiểu rõ ràng, vào những lúc quan trọng, Kiều Kiếm Vân có thể giết người mà không nương tay.

Trong ba năm, Kiều Kiếm Vân không chỉ thành lập uy vọng ở Tây Bắc, còn mở rộng thêm ”Mính ký”. Sau đó hẳn liền chọn lựa huấn luyện ra một đám người có thể chấp nhận cuộc sống gian khổ làm thuộc hạ thay hẳn lãnh đạo đội ngũ thương khách vùng này.

Sau đó Kiều Kiếm Vân không còn ra mặt chỉ đạo, thẳng đến lúc này. Cho nên Lương Thiên Phong cũng ước chừng đã hai năm chưa gặp lại Kiều Kiếm Vân.

”Lương lão bản khách khí.” Kiều Kiếm Vân nâng chén lên môi, ”Lương lão bản như thế quá tốn kém, thật sự là làm cho Kiếm Vân phải băn khoăn. Phải là Kiếm Vân kính Lương lão bản một ly mới đúng.” Hắn mỉm cười, uống rượu trong chén.

Không hổ là thủ phủ Tĩnh thành, đoàn người kia sau buổi trưa hôm nay mới đến, buổi tối Lương Thiên Phong đã bày ra yến tiệc xa hoa thế này.

Lương Thiên Phong nghe vậy, sung sướng lập tức uống rượu theo.”Đâu có,đâu có, Kiều tổng quản, mời.”

Hai người kính xong một chén, Lương Thiên Phong lại tiếp tục tiếp đón các thương gia trong thành cùng đoàn người mới tới kia.

Từ lúc nhìn thấy Lương Thiên Phong bày ra trận chiến này, Kiều Kiếm Vân liền biết tối nay chỉ sợ là khó thoát thân sớm. Nếu thịnh tình không thể chối từ, hắn không bằng thích ứng trong mọi tình cảnh đi, hảo hảo hưởng thụ một chút hảo ý của Lương Thiên Phong vậy.

Vì thế hắn thả lỏng người, điều chỉnh lại tư thế cho thoải mái, sau đó lại cầm đũa, ưu nhàn nhấm nháp thức ăn, ánh mắt cũng chuyên chú nhìn đám ca kỹ nhảy múa trong sảnh.

Đột nhiên, hắn rõ ràng tiếp nhận được một đạo ánh mắt mãnh liệt nhằm hướng hắn mà bắn đến, hắn mang theo ý cười, con ngươi đen cũng nhìn lại, nhanh chóng bắt giữ thân ảnh xinh đẹp kia.

Nữ nhân ở giữa có dáng người lung linh hứng thú đang tung ra xuân sắc mê hoặc, thoảng hoặc còn nhắm về phía hắn ý tứ hàm xúc rõ ràng.

Kiều Kiếm Vân mâu quang tao nhã trầm xuống, một chút quang mang tà tứ khó khăn xẹt qua.

Lương Thiên Phong luôn luôn để ý đến động tĩnh của thượng khách,phát giác ra ánh mắt của Kiều Kiếm Vân đang nhìn đến đâu, lập tức giới thiệu,”Nàng là Toa Linh,có dòng máu ngoại tộc trong người, là vũ nữ nổi tiếng nhất Tĩnh thành, rất nhiều thương nhân gặp qua đều muốn đem nàng nạp làm thiếp, đáng tiếc đến nay chưa có ai có thể như ý nguyện.”

”Nha!” Kiều Kiếm Vân khẽ nhếch mi, mỉm cười không thay đổi,” Vũ kĩ của nàng xác thực bất phàm. Không biết Lương lão bản nói nhiều như vậy chính là khen ngợi nàng, hay tính thay Kiếm Vân mai mối tơ hồng đây?” Hắn cười nói.

”Không, không!” Lương Thiên Phong lập tức phủ nhận. Nói đùa sao, Toa Linh ở Tĩnh thành thanh danh mặc dù nổi tiếng, nhưng là phẩm hạnh ngày thường thì không có gì để nói, nàng sao có tư cách có một nam nhân vĩ đại như Kiều Kiếm Vân bên cạnh? Nhiều lắm là công cụ làm ấm giường thôi. Mà đây còn tùy thuộc vào ý nguyện của hắn nữa nha.

”Kiều tổng quản, nếu như ngươi không chê, vậy đêm nay.....” Lương Thiên Phong thử nhìn hắn, hàm ý trong đó không cần nói cũng biết.

”Cứ giao cho Lương lão bản an bài đi!” Kiều Kiếm Vân hào phóng đồng ý. Hắn không cho rằng mình là Liễu Hạ Huệ, nếu Lương Thiên Phong cố ý thay hắn an bài, như vậy hắn cũng sẽ không phản đối có nữ nhân đêm nay lên giường của hắn, thay hắn giải quyết dục vọng lâu ngày chưa phát tiết.

”Hảo, hảo!” Lương Thiên Phong lập tức hai mắt sáng ngời, cười hớ hớ gật đầu lia lịa.

Kiều Kiếm Vân sau khi trả lời câu hỏi của Lương Thiên Phong, vẫn là nhất phái tiêu dao thưởng thức ca múa trước mặt, hưởng thụ chúng nữ nhân phóng đến ánh mắt thèm nhỏ dãi.

Ngay tại khi mâu quang của hắn không chút để ý dao động, đột nhiên từ khóe mắt thấy một tia kỳ quái của một cặp mắt lạ nhìn hắn chăm chú.

Con mắt vừa to vừa tròn, đồng mâu lóe sáng dưới ánh nền chiếu rọi như lục quang bảo thạch, hấp dẫn người khác, làm người ta thực muốn đến gần xem rõ ràng.

Hắn không biết chủ nhân của đôi mắt ấy là nam hay nữ(S: to tròn thì là nữ a. TN: chua chắc à nha), bởi vì người này toàn bộ thân thể đều tránh ở sau cái cột to lớn, trên mặt lại bị úp bóng, khiến hắn một chút cũng không thấy rõ kiểu tóc ấy là của phái nào.(S: \*hét to\* phái nữ a ... Cơ tỷ: im mồm.TN: đúng, đúng, ý Cơ tỷ cấm phạm vào ý muội)

Đang lúc hắn muốn tiến thêm một bước để nhìn kỹ hơn thì trong chớp mắt, cặp lục quang ấy liền biến mất không còn.

Kiều Kiếm Vân có chút kinh ngạc trừng mắt nhìn, còn chưa hết nghi vấn, lại bị người bên cạnh mời rượu làm phân tâm.

Không bao lâu, hắn đã đem việc này quảng đến sau đầu, không còn nhớ nữa.

## 2. Chương 2

Đêm khuya, buổi tiệc tăn hoan đã tán tịch thật lâu, bất quá trong phòng khách ở Lương phủ lại truyền ra từng trận tiếng vang ái muội, có lẽ là một trận thịnh yến khác mới bắt đầu chăng! (TN: AAA! Ko đâu, lần đầu beta đã thế này thì còn gì là chong xáng thiếu nữ người ta nữa, aaa)

Lúc này, trên cái giường rộng, một đôi nam nữ trần trụi đang gao giao quần lấy một chỗ.

"A..... Gia....." Tiếng thở dốc ngọt ngào yêu kiều hỗn loạn, càng không ngừng từ trong miệng nữ nhân tràn ra, thân thể tuyết trắng ngang dọc trên giường, hai vú mướt mà cao ngất theo bộ ngực dòn dập phập phồng mà rung động, đỉnh vú đỏ tươi như nụ hoa, một đóa bị nam nhân ngậm trong miệng, đóa còn lại bị hai đầu ngón tay thon dài bóp chặt cùng vân vê xoa nắn.(TN:Á, máu!\* khăn giấy đâu oy\*)

Ánh mắt tao nhã đã sớm mất, Kiêu Kiếm Vân một đôi hắc đồng tà tà nhìn thân thể non mềm bên dưới, khóe miệng sau khi buông nụ hoa trước ngực nàng vẫn là cười yếu ớt.

Đại chương môn trốn từ phần bụng cao của nàng đến hạ thân, dĩ nhiên có phủ kín chỗ đóa hoa dịch ẩm ướt trắng mịn. Hắn khiêu khích thịt cánh hoa, cũng đưa tay thuận thể sáp nhập lối vào mê muội xuyên qua xuyên lại gãi gãi.(S: Ấy ấy, biết thế đưa cho Linh nhi làm bộ này a ... Lik: \*cười phở lớ\* hế hế, ta làm muội muội rồi nhớ!TN:\*ôm mặt\* ta thừa nhận, định lực của ta chưa cao)

"A....." Toa Linh yêu kiều rên một tiếng, nâng hạ thân, càng thêm đưa đầu ngón tay hắn xâm nhập nhét vào trong cơ thể, hoạt dịch đầm đìa tiết ra, rất nhanh liền trảm đầy bàn tay to của hắn.

"Gia..... Ta nóng quá..... Hảo muốn....." Nàng vặn vẹo thân thể phối hợp ngón tay hắn kéo ra đưa vào(S: aizz aizz, bạn ngại chết a. TN: ngại quá ha \*cười khinh bỉ\*), miệng cuồng loạn đòi hỏi, con ngươi khép hờ như mè đáng yêu mà lại chứa đầy dục vọng.

"Như vậy liền chịu không nổi?" Dem hai chân của nàng chống đỡ mở rộng thêm, hắn cúi nửa người xuống cười khê, vươn đầu lưỡi, chậm rãi liếm các nơi da thịt mẫn cảm trên người nàng, ngón tay xâm nhập trong cơ thể nàng càng thêm không lưu tình đâm vào 'vẽ vờ', tay kia đè lên thịt cánh hoa kích thích châu hạch, qua lại chà xát vân vê.

"Gia..... Cho ta..... Toa Linh muốn..... A....." Một vị nam tử bề ngoài nhã nhặn, thể nhưng lại có thủ đoạn làm người khác mất hồn, Toa Linh quả thực là hưng phấn đến không thể áp chế nữa. Nàng từng có nam nhân, nhưng không ai có thể so sánh được với vị nam nhân thanh danh vang dội trước mắt này.

"Hảo." Hắn rút ngón tay,"Nhìn ngươi đều ẩm ướt thành như vậy, gia liền thỏa mãn ngươi đi!"

Hắn đem nam tính dâng trào để ở huyết khẩu ướt đẫm mà trần trọc ma sát, của nàng bị hắn trêu chọc đến sưng đỏ, huyết khẩu tiết ra một lượng chất lỏng lớn.

"Gia....." Nàng cầu xin rên rỉ, vặn vẹo hạ thân liều mình nghênh hợp thứ cứng rắn nóng bỏng đang chậm chạp không tiến vào kia.

"A..... Cầu ngươi..... Gia..... Muốn ta....." Lúc này hạ thân ngứa ngáy sắp làm cho nàng không chịu nổi, nhịn không được nhu cầu trong cơ thể, nàng trong miệng liên tiếp hô.

"Thật sự là cái đặng oa nhi!" Hấn cười khê, thẳng lưng dùng sức nhập vào lối mòn trơn ướt của nàng –

"A –" Nàng kêu la, 'nội thành' mạnh mẽ bị tách ra đánh sâu vào thiếu chút nữa làm cho nàng chống đỡ không được, không thể dự đoán được nam tính của hấn quả là to lớn a."Không..... Không được....." Nàng bồng bồng kêu.

Hấn đem hai chân của nàng kéo cao đặt bên hông, lại dùng lực ở mông hất về phía trước, không chút nào thương hương tiếc ngọc làm cho nam tính cực đại hoàn toàn nhập cơ thể nàng, cũng ở chỗ sâu trong cơ thể nàng hung hăng cọ xát.

"A....." Vừa đau vừa khó chịu, biểu tình đan xen trên mặt Toa Linh."Gia..... Người làm Toa Linh thật thoải mái..... A..... Chậm..... Chậm một chút....." Nàng thở không ra hơi rên rỉ.(TN: im miệng, người thật sự làm mất mặt nữ nhân chúng ta quá!)

"Người kêu nhiều a!" Về mặt tà nịnh hiện lên trên khuôn mặt tuần tú, hấn một tay cầm đầu vú cao ngất trước ngực nàng mãnh lực xoa bóp thưởng thức, hạ thân không ngừng nghỉ ngoạn lực tiến công cùng dùng lực va chạm nàng, cho đến khi nàng liên tiếp thét chói tai vì cảm thụ sướng khoái.

"A..... A..... Gia....." Cường lực đánh sâu, động tác này làm cho thân thể của nàng cũng dong đưa lay động theo, tiểu huyết cổ đại lan tràn( nước ngập lụt a bà con:">, cả người do kịch liệt luật động mà đổ mồ hôi. Còn hấn dừng mãnh lực nàng vừa yêu vừa sợ, lại nhịn không được động thân phối hợp.

Nhìn gương mặt anh tuần trước mắt, biểu tình tao nhã trong buổi tiệc sớm biến mất chỉ còn lại tà ý, bất quá lại càng tăng thêm hơi thở nam tính mỉa hoặc mê người. Nàng động tình đem môi đỏ mọng đầy đặn tiến lên, muốn nếm thử tư vị bạc môi gợi cảm cười yếu ớt kia..... Đáng tiếc là không thực hiện được.

Kiều Kiếm Vân tránh né cặp môi ấy, chỉ vì hấn chưa từng hôn môi công cụ ẩm giường. Có lẽ là không sạch sẽ đi!(TN: yes, yes, muội ủng hộ ca.Nụ hun đầu phải dành cho nữ chính chứ!Hí hí)

Hấn bắt lấy vòng eo của nàng, mông lại dùng sức tiến lên phía trước tốc độ nhanh hơn, nam tính cực đại ở dừng đạo ướt đầm tới tới lui lui, nàng lại là một trận lãng kêu không ngừng.

"A..... Gia..... Dùng sức một chút....." Càng thô bạo va chạm, càng làm cho nàng ngâm thanh sung sướng.

Hấn vừa lòng cắn đầu vú đỏ bồng bồng to trước ngực nàng, không ngừng va chạm hòa hợp.....

Xuân sắc hỗn loạn tràn ngập, hơi thở nam nữ giao hoan dâm mĩ che kín toàn bộ sương phòng, thật lâu chưa dừng lại.(TN: phù, xong!)

~ ~

~Hơi thở rối loạn còn chưa qua, Kiêu Kiếm Vân đã xoay người đứng lên đi về phía sau bình phong xử lý bản thân, sau đó lại mặc vào quần áo vừa cởi lúc trước.

Đợi đến khi hấn đi ra bình phong, nhìn đến nữ tử trên giường vẫn giữ nguyên tư thế vừa rồi không thay đổi.

"Người có thể đi rồi." Hấn không lưu tình đuổi người, biểu tình trên mặt vô cùng lãnh đạm.

"Ân....." Toa Linh yêu kiều một tiếng, xoay người nằm nghiêng, ngữ điệu dính ngáy nùng mị,"Gia..... Toa Linh còn muốn bồi gia, cho Toa Linh lưu lại thôi....." Một bàn tay nhỏ bé của nàng khê vỗ lên ngực, đòi mất mị hoặc ám chỉ muốn một lần vui thích nữa cùng hấn.

Nam nhân tuổi trẻ tài giỏi như vậy, nàng mới không nghĩ dễ dàng buông tha đâu! Hơn nữa chờ đợi cũng khá lâu rồi, nàng rất cực cũng tìm được nam nhân mà nàng vừa mắt nha.( S: làm kiều á)

"Ta không ngủ cùng nữ nhân." Hấn đối với loại ám chỉ kia không thèm để ý, ngữ khí không thay đổi cự tuyệt nói.

"Chúng ta lại không có buồn ngủ." Nàng mân mê môi, không ngừng cố gắng,"Toa Linh còn muốn cùng gia làm mấy chuyện thú vị khác." Nàng nũng nịu.

Kiều Kiếm Vân ánh mắt trầm xuống,"Nói đủ chưa? Nói xong người có thể đi rồi." Lãnh đạm vẫn như trước.

"Gia....." Đột ngột đánh một cái rùng mình, nàng vẫn giãy dựa nhìn hấn, không thể tin được hấn bề ngoài tao nhã cuối cùng lại trở mặt, lòng dạ lãnh khốc như vậy.

"Muốn ta tự mình động thủ quăng ngươi đi ra ngoài sao?" Hấn lạnh nhạt nhìn, trong giọng nói hàm ý khó chịu.

Toa Linh tay chân cứng đờ lạnh như băng, rốt cục nghe hiểu được hấn nói thật. Không dám nhiều lời, lập tức tắt ngọn lửa tính toán trong lòng, sợ hãi xuống giường mặc quần áo rồi hốt hoảng tung cửa xông ra ngoài.

Kiều Kiếm Vân chưa khép lại cửa phòng, gió đêm lạnh liệt thổi vào bên trong, nhanh chóng mang hơi thở ẩm áp thổi phiêu tán. Hấn ngồi xuống bên cạnh bàn, rót chén trà đã nguội lạnh ra uống, cảm nhận được ánh nhìn của một đôi mắt cách đó không xa bên ngoài song cửa sổ.

"Muốn vào liền vào đi! Chẳng lẽ ngươi định đứng bên ngoài cả đêm?" Bỗng dưng, hấn hơi bực mình trách mắng người đang rình mò kia...

### 3. Chương 3

Khi Toa Linh tiến vào phòng, hấn đã cảm nhận được có người đi theo, vốn nghĩ đó là thị nữ của nàng, không ngờ nàng ta đi ra đã được một lúc mà hơi thở kia vẫn còn ngoài cửa sổ, chân chừ chưa đi.

"Ai nói ta muốn đứng ở chỗ này một đêm ....." giọng nói non nớt như của nam hài tử lại như nữ hài tử từ cửa sổ truyền đến, chợt một đôi lục quang lóe sáng có chút quen thuộc xuất hiện.

Kiều Kiếm Vân ngăn người, lập tức nhớ tới trong bữa tiệc đêm nay, hấn từng lơ đãng nhìn đến con người quý dị, tựa hồ chính là đôi mắt đang tỏ mò trước mặt.

"Trong phòng chỉ có một mình ta." Hấn nhếch môi cười. Bỏ qua một bên ý đồ của người đến, con mắt hấn chuyển động, bộ dáng sắp lộ diện nhất định sẽ có chút buồn cười đáng yêu a!

Mắt tròn chớp chớp, đột nhiên co rút lại về phía sau dung nhập trong bóng đêm, nhưng là nháy mắt tiếp theo, một đạo thân ảnh tinh tế không phát ra nửa điểm tiếng vang từ cửa sổ rộng mở nhảy vào trong phòng, cũng nhanh chóng tới gần chỗ Kiêu Kiếm Vân, ánh sáng chiếu lên dung nhan "hấn" nhất thanh nhị sở.

Chỉ thấy đó là một gương mặt nhỏ nhắn có đôi mắt to tròn, đồng mâu nhanh như chớp chuyển động dưới ánh nến chiếu rọi rõ ràng có thể thấy được lục quang nhẹ nhẹ, cái miệng chúm chím hình thoi, mũi ngọc thẳng tắp, da thịt trắng tuyết kia có vẻ non nớt hơn so với người thường.

"Hấn" Tuổi chừng mười hai, mười ba, dung mạo tuyệt hảo nửa thiếu nữ, nửa nữ nhân, trên người là trang phục của người học võ, tóc đen trên đầu được chải gọn gàng theo kiểu nam nhi.

"Hấn" Là một cái nữ oa nhi. Là một cái nữ oa nhi phần nam trang. (TN: Sure! này giờ nghe ca tả mà còn nói là nam thì có mà thiếu năng)

"Ngươi là ai? Tại sao cả đêm đứng ở bên ngoài phòng ta?" Kiêu Kiếm Vân đạm thanh mở miệng, trong thời gian rất ngắn đã đánh giá rõ ràng đối phương.

Đồng dạng, đối phương cũng vào lúc này đem Kiêu Kiếm Vân nhìn từ trên xuống dưới. Cho đến khi hấn mở miệng hỏi, nàng mới phiết môi ngồi xuống đối diện hấn mà lẩm bẩm trong miệng: "Ai thích đứng dưới cửa sổ của ngươi! Bên ngoài gió rất lạnh nha!"

Nghe ra oán giận trong giọng nói của nàng, trong mắt hấn liền nổi lên ý cười, trong lòng bỗng nhiên cao hứng muốn trêu đùa nàng một chút.

"Nếu bên ngoài gió lạnh, ngươi vì sao không vào đây hoặc là trở về?"

"Không được nha!" Nàng liếc mắt, "Vừa rồi ngươi đang bữa bận công việc, ta sao có thể vào trong a!" (TN: sặc, bữa bận công việc? Có sao?)

Kể từ lần nàng hiếu kỳ, nghe thấy tiếng kêu kỳ quái trong phòng phụ thân liền xông thẳng vào, nàng đã bị hung hăng cảnh cáo. Tuy rằng nàng chưa hiểu được một nam một nữ ở trong phòng tại sao phải phát ra

cái loại tiếng kêu "Quý khóc thần hào" này, bất quá nàng không thể quên sắc mặt khó coi của phụ thân lúc ấy. Nàng thậm chí nghĩ đến phụ thân sẽ một chưởng đánh chết nàng à! (TN: haiz, nhân vật điển hình- phúc hắc nam sẽ lun có nữ chính ngây thơ)

"Cho nên người liền ở bên ngoài chờ?" Hần không thể tin hỏi.

"Đúng, ta ngồi xổm dưới cửa sổ." Nàng chỉ vào phiến cửa sổ vừa rồi nàng đã kích động nhảy vào.

Kiều Kiếm Vân hơi sửng sốt, kia nàng chẳng phải là từ đầu tới đuôi đều "Nghe" thấy hết sao?

Chắc! Một cái tiểu nữ oa chưa dứt sữa mà lại lớn mật như vậy, không hề cố kỵ thân nhiên ngồi xổm dưới cửa sổ nghe trộm thanh âm người khác ở trên giường giao hoan, nàng không thấy ngượng ngùng, nhưng hần lại thay nàng đỏ mặt nha.

Nàng rốt cuộc là ai?

"Người rốt cuộc là ai?" Hần ngữ khí buồn bực hỏi, phát hiện chính mình bình thản tao nhã luôn luôn duy trì trước nay tựa hồ đã vỡ tan.

"Ta chưa nói cho người biết sao?" Nàng kinh ngạc nhìn hần, "Ta là Lương Phù Cơ, cha ta chính là Lương Thiên Phong!"

"Người là nữ nhi của Lương lão bản?" Hần biết Lương Thiên Phong có ba đứa con, trong đó là 2 nữ nhi. Hần từng gặp mặt một nữ nhi tên Lương Kiền Phong, xem ra nàng chính là nữ nhi còn lại!

"Đúng!" Nàng phát tay.

"Người tìm ta có việc gì?" Hần nhin không được kinh ngạc hỏi. Bọn họ chưa bao giờ gặp mặt, nàng sẽ có chuyện tìm hần sao?

"Cũng không có gì, chính là buổi chiều hôm nay nghe người trong phủ nói trong nhà có một vị khách quý, không biết có bao nhiêu trọng yếu, cho nên ta liền nhân dịp yến tiệc tối nay tới thám thính- đáng tiếc cách quá xa, ta cái gì cũng không thấy rõ ràng. Sau lại nghe nói người đêm nay sẽ lưu lại phòng khách, ta liền chạy tới đây nhìn một cái!" Nàng chớp đôi mắt to, không hề giấu diếm nói cho hần nghe mục đích của mình.

Cứ như vậy? Kiêu Kiếm Vân lại nheo mắt. Đơn giản là do lòng hiếu kỳ quá phá, nàng lại có thể làm ra chuyện ngồi xổm ngoài cửa sổ phòng người ta?

Nàng là khuê nữ chưa thành thân nha! Lương Thiên Phong sao có thể dạy nữ nhi chính mình như vậy?

"Người đối với mỗi vị khách quý đến phủ đều tò mò như thế sao? Thậm chí nửa đêm cũng chạy tới nhìn lên?" Không biết vì lý do gì mà hần đối hành vi lớn mật của nàng có chút tức giận.

"Mới không đâu!" Môi đỏ mọng hình thoi nhếch lên, "Ta chỉ là chưa thấy cha ta đối đãi với ai cẩn thận như vậy, khẩn trương hề hề, cho nên ta mới muốn đến nhìn xem vị khách quý này rốt cuộc là cái người ba đầu sáu tay nào. Nếu không ta thà rằng đi luyện công chứ không thềm lãng phí thời gian đâu!" Nàng thâm oán trừng mắt nhìn hần "Kết quả người hại ta ở ngoài cửa sổ đợi thực lâu, thiếu chút nữa là chết cồng rồi!"

Thế ra nàng phải ngồi ngoài cửa là do hần hại?! Biểu tình Kiêu Kiếm Vân nhất thời có chút cứng ngắc.

"Không có người nào bắt người ngồi xổm bên ngoài!" Hần nhin không được động khí trách mắng. Hần còn chưa chất vấn nàng dám rình mò hần, nàng thế nhưng dám tố trạng hần.

Lương Phù Cơ giật mình sửng sốt, hần thành \*\*\* h xảy ra tức giận lạnh liệt làm nàng cảm thấy khó hiểu. Xem ra người này tính tình có vẻ không tốt lắm! Hần biểu tình vừa rồi coi như rất ôn hòa, làm sao mới trong chốc lát công phu đã thay đổi bất thường?

"Người mắt húng à?" Nàng tò mò hỏi. Nếu đúng, kia nàng vẫn là chạy nhanh đi! Dù sao người cũng đã thấy rõ ràng rồi.

"Người cảm giác được?" Hần bĩu môi, trong lòng càng thêm không thoải mái. Nàng không phải biết rõ sao còn cố hỏi?

”VẬY..... Một khi đã như vậy, kia.....” Nàng lập tức đứng dậy. Nhớ tới biện pháp mỗi lần đụng tới cha đang tức giận mà thi hành.

”Người đang làm cái gì?” Thấy nàng nhanh chóng từ ghế đứng dậy, hần nhất thời nhú mày hét lên.

Nàng sốc tại chỗ, không dám động dậy. Oa! Hần so với cha còn khốc liệt hơn a!”Ta muốn trở về.” Nàng đáp.

”Người nói đến thì đến, muốn đi thì đi, người coi phòng của ta là cái gì” Hần tức giận trả lời.

Lương Phù Cơ sắc mặt khê biến, chọc tức lại,”Người hung dữ như vậy làm cái gì! Vừa rồi khi người cùng cô nương kia ở trong phòng, ta không có quấy rầy người, hiện tại ta muốn trở về phòng, người việc gì phải trừng mắt dọa ta!” Nàng cảm giận chỉ trích.

Kiều Kiếm Vân nghe vậy ánh mắt liền ngưng trọng, cứng rắn áp chế cơn tức không rõ ngọn nguồn trong lòng, không nén nổi tự hỏi chính mình tại sao đêm nay lại mất đi trầm ổn ngày thường,cáu kỉnh với một tiểu nữ oa?(TN: ca, haiz ...thui vậy.Ca từ từ phát hiện đi)

”Uy, người như thế nào đột nhiên im lặng?” Nàng nghi hoặc hỏi. Người này thực kỳ quái, một hồi còn mắng nàng, bây giờ lại đột nhiên lãnh mặt không lên tiếng.

”Người không phải muốn đi sao?” Hần không nghĩ lại cùng nàng nhiều lời. Nếu nàng là nữ nhi của Lương Thiên Phong, coi như đêm nay hần chưa gặp nàng đi.

”Ta có thể đi rồi?” Nhìn hần sắc mặt trì hoãn, không biết vì sao nàng rất muốn ở lại cùng hần nói vài câu chuyện phiếm.

”Người về đi! Lần sau đừng chạy đến phòng nam nhân xa lạ vào nửa đêm nữa.” Hần nhin không được bỏ thêm một câu.Namnhân khác chỉ sợ không dễ nói chuyện như hần. Hiện tại có rất nhiều người ngay cả nàng,tiểu nữ oa cũng sẽ không buông tha. Huống chi nàng còn tự mình dẫn thân tới cửa người ta.

Không biết hần là có nên hay không vào sáng mai báo cáo lại với Lương Thiên Phong đây?

”Nha!” Nàng nhìn hần chuyển biến càng thêm khó hiểu,bất quá cũng không dám nói thêm câu nào,chỉ đảo tròng mắt, ngượng ngừng xoay người rời đi.

## 4. Chương 4

Mất thời gian một ngày hoàn thành giao phó hàng hóa, cùng với chuyện ngày mai lên đường đi Cao Xương thành mua thêm ít đồ tiếp viện, Kiều Kiếm Vân dưới tình hình không thể chối từ liền sau khi cùng Lương Thiên Phong dùng bữa tối, vẫn là như hôm trước ở lại Lương phủ.

Ngay tại khi hần chuẩn bị lên giường đi ngủ, bên cửa sổ sương phòng lại truyền đến tiếng vang nhỏ làm ánh mắt hần trầm xuống, lập tức cảnh giác.

Sau tiếng động nhỏ ấy, cửa sổ bị tác động từ bên ngoài đẩy ra, một đạo thân ảnh nhỏ bé nhảy vào trong phòng. Tình hình phát sinh đêm nay rất giống đêm hôm trước.

Kiều Kiếm Vân đứng ở trước giường, bình tĩnh nhìn cặp mắt to tròn lóe ra lục quang kỳ lạ của Lương Phù Cơ.

”Người đã quên lời dặn đêm qua của ta?” Hần hừ nhẹ một tiếng, nhìn bộ trang phục nam nhi của nàng.

Hôm nay hần đã tìm hiểu qua từ Lương Thiên Phong, Lương Phù Cơ là nữ nhi của hần với một người thiếp, lúc ấy đứng hàng nhỏ nhất trong nhà. Bất quá sủng thiếp kia sau khi sinh hạ Lương Phù Cơ liền sinh bệnh qua đời. Về phần da thịt Lương Phù Cơ khác với người thường cùng với màu mắt quái dị là bởi vì mẫu thân nàng – vị tiểu thiếp kia là người ngoại tộc đến từ Tây Vực.

”Nói cái gì?” Lương Phù Cơ ngồi xuống ghế, tò mò hỏi.

Xem nàng không chút nào do dự đặt móng, cứ như nàng đang ngồi giữa đình viện vào ban ngày, hai đạo mày kiếm của Kiều Kiếm Vân không tự giác bắt đầu dĩ nhú lại.

"Ta không phải nói với người, không được đến phòng nam nhân xa lạ vào ban đêm, người đã quên sao?" Hắc kiên nhẫn lặp lại lời nói đêm qua.

Nếu nàng không phải là nữ nhi của Lương Thiên Phong, hắc sẽ không tốn nhiều lời lẽ, nhẫn nại tính tình nói mấy thứ vô nghĩa này nha. (TN: zậy chứ ca tính làm gì? \* mắt chớp chớp\*. Vân ca: người... TN: Stop, phản đối soái ca dùng vũ lực)

"Nhưng người cũng không phải người xa lạ nha! Hai ngày liên tiếp người đều ở lại nhà của ta, hơn nữa hôm nay ta còn thăm dò xung quanh phát hiện người rất nổi tiếng ở Tỉnh thành — không không, phải nói là toàn bộ vùng Tây Bắc này mới đúng." Hai mắt nàng bừng sáng.

"Thế thì sao?" Hắc nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn ngây ngô của nàng, thật sự không rõ chính mình vì sao phải nhẫn nại cùng tiểu nữ oa này nói đạo lý như thế. (TN: \*xách sẵn dép\* cười với đại gia một cái, ta nói cho biết)"Ta có danh tiếng, thậm chí ta là khách quý của cha người, nhưng cũng không có nghĩa ta là người tốt. Mà người không đi chuyên tâm luyện công, ngược lại chạy tới hỏi thăm ta làm cái gì?" Hắc xem thường hỏi.

Hắc từ trong miệng Lương Thiên Phong biết được Lương Phù Cơ từ nhỏ đã hoạt bát hiểu động không giống nữ oa bình thường. Lớn lên nàng thật sự học không nổi nữ công may vá, bất quá tư chất gân cốt lại không tồi, Lương Thiên Phong liền mời người đến truyền thụ võ nghệ cho nàng, dù sao lễ giáo nơi đây cũng không phải không cho phép nữ nhân học võ.

Mà Lương Phù Cơ quả nhiên không phụ sở vọng của phụ thân, ban ngày trừ bỏ đọc sách học chữ, hơn phân nửa thời gian đều ở trong phòng luyện công, so với vài vị huynh trưởng cùng cha khác mẹ thì nàng còn chuyên chú chăm chỉ hơn bọn họ.

"Ta đối với người tò mò a!" Nàng đúng lý hợp tình trả lời.

Đêm qua hai người chưa nói chuyện với nhau nhiều, nàng bị hắc đuổi về, hại lòng hiếu kỳ của nàng đối với hắc càng tăng thêm, cho nên nàng mới có thể hy sinh thời gian luyện công chạy tới hỏi thăm chuyện có liên quan đến hắc.

Bất quá sau khi hỏi thăm, trong lòng nàng đối hắc nổi lên hưng trí cùng mơ ước rất lớn, từ đó hạ một quyết định quan trọng.

"Lương cô nương....." Kiều Kiếm Vân cảm thấy đau đầu. Tò mò? Hắc không phải là bộ dạng ba đầu sáu tay, có gì để tò mò!

"Đừng gọi ta cô nương, quá xa lạ, gọi ta Phù Cơ đi. Ta biết người tên Kiều Kiếm Vân, ta đây về sau sẽ kêu là Kiếm Vân ca ca, người thấy được không?" Nàng thích thú cắt ngang lời hắc.

Kiều Kiếm Vân ấn đường cau càng chặt, hắc phát hiện đầu hắc lại đau thêm một chút. (TN: ca, bình tĩnh, cẩn thận huyết áp. Vân ca: S, ta muốn đối người beta, bằng ko ta ko diễn nữa. TN: Ko~ ca thương tình, muội trên có mẹ già dưới có em nhỏ)

"Chúng ta mới gặp mặt hai lần, xưng hô đối phương như thế thật sự không ổn." Hắc cố gắng duy trì khẩu khí vững vàng. Nàng rốt cuộc có biết khi một người nam nhân gọi thẳng khuê danh của nàng sẽ đại biểu cho hàm ý gì không?

"Không có cái gì là không ổn hết! Dù sao về sau quan hệ hai chúng ta cũng bất đồng với những người khác, gọi thẳng tên là đúng thôi!" Nàng nháy đôi mắt to, ngữ khí vẫn bình bình như trước.

"Như thế nào bất đồng?" Hắc trầm xuống, lập tức bắt đến trọng điểm.

"A? Đúng rồi, đây chính là nguyên nhân đêm nay ta tới tìm người!" Nàng làm như nhớ tới chuyện gì, sắc mặt biến nghiêm chỉnh sau đó mới thận trọng nói ra một câu hại chết người –

"Kiếm Vân ca ca, người thú ta làm nương tử của người được không?"

## 5. Chương 5

Sau bốn năm rời kinh thành đến phía Tây, vừa mới trở lại nghỉ ngơi không đủ một ngày, Kiều Kiếm Vân đã nhận được thiệp mời của một vị tổng quản khác trong "Mính ký" kiêm bạn tốt Miễn Tử Tuần đưa tới, làm cho hắn không khỏi kinh ngạc Miễn Tử Tuần tin tức thực linh thông. Bởi vì trừ bỏ hạ nhân trong phủ biết hắn đã trở lại kinh thành, hắn chưa còn đưa đi ra khỏi đại môn nửa bước!

Đáng tiếc có người tựa hồ không muốn cho hắn hảo hảo nghỉ ngơi một phen.

Đến khi hắn đáp ứng lời mời bước vào phủ đệ của bạn tốt, nhìn đến Phong Dục Vũ cũng đang ngồi trong đó mới tỉnh ngộ, nguyên lai bọn họ đã sớm phái người thăm dò động tĩnh trong phủ, chỉ chờ hắn hồi kinh liền lập tức đưa đến thiệp mời.

"Vũ Dương Nhân đâu? Không có khả năng các người đều đến đông đủ, mà hắn người có hầu hết thời gian ở kinh thành lại vắng mặt nha!" Hai tròng mắt quét ngang một vòng quanh sảnh, Kiều Kiếm Vân thanh thoi nhập tọa, nhưng lại cố ý chọn chỗ ngồi cách xa bọn họ.

"Chúng ta không phải độc xà mãnh thú, người 'tránh' xa như vậy làm gì?" Phong Dục Vũ trào phúng thoáng nhìn, ngữ khí tràn ngập hứng thú.

"Ta sợ bị lửa trên người các người thiêu cháy a." Kiều Kiếm Vân đậm cười liếc hai vị bạn tốt đang ôm "thê" trong lòng. Cái loại biểu lộ không e dè này thực làm hắn mở mang con mắt. Không thể tưởng được một thời gian đi xa, bọn họ tất cả đều tìm được người bầu bạn cả đời, hơn nữa thoát nhìn còn là tình cảm chân thành hiếm có nha!

"Nói thẳng là người hâm mộ tình cảm phu thê bọn ta, không cần vòng vo như vậy!" Miễn Tử Tuần thẳng thắn đáp, thuận tay đem ái thê ngồi ở một bên kéo đến ôm, vẻ mặt đắc ý khoe ra, "Như thế nào? Nương tử của ta có phải hay không so với chút dong chi tục phần đẹp hơn nhiều?"

"Nương tử?" Kiều Kiếm Vân khẽ nhếch mi, "Các người đã muốn thành thân?" Tốc độ thực nhanh nha!

"Cũng chưa lâu! Chúng ta nửa tháng trước thành thân. Ai bảo bọn ta tả chờ hữu chờ cũng đợi không được người trở lại kinh thành, muốn mời người uống một ly rượu mừng cũng không thể. Ta thấy trong bốn vị tổng quản của 'Mính ký', hành tung của người là khó tìm nhất!" Miễn Tử Tuần nhin không được lên tiếng bất bình.

"Ta đi làm chính sự, cũng không phải là du ngoạn. Huống hồ đường đi lại hoang vắng, trừ phi có việc trọng yếu, nếu không hà tất phải tốn công sức làm cái gì!" Kiều Kiếm Vân đậm cười giải thích, "Bất quá xem ra lúc này ta tựa hồ không chỉ là bỏ qua hỷ yến của người, chỉ sợ ngay cả Dục Vũ cũng đã thành thân đi!"

"Đúng vậy! Phong Dục Vũ tiểu tử này còn sốt ruột hơn cả ta, hắn ngay cả thông báo cho ta một tiếng cũng không có liền thành thân ngay tại thành Hàng Châu trước." Miễn Tử Tuần tiếp lời, hai mắt tà nghệ liếc bằng hữu. Nương tử hắn thiếu chút nữa vì không thể hoàn thành ước định cùng Nam Lạc Tử, thất vọng không chịu cùng hắn thành thân.

"Đừng nói ta. Chính người ăn nói vụng về còn dám trách tội người khác." Phong Dục Vũ buồn cười liếc hắn.

Hai vị nương tử của bọn họ vốn là bạn tốt. Rõ ràng chính là Miễn Tử Tuần mồm mép không thể thuyết phục người trong lòng gả cho mình, còn luôn trách tội hắn không nên "Vụng trộm" thành thân trước.

Ngay tại lúc hai người trừng nhau, Kiều Kiếm Vân cũng buồn cười nhìn nương tử bọn họ vụng trộm chạy tới ngồi gần nhau tán chuyện.

Tiếp theo Phong Dục Vũ đột nhiên quay đầu hướng Kiều Kiếm Vân cười, tràn ngập hứng thú cùng không có hảo ý. Nguyên bản Kiều Kiếm Vân ở một bên xem "Trò hay" cảm thấy có chút ngạc nhiên. Sao vậy?

"Kiếm Vân, còn người? Người khi nào muốn thành thân? Chúng ta liền tới quấy rầy một ly rượu mừng."

"Thành thân? Ta khi nào muốn thành thân?" Kiều Kiếm Vân bị Phong Dục Vũ bắt ngờ hỏi, vẻ mặt mờ mịt.

"Dục, cô nương người ta đáng thương tận lực theo đuổi người, người thế nhưng một chút tỏ vẻ cũng không có." Phong Dục Vũ bờ môi gợi lên một chút giàu có ý cười âm hiểm.

"Người nói vậy cái gì? Ta tỏ vẻ với ai....." Hắc bổng dừng ngừng nói, dường như nhớ tới cái gì khiến sắc mặt khó coi vài phần.

"Ta nói đúng rồi?" Phong Dục Vũ không sợ chết bồi thêm một câu.

"Tin đồn nhảm, không đủ tin cậy. Huống chi ta cùng với nàng không hề liên quan." Kiều Kiếm Vân mắt trầm xuống trịnh trọng nói.

Nếu không hề liên quan, không hề phát giác, kia làm sao lại có bộ dáng bị người chọc đến nỗi đau thâm kín? Phong Dục Vũ nhin không được liếc bạn tốt.

"Uy uy, các người đang nói cái gì nha?" Miễn Tử Tuần cá tính thẳng thắn, mấy chuyện vụn vặt cùng thương vụ không quan tâm, cho nên đối với cuộc nói chuyện này nghe không hiểu ra sao.

"Chẳng lẽ người chưa từng nghe nói qua?" Phong Dục Vũ than thở, "Kiếm Vân có một vị 'Ái mộ giả', đã theo đuổi hắn nhiều năm. Đáng tiếc Kiều tổng quản của chúng ta căn bản là không để ý tới người ta, lại còn khắp nơi trốn tránh cô nương ấy nha."

"Thật sự?" Miễn Tử Tuần kinh ngạc nói. "Là ai? Chúng ta có quen biết không?" Hắc lập tức truy vấn. Tin tức này đối với hắn nhưng là thực "Mới mẻ".

Nguyên bản Cửu Y Nùng cùng Nam Lạc Tử ngồi một bên nói chuyện cũng mở to mắt kinh ngạc nhìn Kiều Kiếm Vân.

"Kia chỉ là đồn đãi!" Kiều Kiếm Vân cường điệu nói, ánh mắt càng phát ra âm trầm trường hướng Phong Dục Vũ, khuôn mặt tuần tú tao nhã mơ hồ có tia không được tự nhiên. Một người đại bộ phận thời gian đều ở Giang Nam thế nhưng lỗ tai lại có thể nghe được lời đồn đại hắn cực kỳ không muốn nhớ tới, tai mắt của Phong Dục Vũ thật đúng là đông đảo a!

Bất quá hắn cũng không quá mức kinh ngạc, hắn không phải vừa mới trở lại kinh thành đã bị "Thỉnh" lại đây sao?

Vốn có một tia không được tự nhiên liền biến mất vô tung. Vì thế dưới ánh nhìn chăm chú của mọi người, Kiều Kiếm Vân thần nhiên bưng trà nhấp một ngụm.

"Nếu ta tính không sai, chuyện này đã đồn đãi được hơn một năm..... Không có lý nào người không biết đi!" Phong Dục Vũ tiếp tục hỏi.

Chậc! Thực không vui, người này tuổi càng lớn lại càng không biểu lộ cảm xúc.

Kiều Kiếm Vân liếc mắt nhìn hắn, "Năm trước ta đã nói Lương Thiên Phong đem nàng mang về nhà nghiêm chỉnh quản thúc, không cho phép nàng chạy loạn." Hắc đạm thanh nói.

"Lương Thiên Phong..... thủ phủ Tĩnh thành?" Phong Dục Vũ nhướng mày, "Kia nữ tử đuổi theo người không tha chính là nữ nhi của Lương Thiên Phong?" Đây thật sự là "Tin tức".

"Ấn." Kiều Kiếm Vân nhìn hai vị bạn tốt. Dù sao đồn đãi này cũng chưa từng biến mất, so với mặc cho bọn hắn hồ đồ suy đoán, chẳng bằng giải thích rõ ràng, để cho bọn họ hiểu biết chân chính tình huống là như thế nào.

"Các người còn nhớ rõ mấy năm trước có vài lần ta từ Tây Vực trên đường hồi kinh từng bị đạo phi ý đồ cướp bóc hàng hóa?"

"Đúng vậy. Nghe Vương gia nói, Vương phi còn suy đoán sự kiện kia là nữ tử gây nên." Miễn Tử Tuần gật đầu. "Chính là sau đó không còn nghe Vương gia nhắc tới chuyện này, ta cũng nghĩ đến sự tình đã được giải quyết."

"Mục tiêu cướp bóc không phải hàng hóa, mà cũng không gây tổn hại gì cho nên Vương gia tất nhiên là không nhắc lại rồi." Kiều Kiếm Vân ngữ khí có chút bất đắc dĩ.

"Vậy mục tiêu là người đi!" Phong Dục Vũ nghe ra manh mối trong lời hắn nói, "Nữ nhi của Lương Thiên Phong biết võ?"

"Đâu chỉ biết võ, võ công của nàng nhưng là thật sự cao minh."

"Nguyên lai là như vậy." Phong Dục Vũ không khỏi cười, "Cho nên người mới có thể lên 'Yêu cầu' Lương Thiên Phong bắt nữ nhi của hắn hồi tỉnh thành, không cần lại đến quấy rầy người."

"Đúng vậy." Kiều Kiếm Vân gật gật đầu. Nhờ hắn 'uy hiếp' Lương Thiên Phong, đã hơn một năm nay, nàng quả nhiên không hề thỉnh thoảng xuất hiện chung quanh hắn, mà hắn cũng có thể quay lại cuộc sống yên tĩnh không bị quấy nhiễu hằng ngày.

Nói vậy Lương Phù Cơ hẳn là bị cha cường lực quản thúc, ngoan ngoãn chờ ở Lương gia, thẳng đến khi nàng xuất giá đi!

Bất quá, tâm hắn không thừa nhận cũng không được, hơn một năm này không có "Quấy rầy" thỉnh thoảng của nàng, cuộc sống tựa hồ quá có chút nhàm chán!

"Chắc! Kiếm Vân, nhìn người một bộ tao nhã lại không thể tưởng được tâm địa của người ngoan cố như vậy!" Miễn Tử Tuấn sau khi hiểu đại khái, nhin không được chế nhạo.

"Ngao cố?" Kiều Kiếm Vân nếu có chút dăm chiêu quay sang Phong Dục Vũ liếc mắt một cái, "Còn hơn 'Người nào đó' luôn bùng ra biểu tình vô hại, nói một đồng lời ngon tiếng ngọt không chân thật." Hắn có chút đùa cợt ám dụ.

Phong Dục Vũ nghe vậy lại nở nụ cười, "Ta thừa nhận trước kia đối nữ nhân là mềm lòng, nhưng ta cũng không giống người, mặt ngoài ôn hòa, kì thực nội tâm cứng rắn như một khối thạch." Hắn không có né tránh thừa nhận khuyết điểm bản thân, đồng thời cũng không quên phản bác.

"Thì tính sao?" Kiều Kiếm Vân không phản đối, "Ta chỉ là không muốn rước lấy phiền toái."

"Chắc!" Miễn Tử Tuấn xuy một tiếng, "Ta đây thật đúng là đồng tình với nữ nhân theo đuổi người, ai không thích lại đi thích nam nhân sắt đá như người!"

"Lúc trước người cũng giống ta tôn trọng tự do, tuyệt không muốn bị quấy nhiễu, liên lụy. Như thế nào mới thành thân không bao lâu, khẩu khí liền hoàn toàn sửa lại?" Kiều Kiếm Vân dăm cười đùa cợt.

"Đừng châm chọc ta. Chờ người chính mình cũng đụng phải, lại đến nói cho ta biết, người không thích chọc phiền toái!" Miễn Tử Tuấn phản bác nói. Kỳ thật hắn lúc trước cũng từng giãy dụa, bất quá cuối cùng vẫn là không địch lại hai chữ "Chân tình" mà cam nguyện dính vào bể tình. Hắn tin tưởng khi Kiều Kiếm Vân gặp phải đối tượng chính xác, tuyệt đối không thể nói 'tự do' nữa. (Convert là rộng rãi)

"Đúng rồi, các người còn chưa nói Vũ Dương đi đâu. Trường hợp 'Trọng yếu' như vậy sao có thể thiếu hắn đâu?" Kiều Kiếm Vân chuyển đề tài, không thích tốn nhiều lời lẽ cãi lại mấy chuyện vô ích này.

"Vũ Dương hai ngày sau khi Tử Tuấn thành thân lập tức mang theo nương tử hắn âu yếm đi xuống nam. Hắn tính mang nàng vừa du ngoạn vừa xử lý chút thương vụ. Bất quá trọng yếu nhất là hắn nói muốn đến chỗ Nam Cung Dục đòi một ít ân huệ, thuận tiện ăn uống chùa một chút." Phong Dục Vũ trêu ghẹo.

"Hắn đã chạy khỏi kinh thành, hai người các người vì sao còn ở lại không đi?" Kiều Kiếm Vân cũng dò xét liếc mắt một cái, làm bộ khó hiểu hỏi.

"Chờ người trở về a!" Phong Dục Vũ ngả ngón đáp.

Kiều Kiếm Vân trừng hướng Phong Dục Vũ khuôn mặt tuần tú âm hiểm, đang muốn lên tiếng thì hạ nhân Miễn phủ đã tiến đến mời bọn họ dùng bữa.

"Đi thôi! Muốn đầu vô môn, chờ ăn no lại tiếp tục, ít nhất khi đó cho dù muốn động thủ cũng có khí lực hơn." Miễn Tử Tuấn cười, đi đến một bên nắm tay nhỏ bé của Cửu Y Nùng, dẫn đầu đi ra cửa.

Còn lại hai người cũng hiểu ý, cười cười đi theo sau. Mà Phong Dục Vũ đương nhiên không quên ôm nương tử chính mình âu yếm trước khi đi.

Sau đó, ba gã bằng hữu lâu không gặp mặt đơn giản thoải mái chè chén đến nửa đêm mới rốt cục tận hứng.

## 6. Chương 6

Mấy ngày sau ở kinh thành, bên cạnh cửa Nam là một ngã tư đường người đến người đi náo nhiệt, hai bên chiếm đa số là hiệu thuốc bắc, trong kinh thành một ít đại phu nổi danh đều có được đường ở con đường này.

Trong số các hiệu thuốc ở đây, "Tế sinh đường" được xem là hiệu thuốc có vẻ đặc biệt nhất.

Lão bản "Tế sinh đường" Cốc Thiếu Vân chính là đệ đệ của định bắc Vương phi, làm người khiêm tốn, tâm địa lương thiện, hàng năm không chỉ ở trong điểm cử hành chữa bệnh miễn phí, còn chủ động tặng thuốc cho những người nghèo khó. Mà hắn sở dĩ có thể hào phóng "tiêu xài" như thế, nguyên nhân là vì đằng sau "Tế sinh đường" có lão bản "Minh ký" ủng hộ nha.

"Kiều đại ca, lần này ngươi vất vả. Như vậy hai chuyến xe được liệu lớn thật đúng là giúp ích rất nhiều a." Cốc Thiếu Vân sung sướng, giọng nói tràn đầy cảm kích. "Nhất là ở vùng Trung Nguyên này cực hiếm được thảo, chắc hẳn cũng tiêu phí ngươi không ít thời gian đi!"

Kiều Kiếm Vân đậm cười nhìn hắn, "Thiếu Vân, ở Trung Nguyên rất khó lấy được được thảo, còn ở Tây Vực lại không phải trân quý nên dễ lấy a."

Nghỉ ngơi mấy ngày, thương đội lục tục vào kinh, đoàn xe hàng hóa cũng theo đến, cho nên hôm nay hắn mới trước hai chuyến hàng được liệu lớn cố ý đưa tới "Tế Sinh đường" cho Cốc Thiếu Vân.

"Nhưng là kia cũng phải có người bảo hộ nha!" Cốc Thiếu Vân cũng đậm cười đáp lại.

Bình thường khi thương lữ trở lại kinh thành, hơn phân nửa đều mang theo những món hàng kén sù — được liệu tuy nói lợi nhuận cao, nhưng dù sao cũng không bằng cái khác, cho nên bình thường thương lữ chỉ khi rảnh rỗi mới thuận tiện mang theo một ít, tuyệt không giống Kiều Kiếm Vân, đem hai chuyến lớn trở lại kinh thành.

"Dù sao ta chỉ cần hạ lệnh là được." Kiều Kiếm Vân nói.

"Ha ha....." Cốc Thiếu Vân không khỏi cười to, "Nói cũng đúng....." (S: Ghét đàn ông con trai nc với nhau =] TN: Vịt ak, bạn vừa bị Linh Nhi nghi ngờ là đang beta danmei. Hic, ta trong sạch a!)

Lúc này, Kỉ Sĩ Đình thủ hạ Kiều Kiếm Vân đi tới.

"Gia, được liệu toàn bộ đã chuyển vào nhà. Gia có phân phó khác không?"

"Hảo. Cũng đến buổi trưa rồi, Sĩ Đình, ngươi liền theo chúng ta đang dùng bữa đi, thuận tiện uống vài chén, thăm hỏi một chút trạng vị chịu khổ lâu ngày." Kiều Kiếm Vân đậm cười mời.

"Vâng, gia." Kỉ Sĩ Đình cũng cười hưởng ứng.

Xác thực, một chuyến mấy tháng đi Tây Vực, đồ ăn tất cả đều có chứa phong vị dị tộc, thật vất vả trở lại kinh thành, đương nhiên là muốn nhanh chóng nếm mùi vị thân quen thôi.

Ba người đi vào tửu lâu lớn nhất gần đó dùng bữa. Tửu lâu này không chỉ có vị trí vừa tầm, chiếm diện tích lớn, còn lệ thuộc danh nghĩa "Minh Ký", ngày thường người đến người đi đông như trẩy hội, việc làm ăn vô cùng khấm khá. Hơn nữa đầu bếp ở đây tay nghề cao siêu, một đạo chiêu bài đồ ăn "Gà ngũ vị" khiến những ai từng thưởng thức đều tán thưởng không thôi.

Bọn họ còn chưa vào, tiểu nhị tinh mắt đã nhận ra thân phận người tới, vội vàng cúi người cung nghênh.

Bất quá bọn họ cự tuyệt đề nghị lên lầu hai, chỉ cần ngồi ở nơi yên tĩnh dưới lầu một là được.

Chỉ chốc lát sau, món ăn tinh xảo đã mang lên bàn, ba người thoải mái ăn uống, không thèm để ý đến bát quái bốn phương tám hướng xung quanh truyền đến..

Sau đó, cách bọn họ hai bàn về hướng bên trái, đoàn người vừa mới ngồi xuống đang đàm luận về một người cùng bước vào tửu lâu với bọn họ, đó là một vị cô nương ngồi gần cửa.

"Ta xem tiểu nương tử kia không giống nhân sĩ trung nguyên chúng ta đâu! Xem nàng da dẻ còn hơn cả khối ngọc, ta từng tiếp xúc nhiều làn da nhưng chưa thấy ai có làn da trắng như vậy nha." Nam tử mặc quần áo thanh sam lên tiếng khen.

"Đúng vậy! Màu mắt rất đậm, còn lóe lục quang quý dị nữa!" Nam tử phục trang màu xám đáp lại.

"Nói bậy! Cái gì mà lục quang, ta nghĩ ánh mắt trời chiếu mắt ngươi lóa rồi." Tên nam tử thứ ba mặc áo bào trắng tiếp lời "Còn lục quang a..... Nàng không phải yêu quái!"

"Các ngươi thực là...! Tiểu nương tử xinh đẹp như vậy, một thân nộn thịt, làm sao giống yêu quái? Vì huynh còn muốn sờ một phen a!" nam tử thanh sam mở miệng phụ họa.

"Gia?" Kỉ Sĩ Đình nhìn Kiều Kiếm Vân vừa nghe bọn họ nói vài câu đó liền bất động.

"Có cái gì lạ sao? Kiều đại ca." Cốc Thiếu Vân cũng phát hiện Kiều Kiếm Vân thần sắc kỳ quái.

Kiều Kiếm Vân trong lòng dâng lên dự cảm xấu..... đối tượng bọn họ đàm luận sẽ không phải nàng đi?

Không thể nào! Chẳng lẽ những ngày tháng yên ổn của hắn hơn một năm nay đã chấm dứt? Kiều Kiếm Vân một đôi mày kiếm dần dần nhú lại.

Quên đi, cần gì phải đoán! Kiều Kiếm Vân phút chốc từ ghế đứng dậy, xoay người đi ra cửa.

"Gia....."

"Kiều đại ca....."

Không để ý tới hai người phía sau nghi hoặc kêu to, Kiều Kiếm Vân hai mắt sáng quắc đi tuần tra mấy cái bàn, sau đó, ánh mắt của hắn liền cố định trên thân ảnh đưa lưng về phía hắn.

Có lẽ là ánh mắt hắn quá mức mãnh liệt, bóng dáng kia hình như cảm giác được liền xoay người lại –

Hé gương mặt cười duyên dáng, nguyên bản vẻ mặt nghi hoặc khi tiếp xúc đến ánh mắt Kiều Kiếm Vân phút chốc liền chuyển sang kinh hãi, hào quang đột nhiên phóng thích vì vui sướng khiến khuôn mặt vốn xinh đẹp nay càng thêm tàn mát ra khí chất tuyệt mỹ mê người, rung động trái tim người khác.

"Kiếm Vân ca ca! Ngươi đã trở lại!" Thân mình nho nhỏ nhảy dựng lên, lao thẳng tới bóng dáng cao lớn cách đó không xa, đôi tay nhỏ bé như tia chớp kéo lấy bàn tay to lớn của người nọ.

Kiều Kiếm Vân mâu quang chớp động, "Ngươi làm sao có thể ở trong này?" Hắn cắn răng thấp giọng rống giận. Quả nhiên là nàng, người khiến hắn e sợ chạy không kịp – Lương Phù Cơ!

Lương Thiên Phong rốt cuộc làm cái gì? Thế nhưng để tùy ý nàng lẻ loi một mình đi vào kinh thành mà không ai đi theo bảo hộ!

"Ta tới tìm ngươi a!" Nàng oán giận liếc hắn, đối hắn sắc mặt khó coi làm như không thấy. "Ngươi không biết, cha ta đem ta quản thúc hảo nghiêm, ra lệnh cho ta chỗ nào cũng không cho đi, còn cho người giám sát ta. Mà ngươi lại không chịu tới nhà thăm ta, cho nên ta liền tới kinh thành thăm ngươi."

Nàng nói bậy bạ cái gì? Hắn đi thăm nàng! Kiều Kiếm Vân sắc mặt càng thêm khó coi.

Một cô nương chưa xuất giá ở trước bàn dân thiên hạ khoe khoang mình bỏ nhà đi, hơn nữa mục đích còn là đi tìm một "nam nhân"?! Nàng rốt cuộc có hay không nam nữ chi phân a! (S: chắc là phân biệt nam nữ) (TN: nhắc lại lần nữa, ca đã bị người nào đó cầu thân nha!)

Kiều Kiếm Vân mắt quét lên tay nhỏ bé đang nhéo chính mình, liền dắt nàng đến ngồi xuống bên cạnh bàn Cốc Thiếu Vân, Kỉ Sĩ Đình dùng bữa.

Cốc Thiếu Vân, Kỉ Sĩ Đình giật mình lắng ngó nhìn Kiều Kiếm Vân trong chớp mắt tóm được một vị cô nương xinh đẹp tuyệt mỹ, còn lộ ra sắc mặt khó coi đem nàng "quăng" trên ghế.

"Ngươi rốt cuộc là đến đây như thế nào?" Kiều Kiếm Vân miễn cưỡng nhịn xuống cơn tức giận. Mỗi lần hắn gặp nàng, tính tình trầm ổn cùng ôn hòa liền biến mất không thấy, thay vào đó là lửa giận thúc nhiên (thúc nhiên: đốt cháy).

"Cười ngựa đến nha!" Lương Phù Cơ có chút kỳ quái nhìn hần. Nàng cũng không đi bộ, Tĩnh thành cách kinh thành rất xa nha!

Kiều Kiếm Vân thực cố gắng không quát lớn, "Ta là nói, là ai mang ngươi đến? Kinh thành cũng không phải là một ngày hai ngày là có thể đến." Nếu không quen thuộc đường đi sẽ có khả năng đi nhầm ra sa mạc hoặc đầm lầy địa khu gặp nguy hiểm.

"Oa! Kiếm Vân ca ca làm sao biết là có người mang ta đến?" Lương Phù Cơ trên mặt tràn ra một chút cười ngọt ngào, hơn nữa lời nói còn e thẹn mềm mại, thật có thể nói là mê chết người không đền mạng a!

Chỉ tiếc Kiêu Kiếm Vân tuyệt không rung động. "Nói rõ ràng!"

"Được rồi! Cần gì hung dữ như vậy....." Lương Phù Cơ chuyển con mắt, trong miệng lẩm bẩm, "Ta trước dịch dung cải trang thành nam tử chuồn ra ngoài, sau đó tìm đến một đội thương lữ trở lại kinh thành, đưa hần ngân lượng, muốn hần cho ta đi theo lữ đội cùng nhau trở lại kinh thành. Chỉ có vậy thôi."

Quả nhiên như hần suy đoán. Xem ra chính nàng cũng thực hiểu được khuôn mặt nàng là thực dễ dàng gặp phải mầm tai vạ, mà dịch dung cải trang chính là phương pháp thỏa đáng nhất. Chẳng qua.....

"Đến kinh thành xong ngươi liền khôi phục hình dáng?" Kiêu Kiếm Vân chỉ vào một thân "nữ hiệp sĩ". Đại lưng kim tuyến ôm lấy vòng eo vừa vặn làm hiện rõ đường cong tinh tế, mà nàng tựa hồ tuyệt không cảm thấy có chỗ nào không ổn, cũng không có phát hiện chúng gia nam tử đều dùng ánh mắt thèm nhỏ dãi nhìn nàng.

"Đương nhiên rồi!" Nàng đúng lý hợp tình nói: "Chúng ta đã hơn một năm không gặp, ta sợ ngươi không nhận ra ta thôi!"

Kiều Kiếm Vân chưa kịp nói, Kỉ Sĩ Đình đã phát ra một tiếng hô nhỏ.

"Nguyên lai ngươi chính là "ái mộ giả" theo đuổi gia không tha trong lời đồn?" Hần sợ hãi thốt lên.

Gia thật đúng là ý chí sắt đá! Nếu như là một nữ nhân giống vị cô nương trước mắt thiên hương quốc sắc này theo đuổi hần, hần chỉ sợ đã sớm đem nàng mang về nhà. Còn gia, được theo đuổi mấy năm vẫn là một bộ e sợ tránh không kịp, hơn nữa nếu không nhìn lầm, hần còn cảm thấy bên trong ánh mắt gia tựa hồ còn mang theo sát khí nhè nhẹ đâu!

"Ai nói ta chỉ là "ái mộ giả"?!" Lương Phù Cơ mắt to liếc về phía Kỉ Sĩ Đình, không cho là đúng nói: "Ta là nương tử tương lai của Kiếm Vân ca ca." Lời nói như tiếng sấm giữa trời nắng bỏng xuống.

Kỉ Sĩ Đình khiếp sợ há to miệng, một bên Cốc Thiếu Vân cũng thoáng hiện kinh ngạc.

Đương nhiên, "nhàn tạp nhân đẳng"(những người nhàn rỗi) ở một bên nghe lén lại càng cứng họng, kinh hãi nàng không biết thẹn thùng lớn mật tuyên cáo.

"Cứ cho là đúng, bất quá ta chưa bao giờ đáp ứng ngươi." Tiếng nói trầm thấp nén giận thoát ra từ miệng Kiêu Kiếm Vân.

Một câu đồng ngôn tri ngữ (lời nói của trẻ con), cũng chỉ là lời nói đùa, tại sao đã qua mấy năm ý nghĩ này vẫn chưa biến mất khỏi đầu nàng? Nàng tại sao đến nay vẫn là thốt ra những câu nói này không buông?

Buồn rầu, hờn giận, hơn nữa một tia rung động không thể lý giải, hỗn tạp thành một mạch tràn đầy trong lồng ngực hần, khiến hần làm sao cũng nuốt không trôi khí trất ngạnh quanh co nơi tâm tư!

Khi hần hai mươi tuổi, hần chưa bao giờ cần nhận loại gánh nặng "nguy hiểm" này. Nam nữ trong lúc đó với hần mà nói luôn luôn là quan hệ rất rõ ràng minh xác, hần không muốn cũng không thích trêu chọc loại "đỉnh" tự động lên người, kéo theo phiền toái, đặt thêm gánh nặng trên lưng. Nếu không hần cũng sẽ không bảo Lương Thiên Phong quản giáo nàng, không muốn nàng quẩn quýt hần.

"Ngươi không đáp ứng, nhưng ngươi cũng chưa từng phản đối a! Ta đây tại sao muốn bỏ qua cơ hội thuyết phục ngươi?" Lương Phù Cơ nghiêng đầu, vẻ mặt khó hiểu, hoàn toàn xem nhẹ hỏa diễm bắn ra từ phía hần. "Kiếm Vân ca ca, ta bộ dạng không tính là xấu, lại có một thân võ nghệ có thể cùng ngươi đến Tây Vực nguy hiểm hiệp đàm thương vụ, tại sao ngươi vẫn không chịu đáp ứng cho ta làm nương tử của ngươi?"

"Người sẽ trở thành phiên toái của ta!" Kiều Kiếm Vân âm trầm tiếp tục trừng mắt nàng, quả thực là không có cách với ngoan cố của nàng.

Xem ra muốn làm nàng hết hy vọng tự động rời đi là không có khả năng. Mà để nàng một mình ở kinh thành, hẳn không thể yên tâm. Dù sao nàng cũng là nữ nhi của Lương Thiên Phong, chuyện đến nước này không còn gì để bàn. Trước mắt tạm thời chiều cố nàng, sau đó mau chóng thông tri Lương Thiên Phong đến kinh thành 'bắt' nàng trở về.

"Sẽ không, Kiếm Vân ca ca. Ta có võ công có thể bảo hộ chính mình, sẽ không cho người thêm phiền toái." Nàng không cho là đúng lắt đầu, thần thái ngậy thơ cùng tự tin chọc người tâm liên (thương).

"Người nói đủ chưa?!" Hắn ngữ khí nghiêm khắc trách mắng. Hắn không dễ dàng tức giận, nhưng là nàng tựa hồ cũng không sợ lửa giận của hắn – hết lần này đến lần khác hắn chính là không thể ức chế một đường dâng lên cơn tức.

"Đủ, đủ!" Lương Phù Cơ phun phun cái lưỡi, gió chiều nào theo chiều ấy, hướng tiểu nhị cách đó không xa nơm nớp lo sợ không dám quá mức tới gần, ngoắc ngoắc tay, "Vị đại ca này, phiên toái người đem đồ ăn của ta đến đây." Nàng cười meo meo phân phó, sau đó lại đem ánh mắt di dời tới Cốc Thiếu Vân cùng Kỉ Sĩ Đình từ nãy trầm mặc không nói.

"A! Phù Cơ thực thất lễ, vội vàng cùng Kiếm Vân ca ca nói chuyện, đã quên cùng hai vị đại ca chào hỏi."

Rất nhanh chuyển biến khiến Cốc Thiếu Vân, Kỉ Sĩ Đình không kịp phản ứng, Kiều Kiếm Vân đã bùng nổ.

Hắn hít vào một hơi thật sâu, bàn tay to duỗi ra, một tay tóm lấy Lương Phù Cơ từ ghế xách lên, giữ yên lặng xoay người rời đi.

"A! Kiếm Vân ca ca, người....."

"Câm miệng!"

Nhìn bóng dáng nhanh chóng biến mất, Kỉ Sĩ Đình mở lớn miệng, thật lâu chưa hoàn hồn.

Này..... Đây là chủ tử luôn luôn bình tĩnh, ít khi phát hỏa sao?

"Nàng..... Nàng chính là đồn đại....." Cốc Thiếu Vân hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Chỉ sợ đúng vậy." Kỉ Sĩ Đình lấy lại tinh thần."Ta mặc dù chưa từng gặp qua nàng, nhưng nàng theo đuổi gia chính là sự thật. Hơn nữa....."

"Sự tích" tổng quản Kiều Kiếm Vân của "Minh ký" ngang nhiên xách một tiểu mỹ nhân ra khỏi tửu lâu ngày hôm đó ngay lập tức truyền khắp kinh thành.

## 7. Chương 7

Lương Phù Cơ vẽ mặt phấn nộ bước ra "Lục Thủy uyển", đi qua hai tên "ngực tốt" trông coi nàng còn thuận tiện thưởng bọn họ hai quả "hạnh ngân ", xem như chào hỏi vậy.

Từ ngày mất mặt bị Kiều Kiếm Vân lôi về, nàng liền bị hắn giam lỏng trong "Lục Thủy uyển", sau đó hắn cấp cho nàng hai tỳ nữ hầu hạ hằng ngày, còn an bài hai tên thủ vệ canh giữ ngoài cửa "Lục Thủy uyển", chỉ cần nàng một bước ra ngoài, hai tên thủ vệ kia liền một tắc cũng không rời, cũng nghiêm lệnh nàng không được rời đi Kiều phủ một bước.

Ngày hôm sau, hắn tự mình tiến đến báo cho nàng biết đã phái người truyền tin tới Tỉnh thành thỉnh phụ thân nàng đến đón, sau đó nàng liền không thấy bóng dáng hắn đâu.

Người hầu thì hỏi gì cũng không biết, nơi này đất rộng lớn nàng lại không quen thuộc, nàng vô cùng cực lực nhấn nhay, lợi dụng thời gian vài ngày đi xem xét mọi góc ngách Kiều phủ. Cho tới hiện tại nhấn nhay rất cực dưng hết, quyết định hôm nay nhất định phải nhìn thấy kiếm Vân ca ca của nàng!

Nếu không phải tôn trọng hắn, nàng đã sớm thi triển khinh công, thoát khỏi hai tên thủ vệ giám thị ra ngoài đi dạo chứ không phải bị giam lỏng tại "Lục Thủy uyển" ngày ngày nhìn hồ nước ngắm ong bướm bay qua

bay lại hút mật dâu! Dù cảnh đẹp đến đâu thì xem lâu cũng ngấy! Hơn nữa so với mỗi ngày ngắm hoa cỏ, nàng thà rằng mỗi ngày được đối mặt với khuôn mặt tuần tú của Kiếm Vân ca ca, mỗi lần nhìn thấy nàng liền nổi lên lửa giận a.

Về chuyện Kiếm Vân ca ca đã phái người đi thỉnh phụ thân tới đây, nàng mới không thèm để ý! Ngẫm lại, phái người tới Tĩnh thành, đợi phụ thân chuẩn bị thỏa đáng xuất phát tiến kinh thành thì cũng mất tầm một, hai tháng đi! Đến lúc đó Kiếm Vân ca ca của nàng đã muốn đáp ứng cho nàng làm nương tử, vì thế bây giờ nàng nhưng là nửa điểm thời gian cũng không thể lãng phí.

Bất quá..... Nàng thật sự là không hiểu!

Nhớ rõ hơn bốn năm trước, ngày nàng gặp Kiếm Vân ca ca đã biểu lộ rõ ràng chính mình muốn làm nương tử hắn, nhưng là Kiếm Vân ca ca tựa hồ không tin tưởng. Sau nàng cố gắng luyện công, thậm chí sau khi nghe ngóng đến hành tung của hắn liền chạy đi tìm hắn, hơn nữa nàng còn mấy lần giả thành kiếp phỉ (cướp), giả ý đi cướp bóc thả phẩm hắn vận chuyển, chứng minh nàng có tư cách ở bên cạnh hắn, làm nương tử trợ thủ của hắn.

Kết quả là nàng hết thảy cố gắng chỉ đổi lại hắn liên hợp cha nàng đem nàng bắt về nhà, còn phái người nghiêm ngặt trông giữ, hại nàng hơn một năm không được gặp Kiếm Vân ca ca.

Hắn nghĩ đến nàng không biết, kỳ thật nàng đã sớm nghe lén chuyện này. Bất quá nàng cũng không trách hắn.

Nàng biết hắn ngại nàng tuổi nhỏ, cho nên không đồng ý nàng. Bất quá hiện tại nàng đã trưởng thành nha! Hắn tại sao vẫn là không chịu đáp ứng đâu?

Nàng cũng không phải ngu ngốc đến nỗi không biết mỗi lần hắn nhìn nàng, trong mắt đều dấy lên lửa giận, cũng biết hắn không thích nàng dây dưa như thế. Nhưng.....

Bốn năm trôi qua, nàng sớm hiểu được chính mình lúc trước chủ động yêu cầu trở thành nương tử của hắn không phải là xúc động nhất thời..... Khụ, được rồi! Có lẽ lúc trước nàng là có chút sùng bái anh hùng, nhưng năm đó nàng "nhất kiến chung tình" với hắn là thật.

Giờ nàng thật tình muốn làm nương tử thân ái của hắn. Chỉ tiếc của hắn tựa như hòn đá ngoan cố không chịu, như thế nào cũng không dao động.....

Mặc kệ! Dù sao nàng thích hắn, sẽ cố gắng đi chiếm được niềm vui của hắn, mặc kệ người khác phê bình nàng lớn mật, hành vi kinh hãi thế tục này nọ! Tóm lại, nàng chính là không thể từ bỏ.....

Ai..... Thật không biết nàng phải chờ tới bao giờ mới có thể chân chính quấn lấy hắn, trở thành bảo bối Lương Phù Cơ trong tay hắn, nàng đi nhanh tới đại sảnh, tính ngăn chặn Kiều Kiếm Vân trước khi hắn đi ra ngoài, trong đầu còn miên man suy nghĩ một việc.

Ai! Một thân công phu cũng chẳng giúp ích gì, ít nhất Kiếm Vân ca ca cũng không có cái nhìn khác về nàng a!

~ ~

~"Nhà ta thành nơi họp chợ từ bao giờ sao ta không biết?"

Trong đại sảnh, Kiều Kiếm Vân nhìn hai đôi phụ nữ sắc sảo sớm liền đăng môn báỉ phỏng, ngữ khí trào phúng nói.

"Có ý tứ gì?" Miễn Tử Tuần tinh thần có chút không tập trung hỏi. Nếu không phải Phong Dục Vũ nói có chuyện quan trọng thương lượng, hắn còn muốn ở trên giường cùng ái nữ ôn tồn thêm một lát đâu!

"Các người sáng sớm chạy tới nhà ta 'tập hợp' như vậy, chẳng lẽ không đúng đem nhà của ta trở thành 'chợ sáng'?"

"Là Dục Vũ nói có việc, sợ người ban đêm thương vụ bận rộn liền đến sớm một chút, tránh mất nhiều thời gian của người." Miễn Tử Tuần kéo tay nhỏ bé của ái nữ nhẹ vỗ về,"Cho nên chúng ta mới có thể ngay cả đồ ăn sáng đều chưa dùng đã lặn lội đến đây."

"Phải không? Có gì quan trọng?" Kiều Kiếm Vân mỉm nhàn trào phúng liếc Phong Dục Vũ.

Nhìn hần biểu tình xem kịch vui thế kia là biết tuyệt không có hảo ý.

"Tìm người mấy ngày, người luôn không ở trong phủ, cho nên ta liền kêu Tử Tuấn sáng sớm nay tới bái phỏng. Người xem, này không phải tìm được người rồi sao?" Phong Dục Vũ nhàn nhạt nói. Đáng tiếc ngữ khí cùng ánh mắt thật sự là không tương xứng.

Chỉ sợ không đơn giản như vậy đi! Kiều Kiếm Vân liếc gương mặt "vô tà" của Phong Dục Vũ, cảm thấy đã có chút hiểu được mục đích chân chính của bọn họ.

"Được rồi! Người cũng tìm được rồi, Dục Vũ, người cũng nên đem sự tình nói rõ ràng." Miễn Tử Tuấn thúc giục. Cho dù biết rõ "Minh ký" sẽ không xảy ra chuyện, nhưng Phong Dục Vũ là người thận trọng nhất trong bốn vị tổng quản, có lẽ có chuyện hần chưa biết đi!

"Người bị Dục Vũ lừa. Hần nào có cái gì 'đại' sự muốn thương thảo, ta xem hần là tính đến theo ta thảo luận tin đồn mấy ngày nay ngoài chợ a!" Kiều Kiếm Vân cười lạnh đáp, quay sang lập tức bắt gập ý cười sâu sắc của bạn tốt liền biết mình đã đoán đúng.

"Đồn đại? Cái gì đồn đại?" Miễn Tử Tuấn vốn là người không quan tâm đến chuyện riêng tư của người khác nay cũng có chút mờ mịt.

"Mấy ngày gần đây kinh thành xôn xao Kiều tổng quản của chúng ta vài ngày trước khi bước ra khỏi tửu lâu còn xách theo một vị cô nương xinh đẹp, nổi giận đùng đùng vác nạng về phủ." Phong Dục Vũ mỉm cười, trong mắt tràn ngập hứng thú.

"Thật sự?!" Miễn Tử Tuấn hai mắt mở to. Không thể nào! Kiếm Vân tính tình ôn hòa nhất trong số bọn họ, làm sao có khả năng giận dữ trước mặt mọi người? Nên nói là hần Miễn Tử Tuấn làm ra chuyện này mới có người tin nha.

"Đương nhiên không giả. Tất cả mọi người đều thấy, không thể chối cãi." Phong Dục Vũ vẫn tươi cười như trước.

"Thì đã sao?" Kiều Kiếm Vân không hề giận hỏi lại. Nói đùa, chẳng lẽ huynh đệ ở chung nhiều năm như vậy, bọn họ còn tưởng rằng cá tính của hần liền giống như bề ngoài khiêm tốn không phát giận?

Huống hồ chuyện này đã bay khắp kinh thành, hần mới sẽ không biện giải thậm chí chối cãi không thừa nhận đâu! Bởi vì thẳng đến lúc này, mỗi lần nhớ tới "bông sen" ngày ngày quấn lấy mình, hần lại nổi lên một cỗ nhiệt khí.

"Là ai có bản lĩnh như vậy, có thể chọc Kiếm Vân công tử ngày thường ít nóng giận phát cáu đây?" Miễn Tử Tuấn hưng trí bừng bừng hỏi Phong Dục Vũ.

"Nếu ta đoán không sai....." Phong Dục Vũ làm như cố ý liếc mắt một cái, "Vị cô nương này chính là 'ái mộ giả' theo đuổi Kiều tổng quản chúng ta nhiều năm, Lương cô nương thì phải." Hần lại liếc chính chủ một cái, "Hơn nữa nếu tin tức của ta là đúng, lúc này Lương cô nương hần là đang ở trong Kiều phủ."

"Là nàng?" Miễn Tử Tuấn nhếch miệng quay đầu nhìn về phía Kiều Kiếm Vân. Khó trách Phong Dục Vũ muốn hần sáng sớm đã chạy đến Kiều phủ. (S: Trình độ hóng của các anh ... cao hơn cả phụ nữ =))) Ngẫm lại, Kiều Kiếm Vân vốn không cho nữ nhân có mục đích vào phủ, nay lại để tùy ý tiểu cô nương xinh đẹp tiến vào, thật là hành động kỳ quái. Chẳng trách Phong Dục Vũ muốn tìm tòi đến tận cùng, thậm chí ngay cả hần cũng không cấm nổi chỉ tâm tò mò, suy đoán lung tung a!

"Lương Thiên Phong cùng ta là chỗ quen biết nhiều năm, ta không thể mặc nữ nhi của hần một mình trong kinh thành mà chẳng quan tâm đi!" Như thế rất tốt, thêm một người bị lôi vào. Kiều Kiếm Vân có chút bất đắc dĩ cánh tay chống cằm, thừa nhận theo dõi những ánh mắt hảo kì.

"Cho dù như thế, kia sao không đem Lương cô nương thỉnh đi ra, để chúng ta nhận thức nàng một lần." Phong Dục Vũ đề nghị.

"Kia cần gì đâu? Ta đã phái người đến Tỉnh thành thông tri Lương Thiên Phong đến 'Lĩnh hồi' nữ nhi. Chờ nàng bị mang về Tỉnh thành, các người cũng không còn khả năng tái kiến nàng, cho nên hiện tại không cần

nhận thức nàng!” Lúc này hấn xác định nàng tuyệt không lại trộm đi thành công!

”VẬY người liền sai lầm rồi. Nếu nàng là một mình đi vào kinh thành, chúng ta mới càng cần tận tình hảo hảo chiêu đãi người ta a! Nếu không sẽ theo lời người nói, về sau nàng khả năng sẽ không có cơ hội lại đến chỗ này.” Phong Dục Vũ bỗng nhiên lại nhếch miệng cười,”Bất quá này cũng rất khó nói. Có lẽ ngày sau Lương cô nương gả đến kinh thành, nói không chừng, đến lúc đó cơ hội mọi người chạm mặt không phải rất nhiều sao?”

Kiều Kiếm Vân ngẩn ra, nhớ tới kia Lương Phù Cơ sau này gả tới kinh thành, trong lòng đột nhiên dâng lên một cổ tức giận.

Nhìn hấn chớp động đôi mắt, Phong Dục Vũ cười cười.”Dù sao Lương cô nương lẻ loi một mình nhất định là sẽ cô đơn, không bằng như vậy, người cứ đi xử lý thương vụ, Lương cô nương cứ để bọn ta tiếp đãi là được, nương tử của bện ta rất hợp làm bạn với nàng, mà ta cũng sẽ phái người bảo hộ thỏa đáng.” Hấn ân cần nói xong, hoàn toàn không nhìn Kiêu Kiếm Vân ánh mắt không đồng ý.

”Dục Vũ, ta.....” Kiêu Kiếm Vân vừa mới lên tiếng, một đạo thân ảnh kiêu nhỏ đột nhiên chạy vào đại sảnh ”Kiếm Vân ca ca, ta tìm được người nha!”

Tiểu thân ảnh rất nhanh liền kéo cánh tay Kiêu Kiếm Vân đứng bên cạnh hấn, diện mạo nàng ngũ quan thâm thúy mang theo nét đặc trưng của quốc gia khác đã hấp dẫn ánh mắt mọi người.

Chỉ thấy nàng tuổi chừng mười sáu,mười bảy, đôi mắt lam mâu lóe lục quang, mũi thẳng, cái miệng nhỏ nhắn hình thoi, da thịt còn trắng hơn cả người thường, hai đóa hoa ửng đỏ tức giận nổi lên trên hai gò má.

Nàng rất đẹp. Nhất là ngũ quan của nàng rõ ràng hiển lộ di truyền ngoại tộc, càng tăng thêm phong tình đặc biệt khác với mỹ nữ Đại Đường. Bất quá chân chính hấp dẫn ánh mắt mọi người chính là nghị lực phi thường thoáng hiện qua đôi mắt, thần sắc dũng cảm không thua kém nam tử.

”Kiếm Vân ca ca, đã nhiều ngày nay người đi đâu vậy? Hỏi người trong phủ, không ai biết hành tung của người..... Ta thật sự là không hiểu, trước kia khi ta ở nhà, nếu muốn tìm cha ta, chỉ cần tùy tiện gọi một hạ nhân tới hỏi một chút liền biết, nhưng là nhà người lại rất kỳ quái, thế nhưng không một gia phó biết chủ nhân họ đi đâu.....”

Phong Dục Vũ ở một bên cười khê ra tiếng, xen mồm:”Lương cô nương, hạ nhân Kiêu phủ không phải là không biết, mà là bị cấm không cho phép tiết lộ hành tung chủ tử.” Khá lắm, cô nương chân chất, khó trách Kiếm Vân lại mất bình tĩnh trước người ta.

”A? Là như thế này sao? Vì cái gì.....” Nàng vừa nói vừa quay đầu, thế này mới phát hiện trong sảnh còn có hai đôi nam nữ xa lạ. Bất quá ánh mắt của nàng cũng không có bị Phong Dục Vũ hay Miễn Tử Tuấn hấp dẫn, mà lại bị hấp dẫn bởi hai người ngồi cạnh họ.

”Oa! Đẹp quá.” Nàng không tự giác tay nhỏ bé buông tay Kiêu Kiếm Vân, bước lên trước nhìn ngắm Nam Lạc Tử, Cừu Y Nùng – 2 vị ái thê của 2 nam nhân kia.

Ở vùng tây bắc, thân thể của nàng được xem như rất kiêu nhỏ,nhưng là hai vị mỹ nữ trước mắt này không chỉ có hết thấy điều kiện một mỹ nữ Đại Đường, mà còn nhỏ bé yếu ớt hơn a.

Lương Phù Cơ thẳng thắn cũng làm cho hảo cảm 2 vị mỹ nữ đối với nàng tăng thêm vài phần.

”Vị muội muội này đẹp hơn đâu!” Cừu Y Nùng cũng nói thẳng, Nam Lạc Tử ở một bên gật đầu phụ họa.

”Phải không? A.....” Lương Phù Cơ có chút ngượng ngùng ngây ngô cười vài tiếng, bộ dáng phi thường không thói quen người khác khen ngợi chính mình.”Khụ, tên của ta là Lương Phù Cơ, hai vị –”

”Chúng ta chưa nhắc tới chuyện chiêu đãi Lương cô nương, ba vị mỹ nhân đã thực ăn nhip với nhau, thật tốt nha!” Nguyên bản Phong Dục Vũ thích quấy rối liền khẩn cấp xen mồm, ngăn cản Kiêu Kiếm Vân lên tiếng:”Lương cô nương, cho ta giới thiệu một chút.....” Hấn giới thiệu một loạt những người có mặt tại đây.”Chúng ta hôm nay tiến đến là muốn Lương cô nương đồng ý cho bọn ta mang cô nương ngao du kinh thành.”

## 8. Chương 8

"A! Thật sự?" Lương Phù Cơ vừa mừng vừa sợ, cảm kích quay đầu thoáng nhìn Kiều Kiếm Vân, "Ta đang muốn Kiếm Vân ca ca đưa đi dạo chung quanh một chút! Các người cũng biết được đây là lần đầu ta đến kinh thành, trước khi Kiếm Vân ca ca trở lại vẫn đều đợi ở khách điểm, rất nhiều nơi còn chưa từng đi thăm thú đâu!"

"Tốt lắm!" Phong Dục Vũ lập tức thân thiện, "Kia không bằng chúng ta liền hẹn —"

"Các người có thể đi rồi. Ta còn có việc muốn làm, không có thời gian bồi các người náo loạn!" Tiếng nói lạnh lùng phá hư không khí, chỉ thấy Kiều Kiếm Vân sắc mặt không tốt trực tiếp hạ lệnh đuổi khách.

Phong Dục Vũ bị đánh gãy lời không thêm quan tâm liếc hẩn một cái, đang muốn tiếp tục thì Lương Phù Cơ đã giành trước mở miệng.

"Kiếm Vân ca ca, ta với người đi được không? Ta có thể hỗ trợ." Nàng nhất thời đã quên đề tài vừa bàn bạc, vội vàng tự đề cử mình.

Bất quá lời của nàng là thật. Từ khi nàng hạ quyết tâm muốn gả cho Kiều Kiếm Vân, nàng đã bỏ mấy năm công sức khổ luyện, chuyện chăm chỉ làm nhất chính là nàng cùng các ca ca khác mẹ học tập thương vụ.

Kiều Kiếm Vân từ chối cho ý kiến, chính là đem ánh mắt quay lại hai vị "Bạn tốt", không chút nào keo kiệt đem phiền chán cùng lửa giận không kiên nhẫn bắn ra từ hai mắt.

Phong Dục Vũ không phải ngu ngốc, đương nhiên nhìn ra được Kiều Kiếm Vân đã đứng bên cạnh bờ vực bùng nổ. Dù sao hẩn hôm nay mục đích hôm nay là gặp được Lương Phù Cơ đã hoàn thành, không bằng liền tạm thời thu binh đi thôi.

Dù sao thái bình thịnh thế, cửa hàng Minh ký làm ăn mới phát triển không ngừng, ngày bình thuận làm người ta cảm thấy nhàm chán, thật vất vả có chuyện thú vị như vậy phát sinh, hẩn vẫn là chờ đợi. Còn nhiều thời gian lắm a!

"Nha! Chúng ta dường như thật sự đợi lâu lắm. Để tránh trễ chính sự, chúng ta nên đi về trước. Ngày khác lại đến!" Phong Dục Vũ nắm tay nhỏ bé ái ân Nam Lạc Tử từ ghé đứng lên, nhìn Miễn Tử Tuấn một cái. Sau hẩn chuyển sang Lương Phù Cơ.

"Lương cô nương, người đã không phản đối cùng phu thê bọn ta du ngoạn, kia mấy ngày nữa chúng ta lại đến đây tiếp người, như vậy được chứ?"

"Ách, đương nhiên. Làm phiền." Đột nhiên bị điểm danh, Lương Phù Cơ vội vàng đáp lại.

"Không có gì." Phong Dục Vũ đột nhiên lại chuyển hướng Kiều Kiếm Vân, "Đúng rồi, Kiếm Vân, người nhớ rõ hơn nửa năm trước người mua tửu lâu 'Tập Khánh' không?"

"Thì sao?" Cái tửu lâu kia là hẩn nhìn trúng mua về, thuộc loại sản nghiệp tư nhân. Nửa năm trở lại đây, dưới tay hẩn chỉnh đốn, chuyện làm ăn liền phát lên như điều gặp gió.

"Chu Thái Tường trước đây cạnh tranh làm ăn không thành sinh oán thán, hiện tại luôn nhắm vào từng động tác nhỏ của "Minh ký". Hơn nữa Chu Thái Tường lòng dạ vốn hẹp hòi, ta xem người tốt nhất nên lưu ý một chút." Hẩn đem tin tức báo lại cho Kiều Kiếm Vân, muốn hẩn đề phòng.

"Việc này ta sau khi hồi kinh đã được nghe qua, hẩn là không có gì trở ngại." Kiều Kiếm Vân lửa giận đã vơi bớt.

"Người có biết là tốt rồi. Chúng ta đây không quấy rầy, cáo từ." Quấy rối xong, Phong Dục Vũ lập tức chạy lấy người — đương nhiên cũng không quên kéo theo phu thê Miễn Tử Tuấn bị hẩn lôi đến giờ lại tha đi.

Nhất thời, đại sảnh nguyên bản náo nhiệt đột nhiên yên lặng. Bất quá Lương Phù Cơ vẫn không quên vấn đề..

"Kiếm Vân ca ca, người hiện tại sẽ xuất môn sao? Có thể cho ta cùng đi không?"

"Người tại sao nhất định phải quần quít lấy ta không buông? Ta có chuyện quan trọng phải làm, không rảnh cùng người chơi đùa!" Kiều Kiếm Vân ngữ khí phiền chán trách mắng.

Mỗi lần bị Lương Phù Cơ quần quít, hần toàn sử dụng loại ngữ khí này nói chuyện, hần luôn không kìm nén nổi nội tâm dâng lên phiền muộn. Hần thực không hiểu, nàng tại sao cứ nhận định là hần, như thế nào cũng không chịu buông tay. Hết lần này đến lần khác, hần lại không thể làm lơ, coi nàng không tồn tại như người khác.....

Hần có nên nghĩ cái biện pháp chấm dứt mấy chuyện vật vãnh phiền phức không chịu nổi này không?

"Ta nào có náo loạn!" Lương Phù Cơ lập tức kêu oan, "Ta chỉ là muốn giúp người thôi! Huống chi chúng ta nhiều thời gian cùng một chỗ, người mau chút đáp ứng ta làm nương tử của người a!" Nàng đúng lý hợp tình nói.

"Người nghe không hiểu phải không? Ta sẽ không đáp ứng!" Hần buồn bực đáp. Hần căn bản không nghĩ thành thân.

"Người đừng nói như vậy thôi! Người lại còn chưa cùng ta ở chung, sao biết sẽ không thay đổi chủ ý!" Nàng khó hiểu hỏi.

Kiều Kiếm Vân liếc mắt nàng một cái lạnh lùng, không nghĩ cùng nàng nhiều lời liền xoay người bước đi.

"Chờ một chút!" Nàng bước về phía trước kéo cánh tay hần, "Ta muốn đi theo người! Mấy ngày hôm trước người mặc kệ ta một mình, ta hảo nhảm chán nha!"

"Buông tay!" Hần lạnh giọng.

"Không buông." Nàng mãnh liệt phe phẩy đầu, "Người võ công so với ta hảo, ta sợ chỉ cần buông tay cho người chạy sẽ phải đợi tới ngày mai mới có thể tái kiến người ..... Ta cũng không nắm chắc cơ hội đuổi được người a!"

"Đây chính là người nhắc nhở ta." Hần bỗng dừng gọi lên khoe môi, cánh tay duỗi ra, ngón tay không nhẹ không nặng hướng trên người nàng điểm huyệt.

"Ai....." Thân thể của nàng lập tức mềm nhũn, "Người làm cái gì điểm ma huyệt của ta?"

"Kia còn hỏi sao?" Hần đỡ vai nàng, liếc nàng một cái rồi gọi hạ nhân.

"Đỡ Lương cô nương về Lục Thủy uyển." Hần phân phó nữ tì. Sau đó nhìn về phía Lương Phù Cơ vẫn muốn giãy dụa, "Đừng cố. Huyệt đạo hai canh giờ sau tự động cởi bỏ, đến lúc đó là có thể hoạt động tự nhiên rồi."

Thẳng đến cặp mắt đẹp tức giận trừng hần biến mất ngoài đại sảnh, Kiều Kiếm Vân mới sửa sang lại cổ tay áo vừa bị kéo nhàu, sau đó xuất môn.

Bất quá thần sắc hần có chút thất vọng, cảm thấy một tia khó chịu không hiểu nổi.

Kỳ quái, cảm xúc của hần tựa hồ càng ngày càng dễ dàng bị nàng làm ảnh hưởng ..... Làm sao có thể như vậy đâu?

Lương Phù Cơ được hai tỳ nữ đỡ trở về "Lục Thủy uyển", dọc theo đường đi than thở lời thô tục quả thực khiến hai tỳ nữ tiểu Ngọc, tiểu Ngân mở nhĩ giới. Về phần "Lời thô tục" ngoại tộc, các nàng chắc không thể hiểu được. Bất quá các nàng cũng không dám khinh thường lửa giận tẩn mát từ trên người Lương Phù Cơ.

Thật vất vả đem Lương Phù Cơ về Lục Thủy uyển, cũng đem thân mình nàng "Hư nhược" an trí nằm trên giường, tiểu Ngân lập tức từ trên bàn rót chén nước trà, giúp Lương Phù Cơ mắng chửi đến môi cháy lưỡi khô giải khát.

"Lương cô nương, người đừng tức giận. Kỳ thật người có thể ở lại Kiều phủ là quá tốt rồi, người khác còn cầu không được đâu!" Tiểu Ngân trấn an khuyên nhủ.

"Đúng vậy! Hôm nay gia muốn xuất môn không cho người cùng đi, có điều ngày mai người lại nói với hần vài câu, nói không chừng gia sẽ mềm lòng, đáp ứng yêu cầu của người." Tiểu Ngọc ở một bên hát đệm.

"Ta không phải tức hấn không cho ta đi cùng, ta là tức hấn hảo ti bỉ, thể nhưng trộm điểm huyết đạo của ta, khiến ta không thể tự do hoạt động. Các người không biết này đối một người luyện võ mà nói là rất khó chịu. Huống chi hấn chỉ cần nói một câu không cho, ta sao có năng lực đi cùng? Ta đánh cũng đánh không lại hấn, tài ăn nói lại không bằng hấn, làm gì điểm huyết đạo của người ta!"

"Nguyên lai là như vậy." Tiểu Ngân nhẹ nhàng thở ra." Gia không phải nói hai canh giờ sau huyết đạo sẽ tự cởi bỏ sao?"

"Ta có nghe được nha! Chỉ là trong lòng không thoải mái thôi!" Lương Phù Cơ chu miệng. Nàng thật sự rất muốn đi theo Kiều Kiếm Vân xuất môn a!

"Ngắm lại người là vị khách nữ đầu tiên gia cho ở lại phủ, nên hay không cao hứng đi?" Tiểu Ngọc thú vị nhìn Lương Phù Cơ, nhắc nhở nàng cái "Sự thật" này.

Chủ nhân Kiều phủ Kiều Kiếm Vân cha mẹ sớm qua đời, cũng không có thân thích thân cận, cho nên toàn bộ gia phả Kiều phủ chỉ hầu hạ một mình Kiều Kiếm Vân mà thôi.

Không biết là cái nguyên nhân gì, Kiều Kiếm Vân mặc dù từng ở trong phủ chiêu đãi một số cha con đường xa lui tới bàn chuyện làm ăn, nhưng chưa bao giờ chiêu đãi nữ khách "Độc thân", càng không nói đến vị khách có mục đích không mời mà đến. Kiều Kiếm Vân ngay cả người hầu thân cận nhất cũng là nam nhân nha.

Nguyên bản tiểu Ngọc cùng tiểu Ngân ngày thường chỉ làm chút việc vặt quét rác, lau cửa sổ, ngẫu nhiên trong phủ có khách đến, tổng quản mới có thể phái các nàng tới hỗ trợ. Mà lúc này là bị phái tới hầu hạ sinh hoạt hằng ngày của Lương Phù Cơ.

"Cho nên ta xem như nữ nhân 'Ân chuẩn' đầu tiên ở tại Kiều phủ?" Nghe các nàng kể rõ tình hình bên trong phủ, Lương Phù Cơ đắc ý, trong lòng không ngăn được sinh ra một chút mừng thầm.

Này có được tính là một dấu hiệu tốt không đây?

"Đúng rồi! Lương cô nương, chuyện này có từ khi chúng ta vào Kiều phủ làm việc." Tiểu Ngọc gật đầu.

"Không đúng." Lương Phù Cơ đột nhiên nghĩ tới một chuyện, "Kiếm Vân ca ca nói đã phái người đi gặp cha, nói cha đến kinh đón ta trở về, cho nên ta nghĩ hấn tám phần là vì coi chừng ta, sợ ta chạy loạn mới có thể đem ta giam lỏng trong Kiều phủ." Nàng càng nói càng uể oải, khuôn mặt nhỏ nhắn cũng suy sụp theo.

Ai! Nàng cao hứng quá sớm.

"Không đúng!" Tiểu Ngân phản bác nói, "Nếu chỉ là vì giám thị người, gia chỉ cần cho người ở lại khách điểm, phái người giám sát hành tung là được, cần gì phải đem người về phủ, còn phái ta cùng tiểu Ngọc đến Lục Thủy uyển hầu hạ, chiếu cố người cần thận? Huống chi Lục Thủy uyển gần 'Hàn đào lâu' nhất nha! Giả như gia chán ghét người, sao không cho người ở 'Cảnh lâu' cách xa nhất, nơi chuyên dụng cho khách lạ ở đây."

"Đúng vậy! Cho nên có thể thấy được, gia căn bản không có coi người là người ngoài." Tiểu Ngọc bồi thêm một câu.

Lương Phù Cơ vừa nghe vậy, trong lòng lập tức lại dâng lên bong bóng phập phồng vui sướng.

"Vậy theo hai người, Kiếm Vân ca ca cuối cùng sẽ gật đầu đáp ứng cho ta làm nương tử hấn, đúng không?" Trong lòng có hy vọng, Lương Phù Cơ lập tức lại quảng chinh "Dân ý"(chưng cầu dân ý).

"Lương cô nương, này....." Tiểu Ngọc lập tức khó khăn. Nàng chỉ là hạ nhân, làm sao có thể phỏng đoán tâm ý chủ tử? Hơn nữa cho dù chủ tử thích Lương cô nương, cũng không đại biểu chủ tử liền thú nàng làm thê tử a!"Việc này..... Nô tỳ cũng không dám nói."

"Gì?" Lương Phù Cơ lại suy sụp, "Vậy hai người nói nhiều như vậy, chẳng phải là uống phí công phu, không công lãng phí một đồng nước miếng sao?" Nàng thất vọng oán giận.

"Kỳ thật theo ta, Lương cô nương hấn là thừa dịp cơ hội ở tại trong phủ, tận lực tranh thủ lấy lòng gia, có lẽ sự tình vẫn có tương lai." Có lẽ khoảng hai mươi tuổi đi, tiểu Ngân kiến nghị.

Hầu hạ vị Lương cô nương này đã mấy ngày, nàng nhưng là thật tình thích cô nương dũng cảm ấy, cho nên mới cố vũ động viên nàng ta.

"Ta cũng muốn a!" Lương Phù Cơ vẽ mặt đau khổ,"Nhưng là hấn xuất môn cũng không cho ta theo, khi nào thì trở về cũng không có ai biết, ta nào có cơ hội tiếp cận hấn nha!" Mỗi lần hấn nhìn đến nàng liền bốc hỏa, nàng thật sự là nhìn không ra hấn có điểm nào không vừa ý nàng.

"Nếu có thể tìm người hỏi một chút thì tốt rồi." Tiểu Ngọc lẩm bẩm.

"Tìm người hỏi? Tìm ai? Đây cũng không phải mua này nọ trên đường, còn có thể tìm người hỏi xem nên mua cái gì tốt đâu nha." Lương Phù Cơ nhin không được kêu lên, lại thưởng cho tiểu Ngọc một cái liếc mắt.

Tiểu Ngọc không tự chủ đánh một cái rùng mình. Lương cô nương cặp mắt thật đúng là quý dị, không có việc gì liền lóe lục quang, giống như là một nàng..... mèo?

Ai! Tiểu Ngọc vội vàng đem ý tưởng trong đầu trừ khử sạch sẽ."Ta nói không phải mua này nọ! Lương cô nương, lúc trước ta từng nghe người trong phủ nói, gia sử dĩ không có nuôi tiểu thiếp ở trong phủ, là vì gia bên ngoài sớm đã có một hồng phần tri kỷ ....."

"Ai? Ai là hồng phần tri kỷ của Kiếm Vân ca ca?" Lương Phù Cơ truy vấn, trong lòng nổi lên một cổ cảm giác không thoải mái.

"Chính là hoa khôi Nữ Nhượng Hồng 'Diễm hương lâu'! Nghe nói, gia thường đến tìm Nhượng Hồng cô nương, hoàn toàn là vì niềm vui trên giường cùng Nhượng Hồng cô nương. Cho nên ta mới nghĩ, nếu là biết được nàng ta là như thế nào lấy lòng gia gia, cũng.. -"

"Ta cũng có thể thử một phen." Lương Phù Cơ tiếp lời."Nhưng..... Nhưng niềm vui trên giường là ý tứ gì? Kiếm Vân ca ca vì sao muốn ở trên giường vui vẻ? Ở trên giường muốn như thế nào có được niềm vui?" Nàng vẽ mặt mờ mịt nhìn hai vị tỷ nữ tranh nhau "Hiển kế" trước mặt.

"Đúng rồi, tiểu Ngọc, có nghe nói Nhượng Hồng cô nương làm như thế nào không?" Tiểu Ngân cũng giương mắt nghi hoặc hỏi.(S: Ta biết ... há há há)

"Không có nha! Ta cũng chỉ là nghe quản gia nói chuyện phiếm, nào dám hỏi nhiều a!" Tiểu Ngọc cũng là không hiểu nhiều lắm.

"Vậy người còn nói Lương cô nương đi học!" Tiểu Ngân thấp xích."Đi chỗ nào học?"

"Nhưng..... Nhưng là....." Tiểu Ngọc vẽ mặt vô tội định biện giải. Nàng là có ý tốt thôi, xem chủ tử gia không quan tâm Lương cô nương, nàng thực sốt ruột thay người ta nha!

Lương Phù Cơ chớp chớp mắt to,"Đừng tranh luận.Ta tự nhiên sẽ đi tìm cách làm rõ ràng." Ít nhất nàng cũng phải nghĩ pháp đi xem "Nhượng Hồng cô nương" có bộ dáng gì, mới có thể giành phần lấy lòng Kiếm Vân ca ca!

"Làm sao biết rõ ràng?" Tiểu Ngọc, tiểu Ngân đồng thanh lên tiếng hỏi.

Bất quá chỉ thấy Lương Phù Cơ đảo đảo con ngươi, thỉnh thoảng lại lóe lên lục quang kỳ dị.

Hai ngày sau, Phong Dục Vũ quả thực tự mình đến Kiều phủ đón Lương Phù Cơ xuất ngoại, tất nhiên không thể thiếu nương tử của hấn Nam Lạc Tử cùng phu thê Miên Tử Tuấn.

Gia nhân đương nhiên biết quan hệ của bốn vị tổng quản, cho nên liền để bọn họ đem Lương Phù Cơ du ngoạn.

Lương Phù Cơ trước khi chạng vạng cầm đèn hôm đó đã bị đuổi về Kiều phủ, mà trải qua một ngày du ngoạn, nàng không chỉ có càng thêm quen biết bốn người bọn họ, mà còn nghe được một ít tin tức nàng muốn biết đến.

Đêm đó, đợi cho màn đêm buông xuống, một đạo thân ảnh nhỏ bé ý bay qua Lục Thủy uyển ra ngoài. Sau khi cẩn thận quan sát động tĩnh bốn phía, thân ảnh kiều nhỏ liền thả người nhảy lên đầu tường, nháy mắt biến mất.

~ ~

~”Di, bọn họ rốt cuộc là làm cái gì? Làm sao lại cởi quần áo, bộ dáng người sống ta chết ư?” Lời nói nén thấp mớ hồ vang trong bóng đêm.

Nhìn kỹ –

Trong kinh thành, hằng đêm không tắt đèn, đông vui nhất, cao rộng nhất chính là ”Diễm hương lâu”, mà lúc này trên nóc nhà có một tiểu thân ảnh nằm úp sấp, lục quang trong mắt to lưu chuyển kè sát khe hở, nhòm vào bên trong.

Đáng tiếc, ánh nến trên bàn không cách nào hoàn toàn chiếu sáng một góc giường trong phòng, kia hai thân ảnh giao quần rõ ràng diện mạo cùng động tác.....

”Khiếp! Kêu lớn tiếng như vậy làm cái gì? Cứ như có người chém nàng.....” Mắt to cố gắng muốn nhìn người trên giường quay cuồng, một bên trong lòng không ngừng lẩm bẩm, vẻ mặt càng ngày càng mê muội.( S: =] sắc nữ hiện hình)

”Đều nhìn vài gian phòng, toàn người xé, ta thoát, rốt cuộc cái gì mới là niềm vui trên giường a?” Nàng lại phiền chán dò xét liếc mắt một cái,”Chẳng lẽ là muốn ta ở trên giường cùng hắn đập cái.....”(S:Câu hỏi hay lắm..)

Nguyên lai người ghé vào nóc nhà xem trộm vẫn không tìm được đáp án là Lương Phù Cơ.

Ban ngày cùng đoàn người Phong Dục Vũ du ngoạn, nàng nhân cơ hội tìm hiểu biết được vị trí của ”Diễm hương lâu”, thẳng đến đêm dài, nàng liền khẩn cấp chạy vội tới đây, tính học tập kỹ thuật vui vẻ trên giường.

Ai ngờ xem mấy gian phòng, nàng không chỉ không có học tập được phương pháp nào, ngược lại là càng xem càng mơ hồ. Nàng căn bản là không hiểu một nam một nữ ở trên giường lăn đi lăn lại phát ra một đồng lớn rên rỉ ái muội, tiếng thét chói tai, có cái đạo lý gì?

Nàng rốt cuộc nên học tập cái gì đầu?

”Ý a!” Một tiếng hô nhỏ bị nàng đúng lúc lấy tay che lại, hai mắt nàng nhìn trừng trừng mắt ”Tiết mục” phía dưới kia càng diễn càng quyết liệt.

”Giết người sao? Không giống a! Nhưng sao nữ nhân kia kêu ‘Thảm’ như vậy, có thể hay không.....”

”A A..... Kia một đồng đen đen là cái vật gì a? Ta rốt cuộc nên xem cái gì chứ.....”

Vì tránh cho quấy nhiễu người khác, nàng liền nhìn lên một mảnh hôn ám phía trên đầu giường, trong lòng nghi vấn cùng oán giận toàn bộ ngạnh sinh sinh đặt tại cổ họng, phát ra một chuỗi lại một chuỗi tiếng lẩm bẩm.....

Hoàn hảo hiện nay đêm dài nhân tĩnh, sắc trời đen kịt, nàng lại nằm rạp người, phía dưới nóc nhà lại là tranh cãi âm ỉ không ngớt, thế này mới dấu đi tiếng kêu nàng phát ra nha.

## 9. Chương 9

Vừa bước vào Minh ký, Kiều Kiếm Vân phút chốc xoay người, đôi mắt cùng khuôn mặt nhỏ nhắn sáng lạn nhắm mắt theo đuôi hắn cả một buổi sáng ngày hôm nay.

”Nhớ kỹ –”

”Ta biết rồi, Kiếm Vân ca ca.” Lương Phù Cơ cười meo meo lại rất nhanh đánh gãy hắn,”Người vừa mới từ Tây bắc hồi kinh, hơn nửa lần đi này mất rất nhiều thời gian, cho nên thương vụ ở kinh cũng chậm trễ. Bởi vậy nếu ta muốn đi theo người xuất môn, sẽ ngoan ngoãn đợi bên cạnh, không cho phép khiến người tìm không thấy người, đúng không!” Nàng thao thao bất tuyệt thuật lại tất cả những gì được nghe đi nghe lại không biết bao nhiêu lần. Chẳng qua lúc trước hắn dùng từ cũng không có ôn hòa như vậy.

”Người hiểu được là tốt rồi.” Kiều Kiếm Vân cứng rắn trả lời.

Liên tục vài ngày, hần đều không lưu tình chút nào cự tuyệt nàng chờ ở đại sảnh, hôm nay không biết tại sao lời nói cự tuyệt thế nhưng không có biện pháp bật ra ngoài. Dù sao mỹ mạo cùng ánh mắt cầu xin của nàng là rất khó làm cho người ta ngoan cố quyết tâm cự tuyệt nàng, mà nàng ăn nói khép nép như thế đều chỉ là vì muốn theo hần xuất môn. Nhiều ngày giao triền, hần nhất thời liền mềm lòng gật đầu.

Hần biết buổi sáng hôm đó "cảnh cáo" nàng đều là xuất phát từ cảm xúc ảo não bản thân mà sinh ra "giận chó đánh mèo" cùng "đập phá", nhưng hần không chế không được.

Kiều Kiếm Vân lại liếc nàng một cái, sau đó lập tức xoay người bước vào đại môn.

Oa! Tới buổi trưa rồi, khí thế của hần vẫn chưa giảm nha! Kiếm Vân ca ca thật sự không thích mang nàng xuất môn như vậy sao? Lương Phù Cơ một bên phun phun cái lưỡi, một bên theo Kiêu Kiếm Vân bước vào, nghênh hướng Hành chương quỳ đã cung kính chờ đợi hần nửa ngày.

"Vốn tưởng rằng Kiêu tổng quản lần trở lại này sẽ nghỉ ngơi dài hạn, không thể tưởng được hôm nay lại thấy mặt tổng quản ở đây." Hành chương quỳ cười, trong giọng nói không dấu ý quan tâm.

"Chuyến đi này về sớm hơn dự định, cho nên ta đã nghỉ ngơi đủ. Làm phiền chương quỳ xin cho hỏi." Kiêu Kiếm Vân cầm quạt cười, ngữ khí ôn hòa đáp lại.

Lương Phù Cơ nhìn biểu tình Kiêu Kiếm Vân khi vào cửa, nhin không được trong lòng sợ hãi nói thầm: Hần thật đúng là một người tiêu biểu cho loại hai mặt đầu!

"A! Thất lễ, thuộc hạ chưa thỉnh giáo....." Hành chương quỳ thế này mới thấy tiểu thân ảnh đằng sau Kiêu Kiếm Vân cao lớn, nàng mỹ mạo dị quốc kinh người khiến người ta không thể bỏ qua.

"Nàng là nữ nhi của Lương Thiên Phong ở Tĩnh thành, hiện đang ở Kiêu phủ làm khách." Kiêu Kiếm Vân ngắn gọn giới thiệu.

"Hạnh ngộ, hạnh ngộ." Hành chương quỳ lập tức chấp tay hành lễ, mà Lương Phù Cơ cũng liền đáp lại.

"Vào bên trong thôi!" Kiêu Kiếm Vân bỗng đứng lên tiếng. Nhìn Lương Phù Cơ tươi cười với người khác, cho dù chỉ là lễ phép vẫn khiến hần cảm thấy chói mắt.

"Vâng. Bên này, thỉnh tổng quản." Chương quỳ chỉ vào phương hướng nội thất.

Kiều Kiếm Vân đang muốn bước đi, Lương Phù Cơ lại đột nhiên kêu lên.

"Kiếm Vân ca ca, người đi vào xem sổ sách, ta ở lại bên ngoài được không? Ta sẽ không chạy loạn, chính là muốn xem vài vóc một chút thôi." Nháy mắt to tò mò, nàng xem mặt tiền cửa hàng to như vậy, bên trong còn có đủ các loại vải, lời nói hần nhiên của nàng bất giác tạo chút ái muội.

Kiều Kiếm Vân mâu quang chớp động, "Ân." Đáp ứng lạnh lùng, lập tức bước vào nội thất.

Người này thật đúng là thật sự lặn ngôn nha(!!!!)! Lương Phù Cơ không cho là đúng nhẩn cái mũi nhỏ sau lưng hần rồi mới đưa lực chú ý đặt lên các tấm vải đẹp đẽ.

Bởi vì Lương Phù Cơ là do Kiêu Kiếm Vân đưa đến, cho nên ngay từ đầu tiểu nhị trong điểm cũng không dám tới gần nàng. Bởi vì bọn họ căn bản là nhìn không ra, vị mỹ nhân kia theo chân tổng quản bọn họ rốt cuộc là có quan hệ gì? Vạn nhất không cẩn thận, lời nói đắc tội nàng, thậm chí là mạo phạm đến nàng, kia bọn họ phải như thế nào gánh vác trách nhiệm đây?

Đoàn người trong lòng có chút không yên, phiền não không biết nên như thế nào đối đãi với Lương cô nương, lại thấy tiểu mỹ nhân tuyệt không giống tiểu thư khuê các ngày thường nhất gan hay câu nệ, nàng vẽ mặt hững hờ dạt dào đi tới đi lui, tỉ mỉ nghiên cứu sổ vải vóc đa dạng, thỉnh thoảng lại vươn tay nhỏ bé tò mò vỗ vỗ lên bề mặt vải dệt, cảm thụ xúc cảm khi tiếp xúc với loại vải thượng hạng.

Cuối cùng nàng dừng lại bên cạnh hai vị phu nhân đang chọn vải nghe bọn họ thảo luận, đôi khi còn xen mồm đặt câu hỏi. Kết quả không bao lâu, ba người này thế nhưng càng tán gẫu càng cao hứng, mới gặp lần đầu đã quen thân.

Lúc này, tiểu nhị trong điểm cũng tò mò đến gần, không hề lo lắng sẽ không cẩn thận đắc tội với nàng. Dù sao nàng có thể cùng hai vị phụ nhân tán gẫu khoái trá như thế chắc chắn sẽ không có tính cách kiêu căng quyền quý đâu!

Bởi vì nơi đây thuộc hạng nhất nhì trong kinh thành, không những cung cấp thưởng thức vải dệt, còn có chỗ trưng bày tranh thêu tinh xảo cho khách nhân tự chọn mua, mặt khác trong điểm có rất nhiều người phục vụ nhu cầu may mặc cho khách nha.

Tất cả khiến Lương Phù Cơ xem hoa mắt chóng mặt quên luôn Kiều Kiếm Vân xem sổ sách bên trong, cũng đã quên đến giờ dùng cơm trưa.

Sau đó một tên tiểu nhị thận trọng phát hiện qua buổi trưa mà bộ dáng Kiều tổng quản tựa hồ nội còn không có chấm dứt, vì thế liền đi mua chút lương khô gần đó cấp Lương Phù Cơ no bụng. Mà Lương Phù Cơ hiện tại biểu hiện đầy đủ tâm tính nữ hải phóng khoáng, thuận tay cầm một khối lương khô cho vào miệng cắn.

Kiều Kiếm Vân từ nội thất đi ra, đập vào mắt đầu tiên chính là cảnh này.

Chỉ thấy Lương Phù Cơ thân mình kiêu nhỏ ngồi xổm trước tủ xếp vải, bên cạnh là vài tên tiểu nhị trong điểm cùng hai, ba vị phụ nhân, mọi người dường như đang thảo luận về một loại vải, mà trên tay Lương Phù Cơ còn mang theo một khối lương khô cắn dở.

Kiều Kiếm Vân sắc mặt trầm xuống, một cỗ lửa giận không hiểu lại dấy lên trong lòng.

Tiểu nhị cao hứng phấn chấn nhìn xiêm y của Lương Phù Cơ không bảo thủ giống cô nương đại Đường, trên xiêm y thậm chí ngay cả một đoá hoa thanh lịch, một cánh bướm nhỏ cũng không có.

"Lương cô nương, người nhìn xem, loại này rất giống loại người đang mặc, được dệt theo thủ pháp Đại Đường ta, chất liệu đa dạng này không ngờ cũng được người tây vực yêu thích. Khác biệt duy nhất là về hoa văn, hơn nữa....."

Lương Phù Cơ đang chuyện trò thú vị, đột nhiên cảm thấy một đạo ánh mắt mãnh liệt làm người ta muốn rùng mình phóng tới cách đó không xa, nàng chuyển động con mắt nhìn lên –

"Kiếm Vân ca ca, người xem xong rồi?" Hai mắt nhất thời sáng ngời, Lương Phù Cơ nhảy dựng lên, chạy tới gần hẳn, ý cười trong suốt tràn ngập gương mặt.

"Người cầm cái gì trên tay vậy?" Kiều Kiếm Vân không hề giận nhả lại mày kiếm, bất quá lửa giận trong lòng đã tiêu thất một chút khi nàng mỉm cười chạy lại với hẳn.

"A?" Nàng cúi đầu nhìn, thế này mới nhớ tới trên tay còn cầm một miếng lương."Nha! Đây là bọn họ sợ ta bị đói, liền mua cho ta ăn." Nàng ngậy thơ cười, nhanh chóng cầm lương khô trong tay nhét vào miệng, nhắm nuốt hai cái xong lập tức nuốt vào, sau đó lại đưa tay lên liếm mát sạch sẽ.

Nàng liếm duyên ngón tay, dáng điệu thơ ngây cùng cái lưỡi hồng nhật chui ra thụt vào, khiến Kiều Kiếm Vân bụng dưới một trận nóng lên.

Hắn nguyên rửa một tiếng, mày kiếm càng thêm khóa nhanh. Nàng làm như vậy là cái ý tứ gì? Ngang nhiên trước con mắt bàn dân thiên hạ khiêu khích hẳn?

"Đi!" Hắn giận hờn liếc nàng một cái, xoay người thi lễ với chưởng quầy rồi rời khỏi đó.

Lương Phù Cơ ngăn người một lúc mới có phản ứng, không kịp hướng người trong điểm nói một câu, trực tiếp chạy theo bóng dáng cao lớn đằng trước.

Nàng ngoan ngoãn đợi bên ngoài, không đi âm ỷ hẳn, lại vẫn khiêu khích lửa giận của hẳn?

Có phải hay không thật muốn ở trên giường mới có thể giúp hẳn vui đâu? Nhưng là nàng còn chưa biết làm thế nào nha!

## 10. Chương 10

Ban đêm.

Thật vất vả mới xử lý xong thương vụ, Kiều Kiếm Vân rời đi thư phòng, dọc theo hành lang gấp khúc tản bộ đi trở về tửm cư của hần "Hàn Đào lâu", tùy tùng bên người sớm được hần cho lui.

Hần hít thật sâu mùi hoa mơ hồ trong không khí, ý muốn rời xa thư phòng lại đột nhiên bị thay thế bằng tiểu thân ảnh "phiền toái".

Hần phái người đi Tĩnh thành cũng được nửa tháng rồi, nói vậy Lương Thiên Phong hần là đã nhận được tin tức, như vậy hần chỉ cần nhẫn nại thêm một thời gian, trận "khôi hài" này cũng nên kết thúc đi! Bởi vì hần phát giác chính mình càng ngày càng không thể bỏ qua mỹ mạo cùng tình cảm chân thành trong mắt nàng.

Trưa nay, do không thể ức chế lửa giận vô danh nổi lên trong lòng, hần không chỉ đem Lương Phù Cơ mang về Kiều phủ, mà còn quăng nàng vào Lục Thủy uyển, cho người coi chừng mới lại đi ra cửa.

Hần không muốn thừa nhận bản thân tuyệt không muốn nhìn đến nàng cùng với nam tử khác tựa vào nhau, bộ dáng khoái trá nói chuyện phiếm, cũng tuyệt không thừa nhận bản thân có nhiều lúc suy nghĩ về nàng.

Hần chính là nghĩ Lương Thiên Phong chưa đến kinh thành, mà trong lúc này hần đương nhiên không thể làm một tên đặng đồ tử tới gần nàng, cướp đoạt nàng, nếu không đến lúc đó hần phải ăn nói thế nào với Lương Thiên Phong?

Đúng! Chính là như vậy.....

Kiều Kiếm Vân vừa nói thầm vừa đi vào Hàn Đào lâu.

Vừa mới bước vào ngoại sảnh, một đạo tiếng vang rất nhỏ từ nội thất truyền vào tai hần.

Hần lập tức nín thở, nhẹ nhàng tiến vào, tìm kiếm nguồn gốc hơi thở không tầm thường kia.

Kết quả vừa mới kích động tiến vào phòng ngủ, một đạo thân ảnh hần tuyệt đối không thể ngờ được, không hề che lấp hiện ra trong mắt hần.

Là nàng!

Nàng lại giống mấy năm trước, to gan thừa dịp đêm khuya xông vào phòng hần. Nàng rốt cuộc hiểu hay không nam nữ khác nhau a!

Kiều Kiếm Vân nhìn Lương Phù Cơ ngồi ở mép giường, biết được tiếng vang nhỏ vừa rồi là thanh âm gõ má nàng ma sát với tấm màn che khi nàng ngủ gật.

Hần xoay người thấp nển, ánh sáng nhanh chóng đánh thức giai nhân đang mơ mơ màng màng.

Nàng chớp đôi mắt ứ đọng sương mù mấy cái mới nhìn rõ bóng người đang đứng ở cạnh bàn, nàng vui vẻ lao về phía hần.

"Kiếm Vân ca ca, ta chờ ngươi đã lâu!"

Kiều Kiếm Vân cảnh giác giơ tay ngăn đón tiểu thân ảnh đang lao tới, con ngươi đen kinh hãi nhìn trừng trừng nàng.

"Ngươi chạy tới phòng ta làm cái gì?"

"Ta muốn làm ngươi vui a!" Nàng đúng lý hợp tình nói. Không thích nhìn thần sắc bài xích trên mặt hần.

Sau buổi trưa ngày hôm nay, bắt đầu từ khi bị hần quăng về Lục Thủy uyển liền dẫn đo suy nghĩ, quyết định đêm nay đến phòng hần thử cái loại phương thức nàng còn chưa hiểu rõ ràng lắm.

"Làm ta vui?" Hần khóa nhanh mi tâm, khó hiểu lặp lại.

Hành vi tự tiện xông vào phòng nam nhân thể này đã khiến hần muốn vỡ mộng nàng mấy cái, nàng còn muốn làm hần vui?

”Đúng vậy! Lên giường làm người vui thôi!” Nàng lại tỏ vẻ hiểu biết.

”Trên giường.....” Hần nhất thời trợn mắt kinh ngạc không dám tin.

Lương Phù Cơ khẳng định gật đầu. Tuy nói chính bản thân nàng cũng không hiểu cái gọi là ”Tại sàng thượng thảo hoan tâm”(Niềm vui trên giường =))) Là cái ý tứ gì.....

”Người nói vậy cái gì đấy?!” Hần bỗng dưng bạo rống, ánh mắt dữ tợn, tần suất trái tim đập dường như nhanh hơn.

Lương Phù Cơ bị hần rống thân mình co rụt lại, bất quá vẫn là quật cường mở miệng phản bác,”Ta mới không có nói vậy đâu! Mọi người đều nói Nhược Hồng cô nương ở ‘Diễm Hương lâu’ làm người vui vẻ trên giường, cho nên người thực thích nàng, coi nàng là hồng phần tri kỷ.” Nàng bắt đầu chu miệng,”Còn ta khắp nơi lấy lòng người, người liên tiếp không để ý ta, còn mỗi lần nhìn đến ta liền phát hỏa..... Ta..... Ta cũng muốn làm người vui giống nàng ta! Bằng không ta phải đợi đến khi nào người mới bằng lòng cho ta làm nương tử của người?”

”Người thật đúng là dụng tâm lương khổ a!” Hần cười lạnh,”Đừng quên, ta cho tới bây giờ vốn không có đáp ứng thú người làm vợ, là người tự không biết xấu hổ, dám –”

”Kiếm Vân ca ca!” Nàng đột nhiên lên tiếng đánh gãy ác ngôn của hần,”Người thực chán ghét ta sao?” Nàng nghiêm túc hỏi.

”Ách.....” Hần nhất thời nghẹn lời, sau một lúc lâu mới miễn cưỡng mở miệng,”Ta..... Ta không phải chán ghét người, đối với người –”

”Người không chán ghét ta là được rồi.” Nàng lập tức thở dài nhẹ nhõm một hơi, lại khôi phục mặt mày hớn hở.”Nếu Kiếm Vân ca ca không chán ghét Phù Cơ, vậy người tại sao không chịu cho ta theo người lên giường vui vẻ đâu? Biết đâu ta làm tốt hơn Nhược Hồng cô nương kia thì sao.....” Ít ra nàng cũng liều mình học tập a!

”Câm miệng!” Hần nhin không được gằm nhẹ,”Một cô nương chưa xuất giá nửa đêm chạy đến phòng nam nhân, còn mở miệng ngậm miệng nói muốn lên giường tạo vui vẻ, người không xấu hổ hay sao! Huống chi..... Người rốt cuộc có biết hàm ý của ‘Tại sàng thượng thảo hoan tâm’ không?” Hần nổi giận.

Nếu hần không nhìn lầm, nàng tuyệt đối không hiểu rõ hàm ý, cho nên mới có thể mặt không đỏ, khí không suyễn ở trước mặt hần nói ra loại lời nói lớn mật không biết xấu hổ này.

Còn có, là ai nói huyền thuyên với nàng?!

Lại tức giận! Lương Phù Cơ khó hiểu nhìn lửa giận lóe lên trong con ngươi đen, trong lòng càng buồn bực. Nàng nói sai cái gì sao?

”Nói thật, Kiếm Vân ca ca, ta thật là không hiểu ý tứ những lời này, cũng thực cố gắng đi tìm đáp án đối với người nha! Ta thậm chí còn chạy đến ‘Diễm Hương lâu’ .....” Trèo lên nóc nhà rình coi nha.

”Cái gì?!” Hần khiếp sợ đánh gãy lời nàng,”Người đi khi nào?” Hần không phải cho người trông coi nàng sao? Sao còn có thể bị nàng chuồn êm ra phủ mà không người nào biết?

”Mấy ngày trước a!” Nàng kỳ quái liếc hần một cái. Hần vì sao có bộ dáng khiếp sợ như vậy? ”Ta thừa dịp đoàn người đều đang ngủ, vụng trộm trèo tường đi ra ngoài. Đáng tiếc ta ghé vào nóc nhà ‘Diễm Hương lâu’ kia nhìn lên thật lâu, vẫn là không có biết rõ ràng. Mỗi lần chỉ nhìn thấy cảnh nam nhân đặt mình lên người nữ nhân, hơn nữa.....”

Kiều Kiếm Vân đã nghe không nổi nàng lải nhải oán giận. Kinh hoàng cùng xúc cảm muốn cười đã chiếm cứ toàn bộ suy nghĩ của hần.

Hần thật không ngờ nàng không có chút khái niệm nào về chuyện nam nữ. Tuy nói mẫu thân của nàng mất sớm, nhưng là ở Lương phủ còn rất nhiều người..... Đây thật sự là làm người ta khó tin! Chẳng lẽ chưa từng có ai nói cho nàng phương diện này sao?

Mà nàng thực sự có tinh thần ham học hỏi, rất thực tế. Thực tế đến nỗi nửa đêm chạy đến kỹ viện rình trộm..... Hành vi lớn mật này bảo sao hần không buồn cười cùng kinh ngạc đây!

Trọng yếu nhất là, hần sống hai mươi mấy năm qua, chưa từng có người nào vì hần mà làm nhiều cố gắng như vậy, mục đích chỉ là vì muốn làm hần vui.

Đáng tiếc hần căn bản không muốn thành thân, nàng cố gắng hết thủy cùng bỏ thời gian quần quýt lấy hần căn bản chỉ uống phí khí lực mà thôi!

Nàng tại sao nhất định phải chọn hần?

Kiều Kiếm Vân mâu quang chớp động, trong lòng đột nhiên dâng lên một cái ý tưởng. Nếu nàng không cố chấp đòi vị trí phu nhân Kiều phủ, có lẽ hần có thể đem nàng đặt ở bên người làm thiếp, như thế có thể giải trừ tình huống lưỡng nan trước mắt, cũng có thể cho nàng đạt kỳ vọng tiếp cận hần. Dù sao bộ dạng Lương Phù Cơ rất đẹp, cho dù là người luôn luôn lý trí như hần không thừa nhận cũng không được, chính mình xác thực cũng bị mỹ mạo của nàng mê hoặc. Huống chi gần đây ở chung, hần bắt đầu thường thức cá tính đáng yêu kiên trì của nàng..... Thời gian còn kéo dài, hần không dám cam đoan bản thân có thể tiếp tục ngăn chặn ý niệm giữ lấy nàng trong đầu ngày ấy.

”Kiếm Vân ca ca!”

Lương Phù Cơ lải nhải nửa ngày mới đột nhiên phát hiện Kiều Kiếm Vân căn bản là không có đem lời của nàng nghe vào tai, ngược lại còn lâm vào trạng thái trầm tư.

Lương Phù Cơ bắt mắt lên tiếng kéo Kiều Kiếm Vân về thực tại. Con người đen trầm xuống, môi mỏng gợi lên một chút quỷ dị tà cười, nhìn nàng cặp mắt to vẫn làm hần mê muội lúc nào cũng lóe lục quang.

Nguyên lai hần mỗi lần thấy nàng liền bốc hỏa, nhưng không phải lửa giận, chính là bị dục hỏa quấy phá thôi.

Nếu nàng thích hần như vậy, hần sao lại uống làm quân tử đâu? Để hần ném thử tư vị của nàng đi!

Dù sao đây là nàng tự tìm, hần không cần cảm thấy bất an!

Kiều Kiếm Vân phút chốc nheo lại mắt, thân thủ bắt lấy tiểu thân ảnh đứng bên cạnh đi về phía giường lớn cách đó không xa.

## 11. Chương 11

”Kiếm Vân ca ca?” Lương Phù Cơ bị động tác thành \*\*\* h của hần dọa ngốc, quên cả phản kháng, thẳng đến khi chính mình bị hần dùng lực đạo vừa phải ném lên giường.....

”Người làm cái gì? Kiếm Vân ca ca.” Nàng kinh ngạc hỏi, ánh mắt nghi hoặc.

”Người không phải muốn theo ta lên giường làm ta vui sao?”

Kiều Kiếm Vân đứng ở sườn giường nhìn xuống khuôn mặt nhỏ nhắn tràn ngập nghi vấn, một bên cời quần áo trên người, một bên nở nụ cười ‘khả nghi’.

”Đúng vậy!” Nàng không nghi ngờ vội vàng gật đầu,”Nhưng là ta còn chưa biết rõ ràng nên bắt tay vào làm từ đâu.....”

” ‘Bắt tay vào làm’ từ đâu?” Tay hần tạm dừng, sau đó có chút buồn cười lặp lại lời nói của nàng.”Người đến giờ còn chưa biết, không bằng liền để ta đến dạy người đi! Cũng tốt cho người biết nên ‘bắt tay vào làm’ từ đâu.” Hần ý có điều chi nói.

”Người dạy ta?” hai tròng mắt của nàng sáng ngời, vẻ mặt vui sướng. Nếu như hần dạy nàng, kia chẳng phải là còn hơn nàng chạy tới rình trộm trăm ngàn lần sao! Huống chi lần đó nàng xem cả đêm, lại một chút cũng không tiếp thu được gì.

”Đương nhiên.” Hần tùy tay đem nội sam cuối cùng trên thân ném sang bên cạnh.

”A!” Thẳng đến khi thân thể hần trần trụi lộ ra màu đồng cổ, nàng mới bỗng dưng kêu lên sợ hãi, đỏ mặt.”Người..... Người sao lại thoát hết quần áo?”

Hần thoát từ bao giờ, nàng tại sao không có phát hiện? Lương Phù Cơ chuyển mắt trầm nghĩ.

"Muốn làm ta vui, đây chính là trình tự cần phải trải qua." Hấn cười nhạo một tiếng, ngồi xuống mép giường, tháo giày cởi tất.

"Trình tự cần trải qua?" Nàng mạnh quay mắt lại, đang muốn hỏi rõ ràng, ánh mắt lại bị da thịt màu đồng cổ bóng loáng rắn chắc mạnh mẽ mê hoặc.

"Kiếm Vân ca ca....." Nàng kinh ngạc nhìn lồng ngực rộng lớn cùng hai cánh tay sắt rắn chắc hữu lực, hơi thở nam tính đánh úp lại nàng, cơ hồ khiến nàng hít thở không thông, hai má càng thêm thiêu đốt nóng bỏng, tần suất tim đập ngày càng cuồng loạn

"Thích không?" Hấn khê cười. Trên người chỉ còn cái tiết khối, hấn bò lên giường, thân thủ bắt đầu thoát xiêm y của nàng.....

Hấn quá hiểu ý nghĩa đại biểu của quang mang trong mắt nàng, dù sao hấn cũng thừa nhận quá nhiều nữ nhân đều dùng ánh mắt mê luyến nhìn hấn.

"Thích..... A!" Nàng cảm thấy thẹn thùng, lại không thể dời tầm mắt. Thẳng đến trên người truyền đến một trận cảm giác mát lạnh, nàng mới kinh sợ kêu lên, kịp lúc đè lại cái yếm suýt bị kéo tuột.

"Người..... Người tại sao thoát quần áo ta?" Nàng khó tin trừng mắt hấn, không ngờ thân thể trừ bỏ chiếc yếm vừa giữ lại được cùng tiết khối, quần áo sớm chẳng biết sớm đi đâu mất. Mà ánh mắt hấn nhìn nàng thật đúng là kỳ quái! Cứ như có hai ngọn lửa thiêu đốt bên trong.

"Muốn làm ta vui, chúng ta cần phải lột thể mới được." Hấn tạm thời thu tay lại, nhìn chằm chằm da thịt tuyết trắng lỏa lồ, nội tâm rung động, nhiệt lưu phía bụng dưới lưu chuyển cuồng nhiệt.

Hấn chưa bao giờ thấy qua nữ tử Trung Nguyên có loại da thịt cực kỳ tuyết trắng này. Hấn đương nhiên biết nàng có huyết thống ngoại tộc, nhưng là da thịt nàng trắng mịn, không nhìn thấy lỗ chân lông thì quả là hiếm gặp. Đương nhiên dục hỏa của hấn cũng càng thêm dâng trào bốc cháy.

"Ta không hiểu?" Lời hấn nói nàng không hiểu, càng ngày càng cảm thấy kỳ quái, hai má sớm bị hỏa thiêu.

Thật là lạ, lòng nàng tại sao nhảy càng lúc càng nhanh, ngực cảm thấy một trận vừa kích thích vừa ngọt ngào rung động.....

"Như thế này người sẽ đã hiểu." Hấn cười, nghiêng thân liếm mút má phần non mềm, đem tay đặt lên bàn tay nhỏ bé đang đặt trước ngực bảo vệ của nàng, làm cản nhu động.

Lương Phù Cơ toàn thân chấn động cứng đờ, bị cảm giác tê dại trước ngực truyền đến làm kinh sợ, đôi mắt to xinh đẹp kinh ngạc mở lớn.

"Kiếm..... Kiếm Vân ca ca....."

"Ngoan ngoan cho ta làm, ân?" Hấn liếm lên cần cổ thơm mát, thừa dịp nàng hư nhược hết sức đẩy ra tay nhỏ bé của nàng, khiến chiếc yếm rơi xuống, hai luồng tuyết trắng đầy đà của nàng hiện ra trước mắt hấn.

"A!" Nàng hô nhỏ một tiếng, thân thủ muốn che lấp, bất quá đại chưởng to lớn đã nhanh chóng đem đôi tay nhỏ bé của nàng cố định nơi đỉnh đầu. Kế tiếp, hấn cầm dây đai lưng bên cạnh cột tay nàng vào đầu giường.

"Kiếm Vân ca ca....." Nàng kinh ngạc thẹn thùng không được tự nhiên, toàn thân ửng hồng kiều diễm.

"Dưới lớp xiêm y kia ... thật đẹp." Hấn mở miệng tán thưởng, mâu quang lửa nóng dừng ở hai ngọn tuyết phong vì hai tay nàng giờ lên mà càng thêm cao ngất.

Đại chưởng thừa dịp nàng không để ý liền cầm lấy tròn tròn trước ngực, chậm rãi vân vê đè ép, ngón cái thô ráp thuận theo từng cái xoa nắn mà va chạm cùng đỉnh ngực.

"A....." Chưa bao giờ cảm thụ qua khoái cảm bao trọn toàn thân, nàng không thể khống chế thở gấp ra tiếng.

"Đừng..... Đừng như vậy....." Dục vọng nhiệt lưu trong cơ thể nàng tán loạn, cũng khiến nàng lần đầu nếm thử tư vị nam nữ thất kinh.

"Đừng như thế nào? Không thích ta sờ người ư....." Hấn dùng lực tẽ niết(S: Chả biết thay bằng từ gì luôn =]]) đẩy đà của nàng, ngón cái tăng thêm lực đạo qua lại vòng vòng, ma sát đầu vú nàng đã đứng thẳng.

"Người..... Người tại sao muốn bắt nắm ngực ta? Ta thật là khó chịu....." Nàng mê man, nhin không được lên tiếng hỏi.

"Đây là Kiềm Vân ca ca đang thương người nha!" Hấn cúi đầu, thổi khí lên đầu vú dựng đứng."Huống chi, này không kêu là khó chịu, cái này gọi là..... muốn." Hấn ngậm nhũ lồi(S: Không biết thay bằng gì luôn) của nàng, nhẹ nhàng cắn mút, chậm rãi trêu chọc dục vọng mới nảy nở trong nàng.

"A..... Kiềm Vân ca ca....." So với lúc trước càng thêm sung sướng cũng càng thêm đau đớn khó chịu, toàn thân nàng bị dục cọng thiêu cháy. Nàng thậm chí còn thấy xấu hổ khi cảm nhận được hạ thân nơi nào đó đang từ từ chảy ra một loại chất lỏng không biết tên.

Làm sao có thể như vậy đâu?

Cho dù trong lòng khó hiểu, lại vẫn là không thể khống chế bản thân dính sát vào người bên trên, nghênh hợp đôi môi nóng rực của hấn

"Quả là một tiểu nữ oa nhiệt tình a....." Hấn dùng đùi cường kiện tách ra hai chân của nàng, thân thể trắng kiện chen vào giữa, nam tính sưng nóng gằng gượng cách hai tầng vải dệt vuốt ve chỗ tư mật lôm xướng giữa hai chân nàng.

Kỳ quái cùng xa lạ khiến nàng không chỉ có chân tay luống cuống mà còn ý loạn tình mê, cơ hồ chống đỡ không được công kích mãnh liệt của hấn.

"Kia..... Đó là cái gì..... Cái gì vậy a..... Đừng..... Đừng....." Nàng kinh hoảng kêu. Đừng tiếp tục, nàng sắp chịu không nổi .....

"Khó chịu sao?" Hấn ngẩng đầu lên, con ngươi đen tà tà nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn đỏ bừng, giọng nói trầm thấp nồng đậm chậm rãi.

"Ân..... Thật là khó chịu..... Không..... Đừng làm....." Nàng thở gấp phát ra rên rỉ bất lực, cảm thấy toàn thân vừa lạnh vừa nóng, lại run run.

"Có muốn nhìn xem là vật gì khiến người khó chịu hay không?" Hấn dùng nam tính gằng gượng liên tục cọ xát nàng, cũng cảm giác từ trong cơ thể nàng tiết ra mật dịch thấm qua hai tầng vải dệt mỏng làm hấn càng thêm rung động. Mà nàng phản ứng nhiệt tình như thế cũng tạo cơ hội cho tự tôn nam tính của hấn có thỏa mãn thật lớn.

"Ân..... Ân....." Đầu nàng hồng mắt, không còn biện pháp tự hỏi nữa rồi.

Chẳng lẽ ở trên giường làm Kiềm Vân ca ca vui cần chịu loại "khổ hình" vừa ngứa vừa khó chịu này?

Hấn phút chốc đứng dậy, cởi xuống tiết khổ duy nhất trên người, tiếp tục ngồi trên người nàng, đem nam tính khổ hạ sưng tấy hiện ra trước mắt nàng.

"Mở mắt ra, nhìn rõ ràng." Hấn ra lệnh.

Nàng theo lời mở mắt, phút chốc đỏ rút một hơi, cái miệng nhỏ nhắn mở lớn, mẫn nhãn kinh hãi trừng thẳng tắp "Cự vật điều trạng vật"(S: Con vật to lớn =]]) trước mắt.

"Này..... Đó là..... Cái gì....." Nàng lắp bắp không thành câu. Hảo..... Hảo dọa người gì đó nha.....

"Đây là thứ vừa rồi tại đây này....." Hấn thân thủ ái muội khẽ vỗ bụng dưới của nàng,"Khó chịu gì đó."

"A?" Nàng sanh mắt nhìn "nó", nguyên lai này nọ cứng rắn vừa mới ma sát giữa hai chân nàng là nó nha!

Nam tính của hấn bị nàng nhìn chăm chăm càng thêm sưng đỏ. Vì thế thân hình hấn di chuyển, bỗng nhiên đem kia "nó" vật dư thừa ghé vào bên cạnh cái miệng nhỏ nhắn khẽ nhếch của nàng.

"Ách....." Nàng lại bị động tác của hấn làm hoảng sợ."Người..... Người làm cái gì?"

"Ta muốn người ngậm lấy nó." Hấn tiếng nói thô ách trình bày ra ý niệm tà ác trong đầu.

"A?" Nguyên bản mắt đã mở thật lớn nay càng thêm hết cỡ, cơ hồ muốn nhảy ra ngoài. Này..... Này rất thái quá đi!

"Ngoan ngoan nghe lời, như vậy mới khiến ta vui." Hấn không tin nói ra những lời này, nàng sẽ không nghe theo.

Nàng mãnh một hồi thần,"Chỉ cần ta làm theo lời ngươi, chính là khiến ngươi vui?"

"Đúng vậy....."

Nàng lập tức ngoan ngoan há mồm ngậm "nó", cũng cảm giác "nó" Ở trong miệng nàng rung động nhảy ; Nàng có chút kinh sợ muốn nhổ ra, bởi vì nàng không nghĩ tới "nó" cư nhiên là "sống".

Ai ngờ nàng còn chưa kịp hành động, đại chương của hấn đã ngăn chặn gáy nàng, bắt đầu đưa qua đưa lại, trong miệng theo đó mà bật ra những tiếng rên rỉ sung sướng.....

Mắt nàng càng trừng càng lớn, nghi hoặc cũng càng sâu. Động tác hấn càng sát càng sâu bắt đầu khiến nàng khó chịu, nhịn không được dùng đầu lưỡi liếm mình đẩy ra, ngăn "nó" tiến bước, không ngờ động tác đó ngược lại càng thêm chọc hơi thở hấn thêm nặng nề..... Bất quá nàng cũng đạt thành mục đích, không bao lâu hấn dường như không chịu nổi rút khỏi miệng nàng, ghé lên thân thể nàng, ồ ồ thở dốc một hồi lâu.....

Sau một lúc lâu, hấn bỗng nhiên ngẩng đầu lên từ ngực nàng, trừng mắt nhìn, ngọn lửa nơi đáy mắt càng thiêu đốt hơn lúc trước.

"Tiểu yêu tinh chết tiệt, ngươi quả thực là khắc tinh của nam nhân....." Bất quá chỉ là một tiểu xử nữ ngây ngô, thế nhưng chỉ dùng vài động tác lời lẽ đơn giản, thiếu chút nữa đã làm hấn ngã xuống quảng bình tá giáp (S: Ý anh là 'thất bại') ^^!)

Nàng mặc danh kỳ diệu nhìn hấn, không hiểu hấn tại sao đột nhiên mắng nàng? Hấn không phải nói chỉ cần nàng ngoan ngoan làm theo lời hấn là có thể khiến hấn vui sao?

Đã làm hấn vui, kia hấn tại sao lại mắng người? Hơn nữa lời hấn mắng, nàng một câu cũng nghe không hiểu...

## 12. Chương 12

"Chết tiệt!"

Kiều Kiêm Vân hai mắt bén lửa nhìn chằm chằm thiên hạ vẻ mặt vô tội, nhịn không được lại là một tiếng thắp rửa. Hấn sắp bị đốt thành tro, nàng lại vẫn là bộ dáng không biết đã xảy ra chuyện gì. Hai người trần trụi, hai thân thể gắn chặt vào nhau cùng với hấn cực nóng gằng gượng đặt giữa hai chân nàng, mà nàng thì như không có chuyện gì to tát, một chút thần sắc kinh hoảng cũng không có. Trái lại chính hấn cũng đã kề cận bờ vực bùng nổ, so với nàng còn muốn thiếu kiên nhẫn hơn.

Lương Phù Cơ bị hấn mắng liên rứt cổ, khe kéo hai tay bị giam trên đỉnh đầu xuống.

"Ách..... Kiêm Vân ca ca, ngươi có thể hay không trước buông ra tay của ta a?" Từ khi sinh ra đây là lần đầu tiên nàng bị trói như vậy, nếu không phải vì muốn làm hấn vui, nàng chỉ sợ đã sớm trở mặt, cũng tuyệt không giống hiện tại ôn tồn cùng hấn thương lượng.

"Không thể!" Hấn nói rõ ràng, bàn tay to vươn ra trên đầu tuyết nữ trước ngực.

"Tại sao?" Nàng toàn thân run lên, nhất thời há hốc mồm.

"Ta thích cột ngươi, nhìn ngươi....." Ngữ khí đùa cợt nhiễm chút tà ý.

"Sao..... Làm sao....." Ánh mắt hấn thật rất kỳ lạ nha! Nàng chưa bao giờ nghĩ tới Kiêm Vân ca ca luôn luôn đối nàng mặt không chút thay đổi lại biểu hiện một mặt kỳ lạ với nàng.

Hấn..... Có phải hay không có chút..... Biến thái a?(S: Há há.. Anh Vân: \*giơ tay \*, S: \*bị điểm huyệt im\*)

Đường như nhìn thấu dăm chiêu trọng lòng nàng, Kiều Kiếm Vân một bên lấy tay nhẹ phẩy đẩy đà trước ngực nàng, một bên đối nàng nói: "Ồ trên giường ta luôn luôn tùy tâm sở dục, người chỉ cần phối hợp với ta, coi như đã khiến ta vui rồi." Hắn cúi đầu đem nhũ lồi bị hắn đùa nghịch đến vừa thẳng vừa cứng nhét vào trong miệng.

"A!" Thân thể của nàng co lại mãnh liệt. Hắn sao lại tiếp tục động tác làm nàng khó chịu như ban này? "Thực..... thực sự?" Bất quá tuyên bố của hắn nhưng thật ra khiến lòng nàng có tia an ủi, dù sao nàng bị "đau khổ" này nọ gì đó cũng không uống phí.

"Đương nhiên....." Hai tay hắn nắm giữ tuyệt nhũ thơm mát co giãn của nàng, một bên dùng ngón tay bóp chặt đỉnh phong ma sát, một bên dùng môi lưỡi bú mút trêu nghịch.

"A....." Cảm giác vừa ngứa vừa đau đánh úp lại khiến nàng kim lòng không chịu được cong thân thể, trong miệng bật ra tiếng rên rỉ, nhiệt lưu tán loạn toàn thân cao thấp như phải bóng.

Nàng thật không rõ vì sao chỉ cần hắn cắn vào ngực, nàng sẽ có cảm thụ kỳ quái như thế đâu?

Kiều Kiếm Vân thay phiên hút hai đỉnh nhũ nắm trong tay, một đôi nhũ lồi hồng nhạt rất nhanh đã bị hắn mút đến vừa sưng vừa đỏ, cứng rắn như thạch.

"A..... Ân..... Đừng....." Nàng lộn xộn hô, thân thể lại thành thật bị khơi mào dục triêu, da thịt tuyết trắng lập tức nổi lên một đóa đóa mê người đỏ ửng.

Hắn ở trước ngực nàng lưu luyến quên cả đường lui, hết lần này đến lần khác mùi thơm tự nhiên toát ra từ cơ thể nàng cùng hương vị động tình của nữ nhân. Hắn vươn một bàn tay to vươn xuống mơn trớn đường cong động lòng người, thẳng đến nơi tuyệt mật riêng tư giữa hai chân nàng, đồng thời thò ngón tay gầy lên đóa hoa mỹ miều, cảm thụ nàng động tình ẩm ướt chạm vào ngón tay hắn.....

"A....." Không thể khống chế khoái cảm từ hạ thân lan ra khắp người, nàng không kiềm được thốt lên một tiếng ngâm mềm mại.

"Thoải mái đi? Tiểu yêu tinh của ta. Người nhưng là càng ngày càng ẩm ướt ....." Nàng nhiệt tình phản ứng lấy lòng hắn. Ngón tay ma lực qua lại nhu cọ tăng tăng đóa hoa ẩm ướt, khiêu khích lồi vào bí ẩn.

"Ân..... Thoải mái..... Nhưng là....." Nàng liệu mình muốn biết tại sao hắn chỉ cần sờ "nơi đó", nàng sẽ có một loại cảm thụ phi thường thoải mái sung sướng? Bất quá nàng lại phát hiện chính mình không còn biện pháp tự hỏi, toàn thân hư nhược không thôi, toàn bộ ý thức đều đặt vào nơi đang bị tay hắn tàn sát bừa bãi.....

Trêu chọc trái phải từ trên xuống dưới càng khiến thân thể nàng đỏ bừng. Kiều Kiếm Vân hai mắt phiếm hồng, hơi thở ồ ồ, dục hỏa bị cưỡng chế càng làm cho động tác của hắn thêm kích cuồng.

Từ cánh hoa nộn hồng bị hắn khiêu khích liền chảy ra mật dịch, hai ngón tay hắn tìm được cánh hoa non mềm liền nắm lấy ma sát.

"A....." Rất nhiều động tình mật dịch trào ra trong cơ thể, vui thích mãnh liệt làm nàng hoang mang.

"Như vậy càng thoải mái đi! Nhìn người ẩm ướt ....." Hắn đắc ý, vươn ngón tay cọ xát vài cái rồi mãnh lực cắm xuống –

"A –" Cơ bụng dưới của nàng căng thẳng, kinh sợ bị dị vật xâm nhập đau đớn. Tiếp theo hắn dò xét khuấy động khiến nàng không khỏi giãy dụa.

"Đừng..... Kiếm Vân ca ca..... Đau quá! Buông..... Buông ra....." Theo hắn ngón tay xâm nhập, nàng càng phát ra cảm giác đau đớn, trong lòng cũng xuất hiện một cổ sợ hãi.

"Hừ! Phù Cơ ngoan, nhịn một chút..... Chờ một chút sẽ không đau ....." Hắn trong miệng thì thào, thô thanh trấn an, nhưng là động tác lấy ra đâm vào nơi hạ thể nàng không có ngừng lại. Thậm chí không bao lâu sau còn thêm một ngón, hai ngón tay cùng tiến vào u huyệt nhỏ hẹp, cùng dùng lực căng nơi cấm địa chưa có người đi qua.

"A....." Nàng mãnh lực giãy dụa, toàn thân hư nhuyển phát run,"Người..... Gạt người! Đau quá..... Càng đau ....." Nàng không hiểu sao hồ hết mà hấn vẫn làm đau nàng. Bất quá hai tay bị trói khiến nàng không thể trốn, chỉ có thể cố gắng vặn vẹo thân mình kháng nghị.

Hắn đương nhiên biết nàng đau, bởi vì nàng vẫn là tấm thân xử nữ nha! Nhưng là vì tránh làm thương nàng, lúc động tác này là không thể không làm!

Hắn dùng hai đùi cường kiện đem hai chân nàng tách càng thêm lớn, cũng lấy sức nặng bản thân ngăn chặn nàng liên tiếp di chuyển cơ thể. Hắn nửa ngồi dậy, hai mắt đốt lửa nhìn thẳng nơi riêng tư non mềm sưng đỏ của nàng, hai ngón tay vẫn tiếp tục duy trì công việc căng 'nàng'.

Đề nén dục hỏa quanh thân làm hấn toát mồ hôi.....

### 13. Chương 13

Hắn dùng hai đùi cường kiện đem hai chân nàng tách càng thêm lớn, cũng lấy sức nặng bản thân ngăn chặn nàng liên tiếp di chuyển cơ thể. Hắn nửa ngồi dậy, hai mắt đốt lửa nhìn thẳng nơi riêng tư non mềm sưng đỏ của nàng, hai ngón tay vẫn tiếp tục duy trì công việc căng 'nàng'.

Đề nén dục hỏa quanh thân làm hấn toát mồ hôi.....

"Thả lỏng..... Ngoan..... Ta không muốn làm thương người....." Hắn nhấn nạt trấn an nàng, giọng nói chứa dục vọng mà càng thêm trầm đục.

"A..... Ân....." Càng nhiều mật dịch tiết ra, cảm nhận sâu sắc mãnh liệt theo thả lỏng của nàng mà dần dần giảm bớt, tiếng kêu hô đau lập tức biến thành rên rỉ.....

Nghe được trong miệng nàng dật ra yêu kiều thư sướng, hấn càng thêm làm càn nơi riêng tư non mềm, ngón tay bừa bãi quấy động trong cơ thể nàng, ngón tay cái còn lại là đặt tại nụ hoa phía trên huyết khẩu không ngừng vân vê xoa nắn, tiến thêm một bước kích thích nàng.(S: Ồ, ta miễn dịch rồi, ngồi uống sữa như đứng rồi) =]] TN: còn ta đây ngay đến đặt cốc nước bên cạnh cũng ko dám. Hic)

"Thoải mái không! Thích như vậy sao?" Khóe môi gợi lên ý cười tà ác, đầu ngón tay kiểm chế hạ thể nàng mãnh lực trừu cảm.

"Ân..... thực kì lạ....." Sung sướng thay thế đau đớn."Ngô....."

Mắt phủ to xinh đẹp khép hờ phủ kín dục triều, thân thể tuyết trắng trần đầy kích tình không ngừng đỏ ửng, cảnh tượng kiều mị mê hoặc ánh mắt hấn.

Hắn bỗng nhiên rút ngón tay, cúi đầu ngậm chặt nụ hoa đang sưng to giữa hai chân nàng, dùng đầu lưỡi qua lại trêu chọc, đồng thời dùng răng nanh nhẹ nhàng cắn, cuối cùng cắn rõ mụt lấy.....

"A..... Không....." Nàng vừa sợ vừa hoảng, quả thực khó có thể chống đỡ từng đợt khiêu khích của hấn. Lại không biết nàng phản ứng vô tư càng thêm kích khởi dục hỏa của Kiều Kiếm Vân.

Hắn lại đem hai ngón tay đâm vào nàng, vừa xuyên qua xuyên lại vừa dùng môi lưỡi chọc nàng "Ách....." Nàng hư nhuyển thổ dốc, không cách nào hình dung nổi, chỉ có thể thừa nhận hấn mãnh liệt phóng đảng xâm phạm.

Mùi động tình chảy tràn trong lồng ngực hấn. Lưỡi hấn càng thêm cuồng si quấy nhiễu nàng, liếm láp nàng, dẫn dắt nàng phản ứng thêm sâu ....

"A –" Cao trào không báo trước bất ngờ đánh úp lại, khiến nàng như bị tia chớp đánh trúng hét lên thành tiếng, thần trí hiện tại đã là một mảnh sương mù.....

Cảm nhận được cao trào của nàng, hấn lập tức rút ngón tay, thu lại lưỡi, nâng hạ thể của nàng lên, đem nam tính chờ đợi gắng gượng đã lâu dùng sức xuyên vào lối đi xử nữ non mềm ẩm ướt –

"A — đau....." Chưa kịp thưởng thức sung sướng, cảm giác đau nhức đã từ hạ thân truyền đến.

"Chờ một chút sẽ không đau! Ngoan....." Hấn thở thật mạnh, nam tính bị vách tường co giập kẹp chặt đã không thể nhẫn nhịn thêm, rốt cuộc bắt chấp nàng lần đầu đau buốt mà trầu đưa.

Đôi tay nhỏ bé bị trói trên đỉnh đầu nhanh chóng rút lại, đau đớn khiến nàng nhúu chặt lông mày kêu lên.

"Dừng..... Kiềm Vân ca ca..... Ta đau quá a! Người thả ta đi....." Hạ thân liền tiếp run rẩy, nàng mệt mỏi lắc lắc thân mình.

Đã quá muộn! Nàng ôm chặt lấy của hắn khiến hắn căn bản không thể dừng lại. Bất quá khuôn mặt nàng đau đớn lại làm cho hắn có chút không đành lòng, vì thế hắn vươn một tay đặt vào chỗ giao hợp giữa hai người, lại lần nữa gây lên nụ hoa ẩm ướt, ý đồ muốn cảm giác thư sướng đánh lạc hướng nàng.....( = '=!)

Thẳng đến khi thấy nàng thả lỏng, hắn mới không hề cố kỵ thẳng lưng dùng sức lần lượt đem chính mình thật lớn sáp nhập nàng chặt chẽ, cường lực đoạt lấy nàng non mềm.

"Ân..... A....." Đau đớn cơ hồ biến mất, sung sướng khó có thể hình dung tràn ngập cảm quan của nàng, làm nàng không ngừng rên rỉ.

Nhìn nàng lâm vào bể dục đỏ hồng hai gò má, cùng với cái miệng nhỏ nhắn hình thoi phun ra rên rỉ mê hoặc lòng người, quyến rũ đến hắn thiếu chút nữa chịu không nổi dụ hoặc liền hôn lên đôi môi đỏ mọng hé mở.

Hắn thô suyển nhìn chằm chằm hai cánh môi làm người ta thèm nhỏ dãi, hạ thân đã thoải quát suy nghĩ của hắn, hắn cúi đầu mút bộ ngực sữa no đủ, thất lưng dần dần tăng thêm lực, cũng cảm giác được vách tường trong nàng mãnh liệt run rẩy.....

Cuồng lãnh công kích đâm vào một cái cuối cùng — mầm móng nóng rực phóng thích ở chỗ sâu nhất trong cơ thể nàng.....

Hơi thở ái muội tràn ngập toàn bộ tấm phòng.

Kiều Kiềm Vân thở dốc lật mình lăn khỏi thân thể Lương Phù Cơ, đang định xuống giường, tiểu thân ảnh lại thuận thế tiến vào lòng hắn, cũng gắt gao ôm chặt eo hắn, tựa đầu vùi vào lồng ngực ẩm ướt mồ hôi.

Hắn sưng sốt, đang muốn đẩy nàng ra, trong tai lại đột nhiên truyền đến thanh âm nàng mệt mỏi oán giận. Tuy là mơ hồ nhưng vẫn đủ cho hắn nghe rõ ràng.

"Kiềm Vân ca ca..... Ta mệt mỏi quá nha! Giúp người vui mà đau quá nha....." Lời nói lầm bầm của nàng khiến người khác nghe được có chút buồn cười.

Hắn lại sưng sốt, nhin không được nhếch miệng, không tiếng động nở nụ cười, khuôn ngực rắn chắc theo đó cũng phập phồng không thôi.

"Kiềm Vân ca ca, gối đầu này thật khó ngủ nha! Vừa cứng vừa thích nhúc nhích a....." Giọng nói nũng nịu oán giận lại truyền đến, hai gò má nàng còn không khách khí cọ cọ vào da thịt trần trụi trên ngực hắn.

Kiều Kiềm Vân lại bật cười, đưa tay vây quanh ôm lấy nàng."Được rồi! Gối đầu sẽ không động đậy nữa, ngủ đi!" Có chút bất đắc dĩ trấn an, hắn cũng khép lại hai mắt theo nàng.

Quên đi! Liền ngoại lệ một lần, cho nàng ngủ một đêm ở chỗ này đi!

## 14. Chương 14

Tĩnh thành, Lương phủ, Lương Thiên Phong ngồi một mình trong thư phòng lại lần nữa trông về phía kinh thành, từ khi Kiềm Vân cho người đưa tin tới, trong mắt hắn liền có một chút suy nghĩ sâu xa.

Kỳ thật trước khi thư tín đến Tĩnh thành hai ngày, người hắn âm thầm phái đi bảo hộ Phù Cơ đã trở lại Lương phủ, cho nên lúc bức thư ấy đến tay, hắn đã đoán được hết nội dung bên trong rồi.

Bất quá hiện tại hắn đang phân vân xem nên đi đón nữ nhi về, hay là kéo dài thời gian một chút, cho nữ nhi có cơ hội nhiều thêm một chút. Hắn biết vì sao chính mình phải đắn đo suy nghĩ, bởi vì một tháng trước

là hấn cố ý lơ lửng thủ vệ, khiến nữ nhi có thể chuồn êm khỏi Lương phủ, thậm chí rời xa Tĩnh thành — đương nhiên, hấn cũng phải người đi theo phía sau một đường bảo hộ bảo bối.

Về phần hấn vì sao phải làm như thế, trừ bỏ Phù Cơ là do tiểu thiếp hấn sủng ái nhất sinh ra, từ nhỏ đến lớn, nàng chưa bao giờ từng yêu cầu hấn cái gì, hằng ngày chỉ ở thư phòng học bài, thời gian còn lại là cố gắng luyện công, làm cho hấn đem nàng thương yêu tận tâm khảm.

Nữ nhi hơn bốn năm trước gặp được Kiều Kiếm Vân, sau đó là nhất kiến chung tình, cũng bắt đầu từ khi đó triển khai một đường ‘truy phu’.

Kiều Kiếm Vân một năm trước rốt cục hết nhẫn nại, không chịu nổi Phù Cơ mọi cách dây dưa, vì thế đã truyền đạt thông điệp, “mệnh lệnh” hấn đón nữ nhi về giám sát chặt chẽ nàng, nếu không sẽ đoạn tuyệt mọi liên hệ thương vụ.

Nhưng là đã hơn một năm nay, hấn phát hiện bộ dáng nữ nhi đối Kiều Kiếm Vân không hề phai nhạt, vả lại nữ nhi đã lớn không thể giữ được, cho nên hấn mới có thể tạo cơ hội để bảo bối đi kinh thành một chuyến. Giả như nữ nhi có thể tranh thủ giành được tình cảm của Kiều Kiếm Vân, hấn sẽ rất vui vẻ —nếu không thành, dù sao cũng là giúp nữ nhi hết hi vọng, từ nay về sau không còn mong chờ Kiều Kiếm Vân cao cao tại thượng nữa.

Ai..... Lương Thiên Phong ánh mắt ảm đạm ném bức thư sang một bên, trong lòng quyết định kéo dài thời gian tới nửa tháng sau mới xuất phát đi kinh thành đón bảo bối.

## 15. Chương 15

Tại kinh thành, ở Kiều phủ, từ khi Kiều Kiếm Vân đột nhiên thay đổi chủ ý, nhận hảo ý “giúp vui” của Phù Cơ với mình, tin tức Lương Phù Cơ qua đêm ở “Hàn Đào lâu” không hình mà bay, chỉ trong một ngày, hạ nhân trong phủ từ trên xuống dưới đều biết.

Ngay từ đầu có người vẫn là hoài nghi trong lòng, nhưng là mười ngày sau đó, Kiều Kiếm Vân cơ hồ hàng đêm đều ngủ lại “Lục Thủy uyển”, khả năng Lương Phù Cơ trở thành nữ chủ nhân Kiều phủ càng ồn ào huyền ảo. Chỉ vì đây là lần đầu tiên Kiều Kiếm Vân đón một nữ nhân về phủ, không những thế còn có quan hệ thân thiết với người ta.

Về phần hạ nhân tung tin vịt, đương sự lại là một chút ảnh hưởng cũng không có, bởi vì mọi người sớm biết được Lương Phù Cơ theo đuổi Kiều Kiếm Vân đã nhiều năm nay. Về phần Kiều Kiếm Vân, uy nghiêm của hấn khiến người khác muốn dò xét cũng sợ sệt không dám khinh suất.

Mặc kệ người khác đoán như thế nào, thời gian này với Lương Phù Cơ mà nói nhưng thật ra khoái trá, bởi vì Kiều Kiếm Vân không còn tệ nàng như rắn rết, thậm chí có mấy đêm còn cùng nàng đồng giường cộng chằm, so với khi nàng mới tiến phủ, hấn đối xử tốt hơn nhiều lắm.

Xem ra lên giường giúp hấn vui là biện pháp duy nhất! Chẳng qua lòng của nàng luôn cảm thấy chính mình tựa hồ có gì đó nghĩ sai rồi, mà loại cảm giác không thích hợp này xưa không đi, ngẫu nhiên lại toát ra từ đáy lòng đến quấy rầy nàng.

Lương Phù Cơ khi thanh tỉnh từ trong suy tư mới phát hiện nàng nguyên bản muốn tìm một nơi yên tĩnh luyện công thể nhưng bất tri bất giác đã đi đến phía nam Kiều phủ, nơi tràn ngập hoa cỏ trước sân.

Nàng khó hiểu nhìn bụi cây cao bằng mình bên cạnh, không rõ nàng là muốn làm gì, tại sao lại đến nơi đây.

Ngay tại nàng trầm tư không thể giải, định quay lại đầu thì một trận thanh hiên tể(>.<, đọc=”” xuống=”” dưới=”” sẽ=”” hiểu=”” hiên=”” tể=”” là=”” thanh=”” âm=”” gì=”” a)”=”” đột=”” nhiên=”” truyền=”” đến,=”” làm=”” nàng=”” nhất=”” thời=”” tò=”” mò=”” tới=”” gần=”” nơi=”” phát=”” ra=””>

Đội nàng nhìn thấy kia một đôi nam nữ bưng bít đằng sau lùm cây, hành vi của bọn họ làm cho cảm giác không thích hợp vẫn tồn tại trong lòng nàng trôi lên nghi vấn.

Đó là một đôi nam nữ đang “hôn môi”, mặc y phục nô bộc Kiều phủ.

Lương Phù Cơ không có kinh động bọn họ, chính là ở một bên nhìn kỹ nửa ngày, trên mặt hiện lên nghi hoặc càng ngày càng sâu.....

Đêm đó sau khi dùng xong bữa tối, Lương Phù Cơ liền đi thẳng vào thư phòng(Convert là phòng kể chuyện). Nàng biết Kiều Kiếm Vân mỗi ngày nếu không có ra ngoài sẽ vào đây thẩm duyệt sổ sách từ các nơi mang đến, có khi còn có thể cùng người đó trò chuyện thương vụ với nhau. Cho tới nay, nàng nhu thuận nghe lời vẫn không đi quấy rầy hắn, bất quá đêm nay, nàng không thể kiềm chế nghi vấn trong lòng a.

May mà Kiều Kiếm Vân làm như lơ đãng để mặc nàng đi vào, cũng phân phó nàng ngồi ở một bên chờ đợi, chờ hắn xử lý xong sự tình.

Trong thời gian đó, nàng thuận tay cầm súc vật(trang trí đồ vật) trên giá sách đưa lên thưởng thức, một bên thỉnh thoảng trộm dò xét Kiều Kiếm Vân ngồi ở phía sau bàn gỗ, chuyên chú phê duyệt sổ.

Từ chỗ nàng ngồi nhìn qua có thể thưởng thức hơn phân nửa khuôn mặt đó.

Hắn nếu không đối nàng phát hỏa hay trừng mắt dựng thẳng lông mày thì phong độ thật tao nhã. Cái mũi thẳng cùng hai phiến môi mỏng, cho dù là không cười cũng để lại cho người khác ấn tượng ôn hòa. Nhưng đầu ai biết, bên trong tuyệt đối khác bề ngoài như xuân phong của hắn, không những thế còn có chút tà vọng cùng lãnh huyết nha!

Bất quá nàng cho dù đã hiểu rõ tính tình hắn, lại một chút cũng không có ý lùi bước. Ngược lại, nàng cảm thấy chính mình tựa hồ càng thêm mê đắm hắn, càng thêm không thể tự kiềm chế mà thích hắn.

Chính là..... Nàng nhú lại mi tâm, tiếp tục trộm dò xét hắn.

"Người rót cuộc muốn nói cái gì?" Bỗng dưng, Kiều Kiếm Vân tiếng nói hơi khàn khàn truyền đến, khi dứt lời đã đứng dậy đi tới chỗ nàng.

Mặc dù hắn muốn chuyên chú vào đóng giấy tờ trên bàn sách cũng không có biện pháp xem nhẹ ánh mắt nàng thỉnh thoảng liếc về phía hắn. Khi thì sôi nổi, khi thì đầy nghi hoặc khiến hắn căn bản là không thể chuyên tâm cho công vụ.

Nàng vẫn là người đầu tiên làm hắn mất tập trung như vậy. Đôi lúc hắn thấy buồn cười, chính mình tâm tính luôn luôn không dễ dàng dao động nhưng khi đụng tới nàng liền mất khống chế.....

"Người xong rồi? Kiếm Vân ca ca." Lấy lại tinh thần, nàng lập tức ngẩng đầu tươi cười.

"Nói đi! Có chuyện gì muốn nói mà vội vã chạy đến đây như vậy!" Hắn liếc nàng một cái, ngồi xuống bên cạnh nàng. Không hiểu được tiểu yêu tinh này lại muốn làm cái gì, nếu không nàng sẽ không làm trái với quy củ của hắn mà chạy tới nơi này.

Lương Phù Cơ theo dõi hai phiến môi mỏng, đáy mắt có thần sắc nghi hoặc cùng nóng lòng muốn thử.

Do dự chốc lát, nàng dứt khoát từ chỗ ngồi nhổm người dậy, mặt di động kề sát gương mặt hắn, thẳng đến khi chỉ kém một chút nữa là môi nàng chạm vào môi hắn.

"Người làm cái gì?" Hắn theo phản xạ đẩy nàng ra, ánh mắt không vui.

Động tác vừa rồi không phải là muốn hôn môi hắn đi!

"Hôn người nha!" Lương Phù Cơ cũng không vui vẻ nhìn về phía hắn.

"Người nói cái gì?" Hắn sắc mặt không tốt hỏi.

"Kiếm Vân ca ca, ta cho tới hôm nay mới phát hiện người chưa hôn ta nha!" Đây là cái nghi vấn buổi chiều hôm nay nàng nhìn được đôi nam nữ hôn nhau trong hoa viên giúp nàng lĩnh ngộ.

Kiều Kiếm Vân sững sốt, đột nhiên từ bên môi gợi lên một chút tà cười,"Ai nói ta không hôn? Toàn thân người từ trên xuống dưới có chỗ nào ta chưa nhìn, chưa hôn qua?" Ánh mắt hắn ám muội nhìn nàng từ đầu đến chân.

"Ai nha!" Lương Phù Cơ đỏ mặt, nhớ tới hấn ở trên giường đối nàng làm cái chuyện xấu hổ này."Ta..... Ta không phải chỉ cái kia! Ta là nói..... Miệng! Người cho tới bây giờ cũng chưa hôn miệng của ta nha!" Cho dù trong lòng phi thường không được tự nhiên, nàng vẫn là kiên trì đưa ra nghi vấn.

Kiều Kiếm Vân nhìn chằm chằm nàng cái miệng nhỏ nhắn hình thoi đã sớm dụ hoặc hấn thật lâu, đôi mắt lạnh xuống, "Ta không hôn môi nữ nhân."

Hấn đương nhiên biết nàng đang hỏi cái gì, mà hấn vẫn không có khuất phục dụ hoặc từ môi đỏ mọng, có lẽ là vì hấn không thể xác định cảm giác chân chính của mình đối với nàng — cho dù hấn sớm giữ lấy thân thể của nàng rất nhiều lần.

"Vì sao?" Nàng mê hoặc nhìn hấn, "Có phải hay không người không hiểu hôn môi như thế nào? Ân..... Kỳ thật ta cũng không hiểu. Không bằng chúng ta luyện tập đi, có lẽ có thể thu được chút bí quyết....."(S: =]], sói ngây thơ)

"Câm mồm!" Hấn mắng, sắc mặt càng thêm khó coi,"Người nghe rõ ràng cho ta, ta nói ta không hôn môi nữ nhân, ý tứ chính là miệng ai ta cũng không hôn, bao gồm người, đã hiểu chưa?"

"Nhưng là người đồng ý ta có thể làm người vui, kia đại biểu người cũng là có chút thích ta, vậy người như thế nào không chịu hôn môi ta đâu?" Nàng càng thêm không rõ.

Hấn ánh mắt lạnh hơn, "Thích người? Đừng cho là ta với người giao hoan vài lần liền đại biểu ta thích người..... Chuyện này còn xa mới tới!"

Lương Phù Cơ mở to đôi mắt, mâu quang chớp động, đáy mắt lộ vẻ khó hiểu, chỉ cảm thấy có một đạo gió lạnh phút chốc thổi qua trái tim.....

"Kia....." Nàng do dự.

Con người vô tội lóe lên lục quang làm cho tâm của hấn mãnh liệt co lại, trong miệng vẫn là không hề kiêng kị trách mắng, "Đừng quên, là người chính mình cứ rần muốn bò lên giường ta. Cho dù hôm nay ta tiếp nhận người ấm giường của ta, cũng không đại biểu là thích người. Ta xem người đã bỏ công nghĩ cách muốn ta vui, lại hầu hạ rất khá, ta sẽ lo lắng đem người thu lưu lại đây. Về phần cái khác, người không có tư cách yêu cầu ta!"

Cho dù Lương Phù Cơ tâm tính đơn thuần cũng hiểu những lời này có bao nhiêu đả thương người, càng miễn bàn trong giọng nói của hấn chất chứa hàm ý.(TN: ca...ta... Cơ tử, ko cần phí tam tư với cái loại nam nhân này, đời này ko thiếu soái ca cho tử chọn, TN ta đảm bảo với tử)

Nàng ngây thơ cũng hiểu được, trong đầu hiện lên một cái ý niệm: Có lẽ kiếp này nàng là không có cơ hội làm nương tử hấn. Mà đây là lần đầu nàng thừa nhận trong suốt mấy năm theo đuổi hấn.

Nhìn nàng có chút giật mình như đi vào cõi thần tiên, Kiêu Kiếm Vân không biết nàng có nghe hiểu lời hấn nói hay không. Chính là bộ dáng nàng như vậy làm lòng hấn dâng lên một cỗ tức giận vô danh.

Làm sao? Bất quá nói vài câu dạy nàng nhận rõ bốn phận chính mình, nàng liền mất hứng phát hờn dỗi? Không còn như lúc trước dám luôn miệng đồng ý nói thích hấn.

Lương Phù Cơ vẫn chìm đắm trong không gian của riêng mình, căn bản không có nhìn đến sắc mặt hấn càng ngày càng âm lãnh, cũng không có nhìn đến hai quyền đầu nắm chặt nổi gân xanh.....

"Đừng nghĩ nhiều!" Hấn giận tái mặt, đột nhiên đem nàng từ bên cạnh kéo vào lòng,"Để cho ta tới nói cho người, tác dụng của người đối với ta đi!" Khép hờ mắt lộ ra một chút lãnh huyết vô tình, hai tay kéo dây lưng của nàng.

"Kiếm..... Kiếm Vân ca ca....." Đột nhiên bị kéo tới đùi hấn, Lương Phù Cơ phản ứng không kịp, không hiểu ra sao nhìn hấn cõi ngoại sam, lộ ra bộ y phục nguyệt nha màu trắng bên trong.

Thấy nàng gật mình, hấn tạm dừng động tác thoát quần áo nàng, ngược lại kéo bàn tay nhỏ bé của nàng đặt vào giữa hai chân, nhẹ vỗ về dục vọng gắng gượng đã ngất ngao.

"Trước mắt người chính là một nữ nhân làm ta vui, cho nên trấn an ta đi!" Hắc cố ý kéo thấp dây lưng, lại giữ chặt đôi tay nhỏ bé có chút khiếp sợ cầm nam tính đứng thẳng của hắc võ về chơi đùa từ trên xuống dưới.

Lương Phù Cơ mặt đỏ tim đập, có chút luống cuống thuận theo hắc đẩy tay mà võ về chơi đùa nó, cũng nhìn đến nam tính của hắc dưới sự tiếp xúc của nàng liên biến lớn, rung động.

Kiều Kiềm Vân thét lớn một tiếng, không ngờ động tác trúc trắc ngậy ngốc như thế, thế nhưng có thể vén lên dục hỏa mãnh liệt, hắc không hề lùi lại, còn rất nhanh cởi ra quần áo trên người nàng.

Trong giây lát, một thân thân thể mềm mại trần trụi trắng muốt như sơn dương đợi làm thịt hiện ra trước mắt hắc, chờ đợi hắc cướp đoạt.

Lửa giận hỗn loạn cùng nổi lòng dục hỏa khiến hắc không chút do dự cúi đầu xuống ngậm hai đóa nhũ lõi run run tươi mới trước ngực nàng, tùy ý liếm mát, cắn nhẹ. Ngón tay dài bừa bãi tham nhập hai chân nàng xoa nắn, khoái cảm tê dại mãnh liệt đột ngột đánh úp lại làm thân thể nàng nhịn không được mà phát run, đôi môi hé mở bật ra một tiếng kêu yêu kiều.

Ngón tay dài ấy bỗng tham nhập lối vào đã ướt át, ra vào trêu ghẹo.....

"A....." Đầu nàng nhất thời trống rỗng, cảm thụ sung sướng lan khắp toàn thân.

Phút chốc, hắc rút ngón tay, tách đùi nàng, để nàng ngồi ở trên đùi của hắc, sau đó song chưởng nắm đôi hông tròn tròn xinh đẹp dùng sức kéo xuống.

"A....." Mãnh liệt chặt hẹp ào tới, một cổ khó chịu từ hạ thân tràn ra."Không....."

"Người có thể." Hắc tà ác nói nhỏ, thắt lưng dùng sức hướng lên trên, làm cho nam tính chính mình bùng bùng phần chấn căng u kính(S: Vâng, con đường u tối =)) trôn ướt chặt hẹp, một đường đi vào hoa tâm của nàng.

"A..... Kiềm Vân ca ca....." Thân thể nàng căng tựa dây cung, đầu ngửa ra sau, trong miệng rên rỉ.....

Song chưởng hữu lực ôm chặt kiêu mông, cảm thụ u kính của nàng liên tiếp co rút lại bao lại lửa nóng. Hắc chậm rãi rút lui, sau đó mạnh mẽ đâm vào, bắt đầu trứu đưa thật sâu trong cơ thể nàng, không chút nào lưu tình .....(S: Vâng, như đi đánh trận)

"A....." Thân thể nàng theo đại chưởng hắc thao túng mà nhảy lên, bầu ngực đầy đà cũng theo đó mà vũ động (múa) gợi lên thú tính tiềm tàng trong hắc.

Hắc hung hăng chiếm lấy nhũ lõi đỏ tươi lay động trước mắt, đưa lưỡi thay phiên liếm tấy hai bên, giày vò cảm quan tri giác của nàng, làm cho nàng lâm vào cảnh giới cuồng dã khó nhịn, ngậm ra một chuỗi xuyên âm thanh nứt nổ rung động lòng người.....

Thẳng đến khi dục hỏa đem hai người thiêu đốt hầu như không còn, thể công mạnh mẽ mới rút cục tạm thời ngưng nghỉ...

Hoan ái qua đi, cơn giận chưa tiêu hết, Kiêu Kiềm Vân lập tức từ ghế nằm đứng dậy, chỉnh lại quần áo sau trở về bàn, cũng không chút khách khí hạ lệnh trực khách, thái độ lạnh lùng.

Lương Phù Cơ hư nhược trong đầu là một mảnh sương mù, chỉ biết nhu thuận mặc quần áo, đi ra khỏi thư phòng, nhưng thấy trong lòng tựa hồ có chỗ bỗng nhiên rạn vỡ, hồng mất một chỗ.(S: Quả tim ư)

Một tia lo lắng bất tri bất giác bao quanh đầy mắt trong suốt của nàng...

## 16. Chương 16

Ngày hôm đó Kiêu phủ ngoài ý muốn tiếp một đôi nam nữ đăng môn bá tử, nam là tiểu sư đệ Diệp Doãn Văn của Kiêu Kiềm Vân rất ít xuống núi, nữ tên là Lưu Dụ Lan, cùng Kiêu Kiềm Vân không quen biết. Từ miệng Diệp Doãn Văn, hắc mới biết Lưu Dụ Lan xem như cháu họ của sư phụ bọn họ, theo cha mẹ lên núi bá tử sư phụ, vì yêu thích cảnh đẹp trên núi nên ở lại chưa theo cha mẹ quay về, mà hiện

tại Diệp Doãn Văn xuống núi tức là phụng sứ hộ tống Lưu Dụ Lan về nhà, dọc đường liền tới thăm hai vị sư huynh.(S: Sao không đưa ả về trước rồi hẵng thăm cũng không muộn a)(TN: dự cảm ko lành)

"Doãn Văn, người đã gặp đại sư huynh chưa?" Cho người đưa lên trà bánh, Kiều Kiếm Vân tò mò hỏi. Mà đại sư huynh trong miệng hẳn chính là người chủ trì của "Minh ký" thương hành, Định Bắc Vương gia Cận Minh Lôi.

"Còn không có. Ta biết đại sư huynh thân phận bất đồng, cho nên không dám mạo muội tiến đến. Ta tính trước đến gặp nhị sư huynh, sau đó mời sư huynh đi cùng." Diệp Doãn Văn diện mạo tuấn dật tuổi mặc dù mới hai mươi, nhưng cách xử sự không vì ít xuống núi mà không chu toàn.

"Ha....." Kiều Kiếm Vân cười khê ra tiếng,"Doãn Văn, người bản khoản cũng không tránh khỏi rất chu đáo đi! Đại sư huynh mặc dù được đương kim Thánh Thượng tứ phong làm 'Định Bắc vương', nhưng này cũng chỉ là hư danh, đại sư huynh không thích nha! Người căn bản không cần cố kỵ nhiều như vậy, hẳn vẫn là đại sư huynh của chúng ta thôi." Hắn cười nhìn tiểu sư đệ càng thêm cao lớn cường tráng. Lần trước hắn lên núi thăm lão nhân gia sư phụ hẳn ước chừng đã là chuyện của bảy,tám tháng trước rồi.

"Doãn Văn ca, người tại sao không nói cho ta biết đại sư huynh của người là Định Bắc Vương gia đâu? Ta còn nghĩ đến hẳn cùng Kiều sư ca giống nhau đều làm thương nhân a." Lưu Dụ Lan mềm mại đột nhiên chen giọng, lời nói còn mang theo chút thăm oán.

"Là giống nhau a, Lưu cô nương." Kiều Kiếm Vân ôn hòa tươi cười nhìn vị cô nương lần đầu gặp mặt.

Thẳng thắn mà nói, Lưu Dụ Lan bộ dạng tốt lắm, xinh đẹp đoan trang, có phong phạm một tiểu thư khuê các. Chỉ tiếc ánh mắt cao ngạo, đáy mắt luôn chứa toan tính, thật làm người ta không dám lĩnh giáo. Nếu không phải nhiều năm gặp phải đủ loại người trên thương trường, thật đúng là sẽ bị nàng ta xinh đẹp mê hoặc.

Bất quá, vị sư đệ khiêm tốn thận trọng bên cạnh hẳn dường như vẫn chưa phát hiện ra tia quang mang bị cuốn hút trong mắt chính mình.

"Đại sư huynh đúng là thương nhân, hẳn là lão bản, ta là thuộc hạ." Hắn cũng không cảm thấy có bất yếu phải đem chuyện của mình cùng lão bản cửa hàng Minh Ký ra báo cáo với người ngoài.

"Đúng vậy, Dụ Lan, ta nhớ rõ đại sư huynh tuy không muốn nhưng vẫn phải tiếp nhận, cho nên trên cơ bản đại sư huynh vẫn chỉ là một thương nhân mà thôi." Diệp Doãn Văn cũng đi theo giải thích, tiếp theo lại có chút chần chờ nhìn về phía Kiều Kiếm Vân,"Bất quá tuy nói như thế, ta còn đang suy nghĩ....."

"Người nghĩ tới đâu. Đại sư huynh chưa bao giờ khó tính (S: == Ta chém),người yên tâm đi." Kiều Kiếm Vân đánh gãy lời hắn."Người đã tới thăm ta trước, hôm nay liền ở lại phủ đi, ngày mai chúng ta sẽ đến 'Định Bắc vương phủ'chính là."

"Kia Doãn Văn liền quấy rầy một đêm." Diệp Doãn Văn không thoái thác.

"Một đêm?" Kiều Kiếm Vân dương dương tự đắc.

"Đúng vậy. Doãn Văn nguyên bản dọc đường muốn ghé vào thăm hai vị sư huynh sau đó sẽ rời đi luôn, tránh chậm trễ thời gian đưa Dụ Lan trở về."

"Là sư phụ phân phó người tới thăm ta cùng đại sư huynh đi!" Kiều Kiếm Vân từ trong lời nói của hắn nghe ra chút gì đó.

"Khụ..... Cho dù sư phụ chưa từng dặn, Doãn Văn cũng tính ở lại kinh thành mấy ngày." Diệp Doãn Văn đột nhiên lộ ra thần sắc không được tự nhiên.

Kiều Kiếm Vân bực môi câu ra một chút ý cười, "Sư phụ có phải hay không dặn dò người vài lời, muốn người truyền đạt cho ta?"

Thần sắc không được tự nhiên lập tức rút đi, Diệp Doãn Văn cũng nhận không được cười hứng thú,"Ta chỉ biết không thể gạt được nhị sư huynh." Xác thực, trước khi hắn xuống núi, sư phụ có dặn dò qua.

”Quả nhiên.” Kiều Kiếm Vân cười khê, ”Tiểu sư đệ không cần thuật lại, ta đã biết sư phụ muốn người truyền đạt cái gì. Năm trước ta lên núi thăm sư phụ, hắn không biết đã nói với ta bao nhiêu thứ có liên quan tới chuyện thành thân của ta. Nếu ta đoán không lầm, thì là cái này này đi!”

”Nhị sư huynh quả nhiên không có đoán sai, sư phụ thật là muốn Doãn Văn nói lại đôi lời với sư huynh về ”thái độ” đơn thân không chịu thú thê.” Diệp Doãn Văn hàm súc ám chỉ, nhớ tới sư phụ lúc ấy đưa hắn kéo đến một bên, trong miệng nhả ra những lời này, làm hắn vừa nghe đã không biết phải nói với sư huynh của mình!

”Chắc chắc.....” Kiều Kiếm Vân phiết môi cười khê, ”Sư phụ có phải hay không nói: Doãn Văn a, chờ sau khi người gặp tên nhị sư huynh ngoài cười nhưng trong không cười, người liền.....”

Hai sư huynh đệ đã lâu không gặp, lúc này chăm chú hàn huyên, trong khoảng thời gian ngắn đã quên mất có Dụ Lan ở đó.

Mà Lưu Dụ Lan mặt ngoài thanh thản, kỳ thật trong lòng không còn bình tĩnh nổi, nàng đã sớm không còn nghe thấy bọn họ nói cái gì. ( S:Á bắt đầu mơ mộng)

Từ khi nàng theo cha mẹ lên núi, lần đầu tiên nhìn thấy Doãn Văn liền cảm thấy tuần nhã bên ngoài cùng cá tính ôn hòa cẩn thận của hắn thực thích hợp làm tướng công nàng. Cho dù thân gia của hắn không giàu có bề thế, dù sao Lưu gia nàng cũng là phú giáp Văn Hưng huyện, nàng chỉ cần tìm một phu quân ngoan ngoãn phục tùng nàng là tốt rồi.

Sau đó nàng lưu lại trên núi, sớm ngày ở chung cùng Diệp Doãn Văn, quả nhiên dễ dàng từ trong mắt hắn nhìn ra quyến luyến sâu sắc của hắn đối với nàng, vì thế nàng ”làm cho” hắn hộ tống nàng về Văn Hưng huyện, mà dọc theo đường đi, Diệp Doãn Văn cũng không có khiến nàng thất vọng. Hắn săn sóc chiếu cố nàng từng chút từng chút, giúp nàng hạ quyết định, nàng tính khi trở về sẽ lập tức hướng cha mẹ nói quyết định chính mình, nàng tin tưởng diệp Doãn Văn hắn là cũng sẽ không phản đối đâu.

Bất quá từ lúc bước chân vào Kiều phủ, gặp được Kiều Kiếm Vân, cũng nghe xong buổi nói chuyện của huynh đệ bọn họ, quyết định này vừa khăng định đã biến thành phủ định.

Nàng tuyệt không biết hai vị sư huynh của Diệp Doãn Văn cư nhiên là người tiếng tăm lừng lẫy trong kinh thành, không chỉ có giàu có, mà còn có quyền thế!

Trời ạ! Diệp Doãn Văn có điểm nào có thể so được với đại sư huynh Cận Minh Lôi cùng nhị sư huynh Kiều Kiếm Vân của hắn? Trước tiên là nói về Vương gia tên Cận Minh Lôi kia, chỉ cần hắn coi trọng nàng, tùy tiện cho nàng một cái danh phận thị thiếp, nửa đời sau của nàng liền vinh hoa phú quý. Nếu không, Kiều Kiếm Vân trước mắt vẫn chưa thành thân, mà hắn bắt luận là về ngoài hay địa vị đều cao hơn Doãn Văn nhiều lắm, gả cho hắn, tương lai khăng định được hưởng vinh hoa phú quý vô cùng.....( S: Xem người ta có đồng ý không, cứ làm như ai cũng muốn lấy mình... ta ghét, ta ghét ... =”=)

Lưu Dụ Lan cúi đầu dò xét hai nam nhân đang tán gẫu. Chỉ một đêm làm sao đủ đâu? Nàng cần nhiều thời gian một chút nha!(TN: haiza, Văn ca với Cơ tử quả nhiên còn gian nan lắm)

Đêm đó, Kiều Kiếm Vân ở phòng khách thiết hạ bữa tối phong phú, còn tìm Lương Phù Cơ đi theo, làm lễ tẩy trần cho hai vị khách quý. Mà hắn động tác lơ đãng này cũng làm cho Lưu Dụ Lan trong lòng có cảnh giác.

Trong khi dùng bữa, Kiều Kiếm Vân cùng Lương Phù Cơ có những hành động nho nhỏ với nhau, Lưu Dụ Lan cẩn thận quan sát càng thêm hiểu được, nếu như nàng có ý chọn Kiều Kiếm Vân, như vậy trước hết cần diệt trừ tình địch chính là nữ nhân dị tộc mỹ mạo còn hơn nàng, mà lại ngây thơ ngu ngốc.

## 17. Chương 17

Kiều phủ sau khi được Kiều Kiếm Vân mua lại liền được sửa đổi, không những không di động khó điều lan ngũ thế, hoa cỏ cây cối mà còn nhiều hơn trước, hơn nữa mỗi một cái sân đều có ao nhỏ, cây cối bụi hoa xen lẫn vào nhau.

Bên trong phủ tách ra rõ ràng tiền thính cùng cái hồ nhỏ, dòng chảy được nối liền với luồng nước sông, lưu thủy trong suốt, sinh sôi không ngừng. Cạnh đó có một cây đại thụ che trời, có thể nghỉ ngơi thoải mái dưới tàng cây ấy.

Lương Phù Cơ lớn lên ở vùng Tây Bắc thiếu nước cho nên hiện tại rất thích ngồi ở nơi này, nhìn mặt nước yên tĩnh bị gió nhẹ xuy phát nổi lên gợn sóng thật nhỏ.

Có khi nàng gặp được thân ảnh mình đang luyện công phản chiếu trên mặt nước, có khi nàng lại cầm theo sách lấy từ thư phòng ra đó, ngồi dưới bóng râm bên cạnh hồ chậm rãi đọc, hưởng thụ buổi chiều yên ả.

Bất quá hôm nay Lương Phù Cơ không có hứng trí như mọi ngày, chỉ giật mình lảng lảng trông mắt cảnh đẹp trước mặt, nghĩ tới bữa tối ba ngày trước đó. Nhất là khi tiếp xúc với ánh mắt Lưu Dụ Lan, nàng liền cảm thấy không thích hợp. Nghĩ lại, ánh mắt đấy như là ý khiêu khích..... Hoặc là một loại cảnh cáo?

Cũng từ ngày đó, nàng chưa gặp lại Kiều Kiếm Vân, điều này thật khiến nàng bất an trong lòng.

Tuy Kiều Kiếm Vân từng nói với nàng những lời không dễ nghe, nhưng sau đó, nàng mơ hồ cảm giác được hân đối nàng tựa hồ bắt đầu có thay đổi, hơn nữa hầu như tối nào cũng tới ‘Lục Thủy uyển’ tìm nàng.

Mấy ngày nay hân một bước cũng chưa đặt tới Lục Thủy uyển làm nàng thấy rất kỳ quái, nàng cũng không muốn đuổi theo hỏi, sợ lại giống lần trước chọc hân nói những lời khó nghe, ngược lại biến thành hai người không vui vẻ.

Nhưng là, nàng thật sự rất muốn hân.....

”Lương cô nương.”

Theo sau tiếng gọi là một thân ảnh đầy đặn đang lác lác(convert là bày biện) cái eo đi bên cạnh ao, thần sắc tự nhiên hào phóng hiện lên trên gương mặt Lưu Dụ Lan.

”Lưu cô nương.” Lương Phù Cơ kinh ngạc ngẩng đầu nhìn Lưu Dụ Lan hướng nàng đi tới. Đây là lần đầu gặp lại kể từ buổi tối hôm đó.

”Lương cô nương thật có hứng trí. Một mình hưởng thụ cảnh đẹp không buồn sao? Sao không tìm người tới làm bạn đâu?” Lưu Dụ Lan đến gần nàng, mặt ngoài là hỏi thăm, bên trong lại giấu diếm mưu đồ khác.

Đáng tiếc đơn thuần như Lương Phù Cơ căn bản là không có nghe được hàm ý trong lời của nàng ta, càng không hiểu được kỳ lạ biến hoá lóe lên trong mắt ả.

”Tìm ai đây?” Nàng trực giác hỏi lại, ”Toàn bộ Kiều phủ đều muốn ta thanh nhàn. Kiếm Vân ca ca mỗi ngày làm việc từ sớm đến muộn, còn không cho ta đi theo hỗ trợ.” Nàng nhịn không được than thở.

”Làm sao có thể đâu!” Lưu Dụ Lan hô nhỏ, ánh mắt cố làm ra vẻ kinh ngạc, ”Hôm qua ta mới đi theo Kiều sư ca cùng Doãn Văn ca đi tìm Cận sư ca ở ‘Định bắc vương phủ’! Nguyên bản ta còn đang nghĩ vì sao không thấy Lương cô nương đâu? Hiện tại ta mới biết được, nguyên lai là Kiều sư ca không chịu cho người đi theo nha!” Nàng ngồi ngay ngắn ở một bên bình đài, nhìn kỹ phản ứng của Lương Phù Cơ sau khi nghe nàng nói.

Chỉ thấy Lương Phù Cơ vẻ mặt hơi lạnh, ”Các người ba người hôm qua đến ‘Định bắc vương phủ’?” Đối với chuyện của Kiều Kiếm Vân, nàng luôn luôn rất rõ ràng, cho nên nàng biết Định Bắc Vương gia Cận Minh Lôi là lão bản của ”Minh ký”, cũng là huynh đệ có cảm tình tốt với Kiều Kiếm Vân.

”Cũng không phải! Đêm qua chúng ta bởi vì tán gẫu quá muộn mà ở lại ‘Định bắc vương phủ’ một đêm, sáng nay mới lên kiệu về phủ từ sớm. Trước khi đi, Vương phi vẫn còn muốn Kiều sư ca lần sau mang ta đi tìm nàng đâu!” Lưu Dụ Lan thêm mắm thêm muối, khẩu khí đắc ý tự thuật.

Vốn là ngay sau hôm nàng cùng Diệp Doãn Văn đến, Diệp Doãn Văn sẽ đi thăm đại sư huynh Cận Minh Lôi, bất quá trước khi xuất phát bọn họ lại biết được Cận Minh Lôi có việc đã cùng thê tử ra khỏi thành, đành rời ngày tới hôm qua. Còn nàng chính là hỏi han hai ngày Diệp Doãn Văn mới bằng lòng theo đi — bất quá điểm này nàng sẽ không nói cho Lương Phù Cơ biết nha.

Lương Phù Cơ lòng tràn đầy thất vọng nhìn khuôn mặt Lưu Dụ Lan đắc ý vui vẻ, càng nghĩ càng muốn nôn!(S: Hê hê, ta chỉ thêm mỗi chữ muốn thôi)

Nguyên bản nàng vẫn nghĩ đợi ngày nào đó Kiều Kiếm Vân thật tình tiếp nhận nàng, sau khi thích nàng nhất định sẽ mang nàng đi gặp thân thích của hắn.

Kết quả đầu, hắn lại dẫn theo một nữ tử vừa quen được ba ngày tiến đến bái phỏng sư huynh của hắn, mà không mang nàng đi..... Tại sao?

Lưu Dụ Lan nhìn Lương Phù Cơ sắc mặt càng thêm âm tình bất định, không khỏi có chút sung sướng tiếp tục nói: "Kiều sư ca thật đúng là một quân tử, cá tính lại ôn nhu. Hắn còn muốn ta ở kinh thành lâu một chút, nói muốn mang ta đi dạo quanh nơi đây a!" Nàng cố ý làm bộ có lỗi liếc Lương Phù Cơ, "Người cũng biết, ta chưa bao giờ tới kinh thành, cho nên lúc Kiều sư ca mời, ta đương nhiên không thể cự tuyệt."

Lương Phù Cơ nghe vậy sanh lớn mắt, nội tâm càng thêm dâng lửa giận bất bình.

Nàng cũng là lần đầu tiên đến kinh thành nha! Tại sao Kiếm Vân ca ca không nói muốn mang nàng đi dạo? Ngược lại đầu tiên là tâm không cam lòng tình không muốn lưu nàng ở lại, sau đó không chịu cho nàng đi cùng hắn. Cho dù nàng có giúp hắn vui vẻ, hắn mỗi ngày vẫn là để nàng ở Kiều phủ không thèm quan tâm.

Mà nay, hắn..... hắn nhưng lại muốn bồi người khác chung quanh đi một chút?! Kia nàng tính cái gì?

"Lương cô nương, người đang tức giận sao?" Lưu Dụ Lan che lại cười trộm trong mắt, cố ý hỏi.

Nàng muốn chọc chết hồ ly tinh theo đuổi nam nhân này – chuyện này nàng là nghe từ lời xì xào bàn tán của bọn nô bộc.

Không thể tưởng được Lương Phù Cơ nhìn như vụng về, không có tư sắc, tâm cơ lại thâm sâu như vậy, theo đuổi Kiều Kiếm Vân lâu như vậy. Bất quá nếu lâu thế này đều không có hiệu quả, đại biểu Kiều Kiếm Vân với nàng ta không có gì ám muội, cũng không có ý nguyện thú nàng, nếu không hôm nay nàng ta đã sớm thành Kiều phu nhân rồi.

Bởi thế đây chính là cơ hội tốt cho Lưu Dụ Lan nàng! Nhất là hôm qua sau khi nhìn thấy thê tử của Cận Minh Lô, nàng biết muốn đặt chân đến "Định Bắc vương phủ" là không có khả năng.

"Không có." Lương Phù Cơ buồn bực trả lời, biểu tình phi thường rõ ràng khẫu thị tâm phi. Kỳ thật lòng nàng đã sớm khí tặc, chỉ tiếc nàng lại không thể đem khí trút lên người Lưu Dụ Lan, dù sao người ta cũng chỉ "ăn ngay nói thật"!( S: "==" )

"Nha! Đúng rồi, ta nghe Kiều sư ca nói, Lương cô nương là người Tĩnh thành?" Lưu Dụ Lan "khoái trá" nhắc lại đề tài khác.

"Đúng vậy!" Lương Phù Cơ có chút vô lực thuận miệng đáp, đôi tay nhỏ bé xiết chặt thành quyền, cứ buông lỏng rồi lại nắm chặt.

"Như vậy....." Lưu Dụ Lan đột nhiên đình chỉ lời nói ngắc đầu, nhìn về phía sau Lương Phù Cơ, "A! Là Kiều sư ca. Nên sẽ không là ta cùng Lương cô nương hàn huyên đến quá thời gian hẹn, cho nên Kiều sư ca mới tìm tới đây đi!" Nàng trong mắt dấu không được sung sướng.

"Người..... cùng Kiếm Vân ca ca có hẹn?" Lương Phù Cơ cơ hồ hỏi không ra những lời này, chỉ vì trong lòng quá mức khiếp sợ.

"Đúng vậy!" Lưu Dụ Lan gật gật đầu, lưu quang giáo trá hiện lên đáy mắt.

Lửa giận lập tức bạo phát trong lồng ngực Lương Phù Cơ!

Lưu Dụ Lan nhìn Kiều Kiếm Vân chậm rãi đến gần, chậm rãi mở miệng, "Kiều sư ca đáp ứng mang ta đi dạo một lát, xem loại sam tử(áo đơn) mà các nữ nhân yêu thích hiện nay là gì." Nói xong nàng lập tức đứng dậy, đi lên phía trước nghênh đón Kiều Kiếm Vân.

"Kiều sư ca, người đến tìm ta sao? Ta cùng Lương cô nương tán gẫu thật sự vui vẻ, cho nên nhất thời đã quên mất thời gian."

Kỳ thật lần đi dạo này là nàng sáng nay khẩn cầu mãi mới có, dĩ nhiên, đồng hành sẽ có Diệp Doãn Văn.

Kiều Kiếm Vân từ xa thấy Lưu Dụ Lan đang ngồi bên cạnh Lương Phù Cơ, trên mặt lộ vẻ cười, hai người như là thực ăn ý. Ai ngờ hắn vừa đến gần, còn chưa trả lời Lưu Dụ Lan, Lương Phù Cơ lại nổi giận.

"Người tại sao đối xử như vậy?!" Nhấn nạt bất bình lâu ngày, rốt cục bị Lưu Dụ Lan trái phải trêu chọc mà bộc phát.

Kiều Kiếm Vân ngẩn người, nhìn khuôn mặt nhỏ nhắn bực bội.

"Người nói cái gì?" Hấn nhíu mi, khó hiểu hỏi.

Còn giả bộ! "Ta nói, người tại sao đối xử như vậy?!" Nàng lại kêu lên, "Ta xin người nhiều lần, người đều không cho ta đi cùng, còn nàng ta đâu!" Nàng tức giận chỉ vào Lưu Dụ Lan, "Nàng mới tiến vào ba ngày, người không chỉ mang nàng đi 'Định Bắc vương phủ', hiện nay còn cho nàng theo người xuất môn! Tại sao? Tại sao ta không thể xuất môn với người?"

Hoa lý cách cách.. một chuỗi dài thanh âm tức giận mắng mỏ khiến Kiều Kiếm Vân neho mắt lại, đáy mắt lộ ra ánh sáng lạnh lùng không vui, mà một bên Lưu Dụ Lan có chút sợ hãi tựa vào người Kiều Kiếm Vân.

Một mảnh trầm mặc bao phủ cả ba người.

Chỉ chớp lát sau, Lưu Dụ Lan đánh vỡ trầm mặc trước tiên.

"Ách..... Kiều sư ca..... Việc này là Dụ Lan không tốt, ta không biết cách nói chuyện, hại Lương cô nương tức giận....." Nàng trộm dò xét Kiều Kiếm Vân mi tâm mang theo lãnh ý, trong lòng nổi lên một trận thống khoái.

"Này không phải chuyện của người, Lưu cô nương, thỉnh rời đi trước." Kiều Kiếm Vân không lộ liễu hất cái tay đang bò lên tay hấn.

Lưu Dụ Lan trong mắt hiện lên quyết quang, "Hảo. Kiều sư ca, ta đây tới đại sảnh chờ người." Nàng ôn thuận gật đầu, xoay người rời đi.

Không thềm để ý Lưu Dụ Lan đã đi xa, Lương Phù Cơ vẫn trừng mắt bắn lửa giận với Kiều Kiếm Vân.

Kiều Kiếm Vân thấy nàng vẫn là bộ dáng bốc hỏa, sắc mặt càng thêm khó coi, "Người rốt cuộc tức giận cái gì! Đây không phải Tình thành!" Lần đầu nhìn đến nàng như vậy làm cho hấn không khỏi hoài nghi nàng lúc trước ôn hòa nhường nhịn tất cả có phải là giả vờ hay không.

"Người tại sao không trả lời ta?" Nàng cứng rắn chất vấn, trong lòng càng thêm bất bình.

Chẳng lẽ đơn giản là nàng chủ động theo đuổi hấn, hấn liền xem thường nàng, cho nên luôn đối xử với nàng như vậy? Lương Phù Cơ đột nhiên lĩnh ngộ trong đầu.

"Ta không cần trả lời câu hỏi đó của người!" Hấn lạnh giọng cự tuyệt, lồng ngực càng thêm trắc trở khó chịu.

"Người cho là ta cố tình gây rối?" Lương Phù Cơ không dám tin gằm nhẹ.

"Người nói đủ chưa?" Hấn không kiên nhẫn hét lớn một tiếng, "Ta không cần giải thích cái gì hết! Người là gì của ta? Nhiều nhất cũng chỉ là một nữ nhân giúp ta giải quyết dục vọng, người dựa vào cái gì mà kiêu căng chất vấn ta!" Lửa giận trong mắt hóa thành tuyệt tình lãnh liệt, hàn khí lao thẳng tới đánh úp vào nàng.

Không thể li thanh cũng không nguyện li thanh cảm xúc, làm cho hấn theo bản năng bảo hộ chính mình mà cực lực phản kích đối phương, mặc dù biết lời nói của mình thực đã thương người cũng không thu hồi.

Lương Phù Cơ giật mình, nháy mắt gương mặt đã trắng bệch.

Hấn..... hấn thật sự ... nói tổn thương nàng!

Lương Phù Cơ theo dõi lãnh tàn trong mắt hấn, "Nguyên..... nguyên lai người thích là bộ dáng ra vẻ đoan trang của nàng, cho nên người mới không nhìn đến cổ găng của ta....." Nàng thì thào.

Khó trách Lưu Dụ Lan kia mới tiến Kiều phủ vài ngày, hấn liền chủ động giữ nàng ở lại, còn nhận lời tự mình mang nàng xuất môn du ngoạn, thậm chí sáng nay hẹn nhau.....

Quay đầu ngẫm lại chính mình, đến nơi này đã hơn một tháng, nàng chưa từng nghe hấn chủ động muốn dẫn nàng xuất môn, mỗi khi nàng chủ động yêu cầu, cũng không thấy hấn đáp ứng.....

Nàng..... có phải hay không đã sai từ đầu rồi? Nàng có phải hay không cần bản là không nên chỉ theo ý mình như thế, lạc quan nghĩ đến hẳn sẽ có một ngày nhìn đến nàng cố gắng vì hẳn.....

"Người còn ngây ngốc cái gì ở đó!" Kiều Kiếm Vân thấy nàng hai mắt thất thần, cái miệng nhỏ nhắn mở ra đóng lại nhưng không có phát ra âm thanh nào, trong lòng bất giác lại bốc hỏa.

"Ta nói cho người biết, người ở trong phủ muốn phát tính tình thiên kim tiểu thư gì ta cũng không quản, người chỉ cần nhớ rõ hai chuyện, thứ nhất là không cho phép trút giận lên người vô tội, mặt khác Lưu cô nương chính là khách nhân của chúng ta, nàng còn ở đây ngày nào, ta muốn người đối nàng thân mật một chút, đã hiểu chưa?" Cảnh cáo xong, Kiều Kiếm Vân vẫn chưa phát hiện chính mình đã đem nàng đưa vào phạm vi một nhà.

Mà Lương Phù Cơ thì càng không thể nghe ra lỗi trong lời nói của hẳn. Nàng chỉ có nghe thấy hẳn nghiêm khắc cảnh cáo, ý là bỏ qua nàng, coi trọng Lưu Dụ Lan, muốn nàng giúp đỡ nàng ta.

Chỉ mấy ngày mà địa vị của Lưu Dụ Lan trong lòng hẳn đã vượt qua cả nàng sao?

Lục quang trong mắt chói mạnh, Lương Phù Cơ lên tiếng.

"Người thích nàng, coi trọng nàng như vậy, vậy đi bồi nàng nha! Dù sao nàng đang đợi ở đại sảnh, người cần gì phải ở trong này lãng phí thời gian giáo huấn lễ tiết của ta!" Lửa giận che phủ lý trí, liên tiếp không suy nghĩ, từ ngữ tràn ngập ghen tuông bắn ra từ cái miệng nhỏ!

"Người....." Kiều Kiếm Vân thấy nàng không biết hồi cải, ngược lại còn ương ngạnh, nhất thời không thể át, tức giận đến hai mắt toát ra hỏa hoa, song chưởng xiết chặt thành quyền.

"Ta làm sao?" Lương Phù Cơ bằng bất cứ giá cũng mắng lại, "Nếu thích cùng nàng như vậy, sao còn đứng ở trong này nhìn ta khiến người chán ghét? Người yên tâm, ta sẽ hảo hảo đợi trong phòng, cho người đến nhắm mắt làm ngơ!"

Đau đớn mắng xong, Lương Phù Cơ buồn bực nhảy dựng lên, thi triển khinh công chạy đi. Hai cái nhấp nhô, thân ảnh của nàng đã biến mất sau bụi cây cỏ.

Không dự đoán được nàng đột nhiên có động tác này, Kiều Kiếm Vân trở tay không kịp bực mình nhìn phương hướng nàng biến mất. Cho dù bị vây bên trong thịnh nộ, hẳn cũng là không có xem nhẹ lúc Lương Phù Cơ xoay người hết sức, đáy mắt hiện lên đau xót. Thần sắc ấy tựa như cây châm chích vào lòng hẳn.....

Thật lâu sau, hẳn thu lại sắc mặt giận dữ, phẩy tay áo bỏ đi.

~ ~

~Nửa đêm, tấm thất Lục thủy uyển, Lương Phù Cơ vừa mới ngủ, một đạo thân ảnh cao lớn lặng yên không tiếng động tiến vào trong phòng, im lặng ngồi bên mép giường, nhìn thiên hạ trên giường ngủ không an ổn.

Sau một lúc lâu, hẳn vươn tay nhẹ nhàng vuốt lên đôi mày vẫn nhíu chặt, thủ thế chậm chạp mang theo một cổ thương tiếc không cần nói cũng biết.

Từ khi rời khỏi hồ nước, thần sắc của nàng luôn quanh quẩn trong lòng hẳn. Nguyên bản nàng tức giận cổ tình gây sự, hành vi giống như người đàn bà chanh chua, hẳn là không tính tìm nàng, đáng tiếc cước bộ của hẳn không nghe theo chỉ thị, lại lạc bước tới đây.

Hắn thống hận bị người khác bức bách tỏ thái độ, hơn nữa nàng hôm nay kia khí thế bức người khiến hẳn cảm thấy phản cảm.

Có lẽ là nàng chủ động theo đuổi hẳn, làm hẳn nhìn nàng với con mắt đánh giá không cao, cho rằng nữ tử làm ra loại kinh hãi thể tục này, vi phạm đức hạnh, phẩm hạnh chỉ sợ cũng không phải xuất sắc.

Mỹ mạo của nàng làm hẳn lúc trước quyết định đem nàng thu vào phòng, nhưng là trong khoảng thời gian đó, sau khi hiểu biết nàng, hẳn đã nhận ra rất nhiều điểm đáng yêu của nàng.

Nàng thật thà, ngây thơ lại thông minh, sinh trưởng trong gia đình thương nhân lại chưa bao giờ lay dấn khí chất tham lam của con buôn, thậm chí còn thường lấy tính trẻ con lạc quan xem xét mọi chuyện.

Lúc đó hấn giận dữ quở trách nàng là xác thực. Biết rõ nàng không phải là như lời hấn nói, nhưng hấn lại gán cho nàng cái tội danh đó, thật không công bằng. Bất quá lời chất vấn của nàng khiến hấn lần đầu tiên bối rối — kỳ thật hấn sợ dĩ vực bội là vì nếu hấn giải thích, sự thật hấn không thích Lưu Dụ Lan, chính là gián tiếp nói hấn có tâm ý với nàng. Mà hấn là tuyệt không muốn thừa nhận điểm này.

Nàng không rơi lệ đi!

Đêm nay hấn ở trong thư phòng, nhớ tới lưu quang đáy mắt nàng ..... Đó là nàng chưa rơi lệ đi!

Hấn có phải hay không trong lúc vô tình đã đã thương trái tim nàng?

Bất quá hấn không thể xin lỗi, nói với nàng, tất cả những lời này là vô tâm, chỉ vì hấn không muốn cấp nàng nhiều hy vọng, nhất là chính mình cũng không tính hứa hẹn gì được.

Hấn là nên cùng nàng không thân một thời gian đâu?

Trong đầu suy nghĩ loạn thành một đoàn trái ngược nhau, Kiều Kiếm Vân từ mép giường đứng lên, nhanh chóng cởi quần áo trên người, sau đó bò lên giường ngủ, khinh thủ khinh cước đem Lương Phù Cơ thân mình kiêu nhỏ ôm vào trong lòng, cũng bắt đầu cởi bỏ bộ quần áo đơn duy nhất trên người nàng.

Cởi bỏ nút thắt chiếc yếm, da thịt trắng nõn hiển lộ. Ánh trăng chiếu rọi hạ càng làm rạn rở khuôn ngực nàng, cũng làm dục hỏa của hấn tăng vọt, đại chương khẩn cấp nắm một bên cao ngất đầy đà, không do dự ngậm chặt một bên nhũ lõi còn lại, cường lực hút.....

"Ân....." khoái cảm tê dại mãnh liệt trước ngực khiến Lương Phù Cơ từ giấc ngủ bừng tỉnh,"Kiếm Vân ca ca?"

"Còn ai vào đây sờ lên giường của người mà không bị người phát hiện?" Hấn cười khê trả lời, lại vùi đầu vào ngực nàng.

"Ách....." Tuy nói thần trí vẫn bị trạng thái mơ hồ vây bám, nhưng nàng cũng không quên hai người cách đây không lâu từng tranh chấp.

"Ách..... Người....." Nàng giãy dụa muốn hỏi.

"Hừ! Đừng hỏi." Tựa như có thuật đọc tâm, hấn ngăn trở câu hỏi của nàng, "Trước để cho ta muốn người....." Đại chương xâm nhập tiết khố của nàng thăm dò, khuấy động cảm địa non mềm, cũng thuận lợi ngăn chặn lời nói của nàng.

"A....." Hạ phúc vừa kéo, nàng ưm ra tiếng.

Ngón tay dài tà ác nắm nàng hạch bao mẫn cảm bừa bãi qua lại xoa nhẹ, rất nhanh liền xoa ra chút rách ẩm ướt.....

"Người thực nhiệt tình!" Hấn hưng phấn nói nhỏ, ngón tay phút chốc đâm vào u huyết nàng.

"A —" Nàng cong thân, tiếp nhận dục vọng thànhin \*\*\* h đánh vào.

Ngón cái vân vê hạch bao dần dần sưng to, hấn lại thêm một ngón tay xâm nhập, hai ngón tay chụm lại ra vào trong lõi vào nhỏ hẹp co rúm, càn rỡ xoa bóp trêu chọc nàng.

Bụng dưới của nàng nhanh chóng co lại, miệng không ngừng rên rỉ.....

Hấn tà nịnh dùng môi lưỡi cắn chặt nhũ lõi sớm đứng thẳng trong miệng, khi thì dùng sức mút vào, phối hợp với ngón tay của hấn cũng đi vào chiếm lấy nàng..... Thẳng đến khi hấn rút cuộc chống đỡ không nổi dục hỏa mãnh liệt điên cuồng bên dưới.....

Đột nhiên hấn rút tay, cởi ra tiết khố dưới hạ thân nàng, nam tính cứng rắn to lớn xâm nhập nàng, đâm vào trong cơ thể nàng —

"A —" Bị dùng lực mạnh mẽ khiến nàng thét thành tiếng, lông mày nhíu lại.

Tiếng kêu của nàng làm hấn miễn cưỡng bất động, một trận không đành lòng đánh úp lại hấn.

Hấn lại thương đến nàng sao?

Hắn xúc động cúi đầu, an ủi hôn lên chỗ nhăn chặt trên gương mặt xinh đẹp, cũng theo chính mình xúc động thuận thế lùi xuống, đặt lên hai cánh môi hình thoi hé mở mê người.

Hành động chưa từng có này không chỉ làm nàng sợ mà còn khiến chính hắn kinh động!

Hắn thế nhưng hôn nàng! Loại chuyện hắn chưa từng muốn làm với nữ nhân!

Bất quá lửa nóng bên dưới không cho phép hắn nghĩ nhiều, hắn đóng đưa thắt lưng, chậm rãi lướt động trong thiên hạ kiều nhỏ.

Rất nhanh, dục vọng từ hắn đã cháy lan sang nàng, hai người mặc kệ lửa dục thiêu đốt, cùng nhau hoan ái, cũng tạm thời đem hết thủy hỏa loạn quang đến sau đầu

## 18. Chương 18

Hôm sau Lương Phù Cơ tỉnh dậy, bên cạnh sớm không thấy bóng dáng Kiều Kiếm Vân, bên gối lạnh như băng, nàng biết hắn đã rời đi thật lâu.

Ăn xong điểm tâm sáng, Lương Phù Cơ ôm một đồng vấn đề chưa giải thích trong đầu đi dạo, hảo hảo suy nghĩ lại một chút.

Vì sao hôm qua nàng cùng Kiều Kiếm Vân cãi nhau ầm ĩ, ban đêm hắn lại chạy tới tìm nàng, cùng nàng ôn tồn? Mà hắn nha, đêm qua ôn nhu đối nàng khác hẳn với bình thường, cũng làm cho nàng trăm tư không thể giải.

Chẳng lẽ hắn là loại người thích bị mắng? Nhưng nàng nhớ rõ hôm qua nàng căn bản là đã muốn mất đi lý trí. Mà hắn chẳng lẽ tuyệt không để ý, không tức giận ư?

Mặt khác, còn có kia một cái hôn..... Là hôn đi?

Hắn không phải nói hắn không hôn nữ nhân thay hắn ấm giường? Chẳng lẽ hắn hiện tại đã thích nàng chút ít rồi?

Lương Phù Cơ lưỡng lưỡng đi tới bờ ao hôm qua, trong đầu vẫn là tràn ngập chuyện nàng một chút cũng nghĩ không thông.

Đột nhiên –

”A –” Một tiếng kêu phát tiết từ trong miệng nàng toát ra, nàng nhin không được phiên chán trong lòng, liền lên quyền đối mặt nước yên lặng trước mắt.

Một bộ quyền pháp phòng thân vì lòng không yên, không thể chuyên tâm luyện được, lung tung, không có kết cấu, thậm chí còn gián đoạn nửa đường.....

”Tâm tình không tốt?” Thanh âm nam tính hàm chứa quan tâm vang lên, ngữ điệu nhu hòa có tác dụng trấn an lòng người.

Diệp Doãn Văn nguyên bản là nghe nàng phát ra tiếng thét chói tai, lần theo tiếng kêu mà đến, kết quả là thấy Lương Phù Cơ đã gặp mặt một lần đang luyện công bên ao nhỏ.

Nguyên bản hắn cũng không muốn quấy nhiễu nàng luyện công, chuẩn bị lặng lẽ rời đi, nhưng khi nhìn đến phương thức nàng thấp thỏm khí tảo luyện quyền, làm cho hắn không khỏi có chút lo lắng nàng sẽ làm bị thương đến chính mình. May mà nàng tựa hồ cũng hiểu được điểm này mà ngừng lại giữa chừng, vì thế hắn mới tiến nhanh tới hỏi thăm.

”Di?” Lương Phù Cơ quay đầu, ”A! Người là tiểu sư đệ của Kiếm Vân ca ca, Diệp..... Diệp công tử!” Nàng nhất thời quên tên hắn.

”Gọi ta Doãn Văn đi!” Ngày ấy xem quan hệ nàng cùng nhị sư huynh tựa hồ bất đồng với những người khác, có lẽ về sau hắn còn phải kêu nàng một tiếng tiểu tử đâu!

”A? Không được! Người lớn hơn ta nha!” Lương Phù Cơ lắc đầu phản đối.

"Như vậy tùy người, người cảm thấy thích hợp là tốt rồi." Diệp Doãn Văn cũng sáng khoái đáp lại.

"Nha! Kia..... Ta đây gọi người Diệp đại ca là được." Nếu nàng có thể đạt ý nguyện làm nương tử Kiếm Vân ca ca, kia bọn họ coi như là "thân thích" đi!

"Đúng rồi, Diệp đại ca vừa mới có phải hay không hỏi ta cái gì?" Nàng đột nhiên nhớ tới hần mới đây đã nói gì đó với nàng.

"Ta vừa rồi vô tình nhìn người luyện một nửa quyền pháp, phát hiện người tâm thần không yên, không thể chuyên tâm." Diệp Doãn Văn cẩn thận đáp, hàm súc hỏi thăm.

"Di? Nay người cũng nhìn ra được?" Lương Phù Cơ kinh ngạc nhìn hần. Như vậy võ công của hần hần là cũng không tồi! "Đúng vậy, tâm tình của ta xác thực không tốt, hại ta ngay cả một bộ quyền pháp cũng chưa đánh xong, suýt chút nữa còn đả thương chính mình!" Nàng tự giễu."Luyện công phu nhiều năm cũng không biết chạy đi đâu!"

"Sao không luyện thêm đi? Diệp đại ca ở một bên giúp người." Diệp Doãn Văn đề nghị. Hần biết nàng muốn luyện công để phát tiết buồn bực trong lòng.

"Tốt!" Lương Phù Cơ tươi cười rạng rỡ, trong đầu vừa chuyển, nghĩ đến một cái chủ ý rất tốt, "Diệp đại ca, không bằng người cùng ta đánh nhau, chẳng phải càng tăng lạc thú cùng kỹ xảo đối phó với địch?" Dứt lời, nàng đã đề khí ra quyền hướng về phía Diệp Doãn Văn.

"Lạc thú?" Diệp Doãn Văn sửng sốt, Lương Phù Cơ bí mật mang theo quyền đầu kinh phong tới gần. Hần không kịp suy nghĩ, đặt một tay ra sau tiếp một quyền của nàng, lập tức bước ra sau một bước.

Ai ngờ Lương Phù Cơ không chút nào thả lỏng, đuổi theo, ném thêm một quyền về phía hần.

Diệp Doãn Văn bị ép tiếp chiêu, nghĩ rằng nếu đã không tránh khỏi, không bằng bồi nàng đi!

Bên cạnh mặt hồ tĩnh lặng, hai đạo thân ảnh lần lượt thay đổi nhảy lên nhảy xuống, vài nơi bị kinh phong thổi tới, lác đác rụng mấy bông Diệp Lạc.

Đấu vài chiêu, Doãn Văn liền hiểu được nàng từng học danh sư, từng cố gắng luyện công, trừ phi là gặp phải tuyệt đỉnh cao thủ, nếu không đồ đệ bình thường không thể dễ dàng đến gần nàng. Bất quá cơ hội nàng đối phó với địch quá ít, tiến lên vẫn có chút trắc trở.

Về phần Lương Phù Cơ khi cùng giao đấu với Diệp Doãn Văn, liền sáng tỏ chân lý "nhân ngoại hữu nhân". Xem ra nàng cần cố gắng nhiều hơn, nếu không một khi gặp phải cao thủ như Diệp Doãn Văn kia, nàng không những không thể chiếu cố giúp Kiều Kiếm Vân, ngược lại là mang đến gánh nặng phiền toái cho hần.

Rất cục, trải qua một đoạn thời gian không tính là ngắn ngủi, hai người đồng thời có ấn ý dừng tay, đều tự phân chia phiền á bên cạnh ao ngồi nghỉ.

Mép hồ lại khôi phục yên tĩnh như vốn có

## 19. Chương 19

Thật lâu sau, Diệp Doãn Văn tầm mắt dừng trên mặt hồ lắng đọng, lên tiếng phá vỡ trầm mặc.

"Nhị sư huynh quả nhiên vẫn như trước hỉ sơn, yêu thủy(yêu thích non nước =)), cho nên mới trồng nhiều cây cỏ như vậy, lại còn làm cái hồ này để hưởng thụ." Hần thở dài.

Lương Phù Cơ nghe vậy liền xuy một tiếng phản bác: "Cái gì mà hỉ sơn yêu thủy, nếu thực yêu thích chúng thì sao không tìm một nơi có thể ẩn cư dựa vào núi rừng mà sống, cần gì mỗi ngày tuần tra hiệu buôn, nóng vội buôn bán, làm người tỏa ra hơi làm ăn!" Nàng trừng mắt đại tri trước mắt nàng phi thường yêu thích, "Ta xem nha, hồ này căn bản chính là do hần tốn rất nhiều tiền bày biện nên, có thể rộng lượng đào cái ao lớn thế này, lại nổi liền với nước sông bên ngoài thì quả là khoe của!"

Chậc! Nàng mới không thừa nhận kỳ thật nàng rất bội phục Kiều Kiếm Vân kinh thương khéo léo.

Diệp Doãn Văn nghe xong cơn tức rất đậm trong lời nàng nói bèn cười hỏi: "Lương cô nương cùng nhị sư huynh ta xảy ra tranh chấp?"

"Gọi ta Phù Cơ là được." Nàng trước sửa đúng xưng hô của hắn, sau đó mới trả lời câu hỏi của hắn, "Cái gì mà tranh chấp! Ngày hôm qua ta mắng Kiềm Vân ca ca, hắn liền không cam tâm yếu thế mắng lại ta một chút." Nàng thẳng thắn.

"Nghiêm trọng như vậy!" Diệp Doãn Văn nháy mắt than sợ hãi. Hắn chưa từng thấy nhị sư huynh mắng chửi người — không, phải nói hắn chưa từng gặp nhị sư huynh phát hỏa đi! Trong ấn tượng của hắn, nhị sư huynh trên mặt luôn luôn đều là vẻ nho nhã, tươi cười thiện giải nhân ý, dường như còn chưa từng có người làm hắn trở mặt! Diệp Doãn Văn tò mò không biết tại sao nàng có thể chọc tức nhị sư huynh hắn.

"Nghe nhị sư huynh nói, các người đã muốn..... Khụ, nhận thức nhiều năm." Diệp Doãn Văn nhớ tới ngày đó ở thư phòng, nhị sư huynh nói cho hắn biết hai người bọn họ là như thế nào nhận thức qua lại.

"Không cần phải nói khách khí." Lương Phù Cơ liếc mắt một cái, "Phải, là ta đã theo đuổi Kiềm Vân ca ca nhiều năm mới đúng! Dù sao việc này rất nhiều người đều biết, không cần giấu giếm, ta cũng không cảm thấy mình sai, người khác muốn cười liền cười đi!"

"Ta sẽ không cười người." Diệp Doãn Văn nghiêm mặt nói. "Nếu thực sự có một vị cô nương tình thâm ý trọng đối ta như thế, ta nhất định vui vẻ tiếp nhận, tuyệt không khinh bỉ, chơi đùa nàng." Hắn dường như vừa nhớ tới điều gì đó khiến đôi mắt bao phủ một tầng sương mù.

Lương Phù Cơ đơn thuần tự nhiên không thể nhìn ra Diệp Doãn Văn là muốn nói tới vị cô nương Lưu Dụ Lan sau khi vào thành liền thay đổi thái độ với hắn, chỉ cảm thấy nàng rốt cục tìm được một vị bằng hữu tranh thủ "quan điểm đồng bạn", vì thế lập tức phụ họa oán giận theo.

"Nếu như Kiềm Vân ca ca giống Diệp đại ca thì ta đã không cần cố gắng vất vả. Mỗi ngày đều muốn làm hắn vui, mà Kiềm Vân ca ca chỉ có bộ dáng không cảm kích, thật sự là tức chết người....." Nàng thao thao bất tuyệt phát tiết.

Mà Diệp Doãn Văn còn lại là mỉm cười lắng nghe, thuận tiện giải thích một vài khúc mắc.

Hai người nam nữ "ăn nhịp với nhau", ngồi bên mép hồ có gió thổi nhẹ hàn huyên. Thẳng đến khi Tiểu Ngân tìm đến thỉnh nàng dùng bữa trưa, hai người bọn họ liền quyết định cùng nhau ăn luôn tại đó.

Sau đó hai người sóng đôi đi dạo quanh hồ, thỉnh thoảng còn bàn luận vài chiêu thức — đương nhiên, người khiêu khích chính là Lương Phù Cơ thỉnh thoảng 'ngửa tay'.

Kiều Kiềm Vân vừa mới đến gần, một trận tiếng cười nhẹ nhàng vô tư lập tức truyền vào trong tai. Đợi hắn đi ra khỏi bụi hoa liền thấy cách đó không xa, bên cạnh cây đại thụ, Lương Phù Cơ một tay đặt trên thân cây, một tay nhéo bím tóc trước ngực cười đến thực vui vẻ.

Về phần người khiến nàng bật cười, chính là người đang ngồi trên phiến đá, tiểu sư đệ của hắn Diệp Doãn Văn.

Từ khi nào bọn họ trở nên thân thiết như vậy? Đây là suy nghĩ đầu tiên xuất hiện trong đầu hắn. Tiếp theo một cổ cảm giác không thoải mái nổi lên trong lòng.

"Kỳ quái, ta làm sao không biết Doãn Văn ca cùng Lương cô nương thân thiết như vậy đâu!" Lưu Dụ Lan đi đằng sau Kiềm Vân dùng ngữ điệu kiêu ngạo nói mát một câu, lại khiến cho toàn bộ tươi cười trên mặt Kiềm Vân đều bị rút hết.

Hắn âm trầm cất bước lớn tới trước mặt Lương Phù Cơ, nhanh như tia chớp nắm trụ tay nàng, xoay người kéo đi. "Doãn Văn, phiền toái người đưa Lưu cô nương về 'Cảnh lâu', ta có việc muốn nói với Phù Cơ."

Diệp Doãn Văn bị chấn động bởi hành động của hắn, sau một lúc lâu mới xoay người nhìn theo bóng dáng Kiềm Vân đáp một tiếng, cho nên cũng không có lưu ý Lưu Dụ Lan trên mặt hiện ra tức giận cùng với âm trầm trong mắt.

Lương Phù Cơ nguyên bản giật mình hiện tại mới hoàn hồn, liền giãy khỏi Kiềm Vân.

"Người sao lại nắm tay ta?" Nàng vùng vẫy. Hắn nắm tay nàng đau quá a!

Kiều Kiếm Vân trừng mắt Lương Phù Cơ, hành vi muốn tránh thoát của nàng càng khiến hắn bốc hỏa. Tuy rằng hắn vẫn không rõ chính mình tại sao vừa thấy đến nàng cười vui vẻ với nam nhân khác, trong lòng liền bùng lên một ngọn lửa vô danh.....

Làm sao nàng có thể cùng người khác vui vẻ nói chuyện, mà khi hắn muốn cùng nàng nói chuyện, nàng lại không theo? Đáng giận!

"Người tại sao không trở về, ta....." Nàng chưa hỏi xong, mới giương mắt liền đụng phải lửa giận trong mắt hắn.

Tại sao lần nào gặp nàng Kiếm Vân ca ca luôn luôn là bộ dáng nộ khí đằng đằng?

Đột nhiên nhếch môi mỏng, Kiêu Kiếm Vân vẫn nhanh chóng quắc trợn cổ tay nhỏ bé, cứ thế kéo đi, không thèm để ý đến nàng kêu đau.

"Người rốt cuộc muốn làm cái gì?!"

Lương Phù Cơ một đường bị tha về Lục Thủy uyển, sớm đã quên vừa rồi nàng sung sướng khi thấy hắn đến tìm, nay chỉ cảm thấy đầy mình lửa giận. Cho nên vừa vào phòng, nàng lập tức hất tay hắn, lớn tiếng quát vắn, đồng thời xoa nắn cổ tay mảnh khảnh đau điếng.

"Người không biết như vậy rất đau sao?" Nàng trừng lớn mắt.

"Đau mới có thể cho người nhớ kỹ. Người ngày nào còn ở Kiêu phủ thì không được qua mặt ta!" Thịnh nộ nhằm hướng mặt nàng.

"Qua mặt người?" Nàng vẽ mặt nghi hoặc di chuyển con mắt, "Ta có hành vi sai lầm gì?" Tại sao hắn toàn nói những lời khó nghe với nàng?

"Người không phải vừa câu kết làm bậy với Doãn Văn bên bờ ao sao, như vậy còn không tính là sai trái?" Kiêu Kiếm Vân lãnh mắt trách mắng. Lúc hắn và nàng ở cùng nhau, hắn chưa từng thấy nàng cười sáng lạn như vậy. Mà phát hiện này làm trong lòng hắn cảm thấy cực kỳ khó chịu, cho nên lời nói càng thêm không lưu tình.

"Người nói bậy! Ta cùng Diệp đại ca chỉ nói chuyện phiếm, luận bàn võ thuật, mới không giống người nói xấu xa như vậy đâu!" Nàng tức đỏ mặt, ngực từng đợt hít thở không thông mà khó chịu.

Hắn cười lạnh, "Nhìn người đối hắn cười đến vui vẻ như thế, chẳng lẽ là không thể giúp ta vui, liền đem mục tiêu chuyển tới trên thân nam nhân khác đi?" Hàm ý trong lời nói nồng đậm đố kỵ.

"Chúng ta chính là tán gẫu vài câu chuyện vui, người tại sao đổ oan cho ta?!" Nàng nắm chặt quyền đầu, không thể tin được những năm gần đây chân thành "theo đuổi" lại bị hắn khinh thường, bây giờ còn muốn cấp cho nàng cái tội danh này!

"Oan uống? Người không ngại làm chuyện bậy bạ thì có gì mà oan uống." Hắn khịt mũi hừ lạnh, ngôn từ lộ vẻ không tin cùng hèn mọn.

"A –" Tức giận bùng nổ, nàng quát to một tiếng, vung nắm tay nhỏ về phía hắn. Nóng nảy vốn đã dần hạ hỏa nay còn nghiêm trọng hơn.

Kiều Kiếm Vân dễ dàng tiếp được một quyền nộ khí đằng đằng của nàng, trở tay gạt gao bắt lại hai cổ tay nàng.

"Thẹn quá hóa giận?" Mâu quang lạnh lùng nhìn thẳng đôi mắt to lấp lánh lục quang, đôi mắt ấy không thể ngờ được khi tức giận lại càng xinh đẹp.

"Người nói láo....." Nàng không phục kháng nghị, "Buông ra....."

"Sau này không có ta ở đây, không cho phép người ở một mình với Doãn Văn!" Hắn bá đạo ra lệnh.

Mỹ mạo của nàng rất mê hoặc người, mặc dù Doãn Văn đã có ý trung nhân, hắn vẫn là không thể yên tâm.

"Tại sao?" Nàng ngừng giây phút, chớp đôi mắt to khó hiểu hỏi hắn, tức giận tạm thời bị quăng tới một bên.

”Không tại sao hết! Muốn tiếp tục ở lại Kiều phủ thì phải nghe lời ta!” Hắc không chút nào để ý ác bá trong lời nói của mình.

”Thực không có đạo lý!” Lửa giận lại ập về trong lồng ngực, nàng không phục kêu lên.

”Người chỉ cần cứ theo lời ta nói mà làm!” Hắc không cho nàng phản kháng.

”Ta tại sao phải nghe người ra lệnh vô lý như vậy!” Nàng tiếp tục bất bình.

Lực đạo nắm trụ hai cổ tay nàng tăng mạnh làm cho nàng lập tức cảm nhận được đau nhức trên cổ tay truyền đến.

”A — đau quá! Người cậy mạnh hiếp yếu bắt ta khuất phục..... Thắng chi không võ..... Người là tiểu nhân! Buông ra! Đau quá.....” Nàng trong miệng loạn thất bát tao hô, tuyệt không muốn bị khí lực của hắc làm yếu thế.

”Im miệng! Chớ chọc ta phát hỏa, nếu không.....” Hắc khễ cắn môi, đáy mắt trời lên tức giận.

”Nếu không như thế nào?” Nàng ngang bướng nhìn hắc. Chẳng lẽ hắc muốn đánh nàng?

Hắc đột nhiên hướng nàng lộ ra một cái tươi cười lãnh tàn, nàng nguyên bản ngẩng cao khí thế bỗng dưng sợ hãi lùi bước.

”Người sẽ không muốn biết.” Hắc âm lãnh đáp.

Lần đầu, hắc bị một tiểu nữ nhân chọc giận lớn như vậy, thậm chí không khống chế được. Cho dù hắc không thừa nhận cảm xúc của nàng đối hắc có lực ảnh hưởng rất lớn cũng không được.

Mà hắc, tuyệt không thích ý nghĩa đại biểu cho loại tình hình này!

Hắc trừng mắt Lương Phù Cơ bị hắc nói sợ tới mức há hốc mồm, ”Nhớ kỹ lời ta, đừng khơi dậy tính tình của ta!”

Nói xong, hắc buông tay xoay người rời đi.

## 20. Chương 20

Kiều Kiếm Vân đi rồi, Lương Phù Cơ ngây ngốc đứng ở trong phòng, thật lâu không thể hoàn hồn, theo bản năng vỗ nhẹ lên chỗ đau trên cổ tay.....

Hắc tại sao lại nghiêm khắc trách cứ nàng như vậy? Còn vô lý cấp cho nàng tội danh này nọ, không cho nàng cơ hội giải thích! Sau còn ra thêm một lần tội hậu thư..... Một góc lo lắng trong lòng thời điểm này mở rộng, một cổ khổ tâm dâng lên tận cổ không thể nuốt xuống.....

Tự ngày bị Kiêu Kiếm Vân lôi về Lục Thủy uyển vô lý cảnh cáo, mấy ngày tiếp theo Lương Phù Cơ không gặp lại hắc lần nào. Nàng nghe bọn Tiểu Ngọc, Tiểu Ngân nói, vài ngày gần đây Kiêu Kiếm Vân luôn mang Lưu Dụ Lan xuất môn — tuy nói có Diệp Doãn Văn đi cùng, nhưng so với lúc trước hắc cự tuyệt nàng, ý tứ không cần nói cũng biết.

Lương Phù Cơ tự nhốt mình trong Lục Thủy uyển mấy ngày, bắt đầu suy nghĩ sâu xa về đoạn thời gian nàng ở Kiều phủ, nàng làm hết thấy cố gắng, rốt cuộc có bao nhiêu hiệu quả.....

Sau đó, nàng thậm chí có một ngày vụng trộm trốn ra khỏi Kiều phủ theo đuôi Kiêu Kiếm Vân, tận mắt chứng kiến bọn họ du ngoạn danh lam thắng cảnh trong thành, trên đường phố...cẩn rằng nhìn Kiêu Kiếm Vân như thế nào ”chiếu cố” khách quý Lưu Dụ Lan.....

Lần đầu tiên trong cuộc đời, nàng cảm nhận được cái gì gọi là ghen tị..... Ngô, tư vị này thật đúng là rất khó chịu a!

”Phù Cơ cô nương, người rốt cuộc có hay không nghe được lời nói của ta nha!” Thấy Lương Phù Cơ hai tay giơ lên, hai mắt vô thần trừng mắt đồ ăn sáng trên bàn, Tiểu Ngân nhin không được thoáng đề cao âm lượng.

Lương Phù Cơ liếc nàng một cái, thần thái miễn cưỡng đáp: "Nghe được cái gì?"

Tiểu Ngân đảo cặp mắt trắng dã, nguyên lai nàng vừa mới nói nửa ngày đều là uống phí công sức. "Ta là nói Tiểu Mai lại thổi phồng trước mặt mọi người Lưu cô nương mới là nữ chủ nhân tương lai của Kiều phủ!"

Tiểu Mai nguyên bản còn có chút ghen tị nàng cùng Tiểu Ngọc được phái đến Lục Thủy uyển hầu hạ Lương Phù Cơ, nay nàng được tổng quản phái đi hầu hạ vị Lưu Dụ Lan cô nương kia, không chỉ có thần thái lộ vẻ đắc ý, thậm chí gần đây nàng mỗi ngày đều ca cẩm mình có bao nhiêu được chủ tử ưu ái cùng coi trọng, tin tưởng không lâu vị Lưu cô nương kia sẽ trở thành Kiều phủ nhân thôi.....

"Thế thì sao chứ?" Lương Phù Cơ thực không thích để ý nhiều, "Tại nàng ấy gần ốm, muốn nói gì chính mình nghe! Ta không muốn xen vào." Tự hỏi mấy ngày nay, lòng của nàng dù chưa xót vẫn không thể tức giận.

Tiểu Ngân bất bình dậm chân, "Phù Cơ cô nương, người sao lại không giận?"

"Giận cái gì?" Nàng khó hiểu hỏi lại.

"Giận gia không quan tâm người, giận gia đối với Lưu cô nương đặc biệt tốt, khiến cho bên trong phủ đồn đãi đối với người bất lợi a!" Tiểu Ngân nhỏ giọng kêu lên.

Lương Phù Cơ cười khổ, "Lúc trước ta mới tiến Kiều phủ, bên trong phủ không phải vẫn lưu truyền ta 'theo đuôi' Kiểm Vân ca ca lâu như thế nào sao? Thời điểm ấy ta đâu có ý kiến gì, hiện tại chẳng qua là đổi sang đề tài khác, ta sẽ quan tâm sao?" Nàng thần nhiên liếc Tiểu Ngân.

Vẫn nghĩ đến Kiểm Vân ca ca không biểu lộ thái độ, là vì hắn cần nhiều thời gian suy nghĩ, bất quá gần đây nghe được đồn đãi đằng sau ngày càng ác liệt, nàng mới bắt đầu đứng về một góc độ khác mà xem xét—chẳng lẽ hắn tuyệt không để ý cố gắng của nàng, cho nên mới không lên tiếng? Bây giờ, hắn rốt cục gặp được ý trung nhân nên liền bày tỏ tình cảm .....

Tiểu Ngân lại lên tiếng.

"Phù Cơ cô nương, gần đây gia không tới Lục Thủy uyển tìm người, ban ngày chỉ vội vàng mang Lưu cô nương xuất môn..... Người đã là người của gia, chẳng lẽ gia không phụ trách với người sao?"

Nàng tuy chỉ là hạ nhân, nhưng hai mắt vẫn sáng bình thường. Gia rõ ràng là chiếm tiện nghi của cô nương nhà người ta, lại chậm chạp không chịu cho nàng một cái danh phận, ngày thường càng không thân thiện với Lương cô nương, làm cho nàng thật sự là bất bình thay tiểu mỹ nhân này! Mà Lương cô nương này vẫn là bộ dạng giặt mình lẳng lặng như vậy.

"Phụ trách?" Lương Phù Cơ nhắc lại, "Kiểm Vân ca ca sớm cho người đến Tĩnh thành, muốn cha ta đến đón ta trở về."

Phụ trách? Lúc trước nàng có lẽ không biết tính nghiêm trọng của việc chưa xuất giá đã có quan hệ thân thiết với người khác, bất quá từ sau khi nàng cùng Kiểm Vân ca ca, nàng cũng dần dần có chút hiểu được. Chỉ có điều nàng không nghĩ, đương nhiên không từng nghĩ tới muốn hắn phụ trách.

Hiện tại nàng trong lòng mới có chút tỉnh ngộ..... Kiểm Vân ca ca tựa hồ chưa bao giờ từng có suy nghĩ muốn phụ trách nàng, cũng không nói muốn phái người ngăn cản cha nàng đến kinh thành..... Đây là không phải đại biểu cố gắng của nàng đã thất bại? Dù sao giờ này khắc này, ánh mắt của hắn đã đặt lên người nữ nhân khác, không phải sao?

Nàng có phải hay không cũng nên lo lắng cho sự cố gắng vô ích ấy .....

"Cái gì? Gia muốn cha người đến đây?" Tiểu Ngân khiếp sợ. Gia cũng quá nhẫn tâm đi!

"Tĩnh ngày, cha ta cũng sắp đến nơi rồi ....." Lương Phù Cơ than thở một tiếng. Chẳng lẽ thật muốn nàng như vậy buông tha cho cố gắng cùng đau khổ mấy năm nay mặc cho nước cuốn đi?

Tiểu Ngân trở mắt, nhất thời không nói gì –

Đúng lúc đó, Tiểu Ngọc vội vàng bước vào trong sảnh.

"Phù Cơ cô nương, tổng quản phái người đến thỉnh cô nương đến tiền đình. Có người tìm người!"

"Có người tìm ta?" Lương Phù Cơ kinh ngạc ngẩng đầu, "Ai?" Nàng ở kinh thành đâu quen ai nha!

"Là Phong phu nhân cùng Miễn phu nhân."

"Phong phu nhân....." Lương Phù Cơ nhú mi, đột nhiên tỉnh ngộ kêu lên: "Là Lạc Tử và Y Nùng!"

"Tổng quản nói là hai vị phu nhân của Phong tổng quản và Miễn tổng quản." Tiểu Ngọc thêm một câu, nhìn Lương Phù Cơ đứng dậy rất nhanh từ ghế.

"Phong đại ca và Miễn đại ca không có tới?" Lương Phù Cơ vừa hỏi vừa vội vàng chạy đi.

Vài lần đi du ngoạn, vẫn đều là Phong Dục Vũ phái người đến đón nàng, sau đó năm người cùng đi. Mà ở chung vài lần, nàng rất thích hai vị phu nhân của bọn họ, các nàng không có giấu nhau chuyện gì. Tâm tình lúc này của nàng đang xuống dốc, nếu có thể du ngoạn với bọn họ một chút, chắc chắn sẽ khuây khỏa.....

"Ách..... Phong tổng quản cùng Miễn tổng quản dường như không có cùng đến....." Tiểu Ngọc gấp gấp chạy theo sau.

## 21. Chương 21

"Di, kia không phải Kiều đại ca sao?"

Thanh âm nhỏ nhẹ của Cừu Y Nùng vang lên khiến Nam Lạc Tử cùng Lương Phù Cơ ánh mắt đều hướng về đằng trước.

Lương Phù Cơ nhìn theo Cừu Y Nùng, chỉ thấy một chiếc xe ngựa ngừng trước cửa hàng, mà đứng bên cạnh xe ngựa chính là Kiều Kiếm Vân thân hình cao lớn.

Lúc này, vươn một bàn tay nhỏ bé bạch ngọc vươn ra từ trong xe, Lương Phù Cơ nhìn Kiều Kiếm Vân cẩn thận đón nhận bàn tay ấy, cũng thật cẩn thận đem chủ nhân của tay nhỏ bé đỡ xuống xe ngựa, tiếp theo lại sẵn sàng tỉ mỉ che chở vị mỹ nhân mới xuống xe vừa rồi đi vào cửa hàng.

Mà vị mỹ nhân có tay nhỏ bé bạch ngọc đứng là Lưu Dụ Lan, người có tin đồn sẽ trở thành nữ chủ nhân ở Kiều phủ.

"Nữ nhân đó là ai?" Thật lâu sau, Nam Lạc Tử thẳng thắn hỏi ra nghi vấn trong lòng.

"Ta dường như chưa thấy qua....." Cừu Y Nùng thì thào trong miệng.

Lương Phù Cơ lấy lại tinh thần, có chút trốn tránh chuyển mắt, dậm thanh mở miệng, "Vị kia là Lưu Dụ Lan cô nương, cháu họ sự phụ Kiếm Vân ca ca. Tiểu sư đệ Kiếm Vân ca ca đang muốn đưa nàng về nhà, đi qua kinh thành liền rẽ vào thăm Kiếm Vân ca ca cùng đại sư huynh Cận đại ca."

"Nguyên lai là nàng." Nam Lạc Tử giật mình. "Có lần ta nghe Dục Vũ nói tiểu sư đệ của Kiều đại ca đến kinh thành, Kiều đại ca khi mang theo tiểu sư đệ đến Định Bắc vương phủ, bên người còn mang theo một vị cô nương..... Lúc ấy ta còn tưởng Phù Cơ người đâu! Bất quá sau đó Dục Vũ nói với ta vị cô nương kia không phải là người." Nàng nhìn Lương Phù Cơ né tránh, chỉ thấy được sườn mặt nàng nhưng sắc mặt thực không tốt.

"Phù Cơ, ngươi muốn hay không theo chúng ta làm rõ chuyện này? Chúng ta vẫn nghĩ đến người cùng Kiều đại ca đã kết cục viên mãn..... nhưng vừa rồi rốt cuộc là thế nào?"

"Đúng vậy!" Cừu Y Nùng luôn luôn trì hoãn cũng phụ họa gật đầu. Dù sao nữ nhân đối phương diện này vẫn là thực "mẫn cảm".

"Có cái gì để nói đây!" Lương Phù Cơ dưới ánh mắt nghi hoặc của các nàng liền có chút bất mãn, ừ ừ nói: "Không lâu nữa, cha ta sẽ đến kinh thành, ta sẽ theo cha ta về Tĩnh thành." Hơn nữa nàng cơ hồ có thể xác định, đến lúc đó Kiều Kiếm Vân tuyệt không giữ nàng lại.

Nàng không hy vọng phát sinh chuyện chung quy là do không thể tránh né tới phút cuối cùng, đó là phải rời xa Kiều Kiếm Vân "Làm sao có thể như vậy?" Nam Lạc Tử kinh ngạc nói. Nàng sắp bị làm cho hồ đồ

rồi..... Không được, nàng thế nào cũng phải làm rõ ràng! Vì thế nàng quyết định thật nhanh nói: "Không bằng như vậy, chúng ta tìm một chỗ ngồi xuống tâm sự, thuận tiện dùng cơm trưa đi!"

Lương Phù Cơ nhìn sắc trời kinh ngạc, "Hiện tại dùng cơm trưa chẳng phải quá sớm sao? Huống chi hai người các người còn muốn đi dạo mua gì đó?"

Cừu Y Nùng cũng miễn cưỡng khó hiểu nhìn Nam Lạc Tử, không rõ nàng như thế nào đột nhiên kêu đói bụng.

"Những thứ đó lúc nào mua chẳng được, ăn cơm và bàn chuyện còn quan trọng hơn!"

Nam Lạc Tử bất chấp tất cả, một tay lôi kéo tay Lương Phù Cơ, một tay kéo Cừu Y Nùng, xoay người bước vào khách điểm, mà các nàng ba người đi, hộ vệ cũng đi theo.

Hôm đó, xuất môn cả ngày, Lương Phù Cơ ở lại Phong phủ dùng bữa tối, rồi Phong Dục Vũ phái người hộ tống về Kiều phủ.

Lương Phù Cơ đi vào liền thấy Lục Thủy uyển sáng trưng ánh nến, liếc mắt một cái liền nhìn thấy Kiều Kiếm Vân ánh mắt lạnh lùng ngồi trên ghế. Trong lòng thế này mới hiểu được vừa nãy khi gặp tổng quản Kiều phủ, trên mặt hần lo lắng muốn nói lại thôi là vì cái gì.

Hần lại tức giận! Mà lần này nàng lại là không biết hần vì sao tức giận!

Lương Phù Cơ tiến lên, đứng cách hần vài bước, mở miệng hỏi.

"Ta lại làm cái gì?" Mặc dù không biết hần giận chuyện gì, nhưng nàng xác định — đối tượng hần tức giận là nàng. Dù sao hần đã có mấy ngày chưa từng bước vào chỗ này.

"Cả một ngày nay người đi đâu?" Kiều Kiếm Vân trừng mắt nàng sau một lúc lâu mới lạnh giọng hỏi.

"Người không biết sao?" Nàng tròn to mắt kinh ngạc nhìn hần, "Buổi sáng Y Nùng cùng Lạc Tử tới tìm ta, ta cùng các nàng xuất môn. Người gác cổng không có nói cho người sao?"

"Có." Hần lãnh nghệ nàng, thốt lên một tiếng.

"Kia....." Nếu biết, kia hần tại sao còn có bộ dạng giận dữ, khó chịu như vậy?

"Ta là hỏi người đi đâu? Tới bây giờ mới về phủ, hay là người đem Kiều phủ trở thành khách điểm rồi?" Sắc mặt hần âm trầm, ngữ điệu gắt gỏng.

Đêm nay trong lúc vô tình nghe được người gác cổng cùng tổng quản bên trong phủ nói Lương Phù Cơ hôm nay sáng sớm xuất môn chưa trở về, lòng của hần không hiểu nổi lên một trận hoảng hốt cùng bất an, tâm thần không yên đến mức phải chạy đến Lục Thủy uyển chờ nàng.

Cho dù biết nàng là theo ai xuất môn, có thể về trễ, khiến hần càng thêm sốt ruột, lửa giận cũng theo đó mà lên cao.

Cho nên khi nhìn thấy nàng bước vào cửa, hần căn bản không thể đối nàng có thần thái hoà nhã. Hơn nữa nàng lại một bộ đúng lý hợp tình, càng làm cho lửa giận vô danh trong hần dâng thêm.

"Người tại sao tức giận như vậy?" Nàng có tò mò hỏi. Gần đây hần không quan tâm tới nàng, tại sao hôm nay nàng mới xuất môn một lát, hần liền nóng giận?

"Ta không phải muốn người ngoan ngoãn đợi ở trong phủ, chờ cha người tới đón người về Tĩnh thành? Nếu người không cẩn thận xảy ra chuyện, đến lúc đó muốn ta như thế nào ăn nói với hần!" Hần giận dữ nheo mắt, áp lực bùng nổ nói. Tránh nặng tìm nhẹ trốn tránh hàm ý trong lời nói, chỉ vì hần tuyệt không muốn thừa nhận, hần vì an nguy của nàng mà bồn chồn không yên.

Lương Phù Cơ đơn thuần ngây thơ làm sao có thể cảm nhận được mâu thuẫn biến chuyển trong lòng Kiều Kiếm Vân? Nghe được những lời này, nàng càng thêm thất vọng.

Nguyên lai hần căn bản là không phải lo lắng cho nàng, hần chỉ là sợ ngày sau không thể đối mặt cha nàng thôi!

Lương Phù Cơ khổ sở nhìn hần. Rốt cuộc nàng còn có thể lại lừa gạt chính mình bao lâu, cho rằng sẽ có một ngày hần để ý nàng, cũng nhìn thẳng vào tất cả nàng làm vì hần?

”Người yên tâm được rồi, cho dù ta có chuyện gì, cha ta cũng tuyệt không trách người, bởi vì hần chỉ có thể trách ta! Cho nên người yên tâm đi!”

Nếu nàng thật sự xảy ra chuyện ở đây, cha nàng chỉ biết cho rằng đó là lỗi của nàng, nói không chừng còn có thể mắng nàng là tự làm tự chịu, bởi vì chính nàng muốn ngàn dặm xa xôi chạy đến kinh thành thôi!

”Người nói vậy là ý gì?” Hần lại thay đổi sắc mặt. Bất quá mới xuất môn một ngày, nàng lúc trước luôn tít tít lấy lòng hần nay biến thành không kiên nhẫn, thật sự là làm hần khó chịu, cáu lên với nàng! Lương Phù Cơ không khỏi nắm chặt quyền đầu, lửa giận ứa khuất trong lồng ngực cũng không tự giác bùng nổ. Hần tại sao không thể ôn hòa với nàng dù chỉ một chút?

”Ai chẳng biết người mong ta nhanh chóng rời Kiều phủ, muốn nhắm mắt làm ngơ, không cần lại thay cha ta trông coi ta!” Oán giận đỏ ửng nhảy lên hai gò má tuyết trắng, ”Cũng tốt, không còn gây trở ngại người cùng Lưu cô nương!”

”Người!” Hần trợn mắt trừng nàng, hai tròng mắt tuôn ra ánh lửa.

”Ta cái gì? Nói trúng tâm tư của người?” Thấy ngọn lửa trong mắt hần, nàng thở phì phì không chịu yếu thế.

”Người nói đủ chưa! Tâm tư của ta như thế nào, không cần người tới nói cho ta hay!” Tức giận rốt cuộc dầu không được mà bạo phát, Kiều Kiếm Vân khuôn mặt tuần tú luôn luôn tao nhã bức bối thực khác ngày thường.

Hần thật sự là không rõ, nàng tại sao chỉ cần hai, ba câu nói liền chọc hần tức giận.

”Biểu hiện của người rõ ràng như thế, việc gì còn cần ta đến thay người nói, chỉ cần có mắt, ai cũng nhìn ra!” Ngực khí của nàng phần nộ, ánh mắt u oán.

Vì nguyện vọng trong lòng nàng là làm nương tử của hần, nàng không biết nghe qua bao nhiêu lời phán xét khó nghe. Nhưng là nàng tuyệt không để ý, bởi vì những người khác trăm câu chê cười căn bản là không thể bằng một câu đả thương người của hần.

Hần luôn thật mạnh đem ái mộ của nàng đối hần đánh vào địa ngục, chịu đủ thương tổn dày vò. Mà nàng cũng không biết chính mình rốt cuộc còn có thể chống đỡ bao lâu.....

”Đúng! Người nói đúng!” Hần bỗng dừng gầm nhẹ, ”Người nói đúng, ta là mong cha người nhanh chút đến kinh thành mang người trở về! Lúc trước nếu không phải nhìn người lẻ loi một mình nơi đây, ta sao có thể cho phép một nữ nhân đối ta quần quýt ở bên cạnh ta!” Hần nhìn chằm chằm hai má nàng nháy mắt trắng bệch, không thể ngăn chặn tức giận làm cho miệng hần không suy nghĩ tiếp tục nói ra những lời tuyệt tình.

”Lưu cô nương là một vị tiểu thư khuê các, hành vi cử chỉ đoan trang nhàn thực, nàng sẽ không theo đuổi nam nhân không buông, khiến người ta chán ghét! Hôm nay ta cũng không có giao cho người quyền can thiệp, người dựa vào cái gì mà chất vấn chuyện của chúng ta?!”

Hần nói, một con đường sống cũng không lưu lại cho nàng.

Lương Phù Cơ thất thần.

Thật lâu sau –

”Nhưng ... nhưng chúng ta đã muốn.....” Nàng nhìn khuôn mặt tuần tú không chút thay đổi cùng con người đen lợ ra tàn nhẫn.

”Đã muốn lên giường?” Lửa giận của hần dần vơi đi, nhưng lời đã nói ra làm sao có thể thu lại. ”Thì tính sao? Có ai quy định ta phải có cảm tình với mỗi nữ nhân làm ấm giường cho ta, đừng ngây thơ nữa!” Hàm ý quá rõ ràng!

Bốn phía hơi thở ngưng đọng, không khí trầm mặc bao phủ hai người.

Kiều Kiếm Vân gương mặt lãnh đạm lộ ra lạnh lùng xa cách, mâu quang toát lên tia đoạn tuyệt.

Nàng có lực ảnh hưởng quá lớn đối cảm xúc của hắn, mà hắn cũng không có thể dễ dàng tha thứ loại sự tình này, cho nên, có lẽ liền theo như lời nàng, để cho nàng rời đi, nhắm mắt làm ngơ, hắn liền lại có thể trở về cuộc sống sung sướng yên bình.

Hắn đột nhiên xoay người rời đi. Chỉ tiếc Lương Phù Cơ bị chịu đả kích, không thể nhìn ra cũng không thể lĩnh hội.

Lương Phù Cơ giật mình nhìn thân ảnh Kiều Kiếm Vân rời đi, ngăn người đứng tại chỗ.

Nghe được suy nghĩ từ trong miệng hắn, cùng với câu đả thương người chói tai kia, nàng thể này mới hiểu được, nguyên lai hắn vẫn xem thường nàng.

Nàng luôn một mực theo ý mình, lòng tràn đầy nghĩ đến chỉ cần nàng cố gắng thật nhiều sẽ đạt thành nguyện vọng, lại không biết thế sự không phải là đơn giản thu hoạch như vậy.....

Hoặc là, nàng đã sai lầm ngay từ đầu rồi.....

Sáng sớm hôm sau, khi tỷ nữ Tiểu Ngân bê nước đến Lục Thủy uyển, thấy đôi mắt Lương Phù Cơ rõ ràng là mất ngủ khiến nó thâm sì — nàng đã phát hiện mấy ngày rồi, chẳng qua hôm nay càng thêm rõ ràng thôi.

"Phù Cơ cô nương, người tối hôm qua không có ngủ sao? Mặt của người tựa hồ không tốt lắm đâu!" Tiểu Ngân có chút lo lắng nhìn lại Lương Phù Cơ đang ngủ người.

Lương Phù Cơ liếc nàng một cái, "Ta không sao, chính là tối hôm qua không có ngủ ngon mà thôi." Tối hôm qua đả kích quá lớn đối với nàng, Kiếm Vân ca ca đối nàng như mắc xương cá, làm cho nàng một đêm không thể ngủ say, trong lòng tràn ngập thương tâm, khổ sở, cứ nằm miên man suy nghĩ.(S: Cái này BS thêm))

"Vậy sau khi ăn xong, cô nương có muốn ngủ bù chút không?" Tiểu Ngân đề nghị, trong lòng cũng có chút hiểu được nguyên nhân về bộ dáng và tâm sự của nàng.

"Phù Cơ cô nương, người là không phải lại cùng gia cãi nhau chứ?"

Lương Phù Cơ nắn lòng lắc đầu, rốt cục cầm đĩa ăn đồ ăn sáng.

"Đó là bởi vì nghe đồn đãi vài ngày qua?" Tiểu Ngân nhớ tới tin tức hai ngày nay.

"Cái gì?" Lương Phù Cơ hỏi.

"Chính là Tiểu Mai(người hầu của Lưu Dụ Lan) nói, mấy ngày nay vị Lưu cô nương kia mỗi đêm đều đến đại thư phòng bồi gia xử lý thương vụ!"

Lương Phù Cơ nghe vậy, trong lòng chấn động thật mạnh, cảm xúc chua chát lại tạo thành một đạo dấu vết lên trái tim nàng.

Nàng bỗng dưng đứng dậy chạy ra ngoài.

"Phù Cơ cô nương?" Tiểu Ngân thấy động tác nàng đột ngột, thậm chí ngay cả đồ ăn sáng trên bàn cũng không dùng, làm cho nàng không khỏi hối hận chính mình nói lỡ miệng.

"Ta tùy ý đi một chút, người không cần theo ta."

Thanh âm Lương Phù Cơ từ ngoài cửa truyền đến, còn thân ảnh thì sớm đã không thấy.

## 22. Chương 22

Lưu Dụ Lan từ tiền sảnh thư phòng đi ra, dọc theo hành lang gấp khúc, tức giận trong lòng rốt cuộc dấu không được, hiện ra trên gương mặt dịu dàng vốn có.

Không ngờ Kiều Kiếm Vân bề ngoài ôn văn hữu lễ nhưng phong tình lại khó hiểu như vậy, bất luận nàng dùng lời lẽ ám chỉ bao nhiêu thứ, hắn vẫn là bất vi sở động, thậm chí lúc trước nàng lại một lần nữa chạy đến thư phòng tìm hắn, kết quả bị hắn không lưu tình chút nào mời đi ra, thật sự là tức chết nàng!

Kiều Kiếm Vân vì sao không giống Diệp Doãn Văn dễ dàng bị nàng mê hoặc? Nhớ ngày đó khi ở trên núi, nàng chỉ bày tỏ một chút thái độ Diệp Doãn Văn liền say mê nàng, không những thế còn khẳng khái bảo hộ nàng. Kiêu Kiếm Vân thì ngược lại, thời gian qua nàng không ngừng ám chỉ, thái độ của hắn đối nàng thế nhưng một chút cũng không có thay đổi, vẫn khách khí như người mới quen. Mất thấy thời gian còn không nhiều lắm, nàng như thế nào có thể không sốt ruột đâu?

Nàng phải làm như thế nào mới có thể khiến Kiêu Kiếm Vân mở miệng yêu cầu nàng lưu lại? Có cần phải đẹp bỏ chương ngại hay không đây???.....(S: hừ, những gì vốn không thuộc về mình thì có giành mấy cũng chả được:p)

Lưu Dụ Lan đi trên con đường mòn bên cạnh ao, khoe mắt đột nhiên liếc thấy một thân ảnh bé nhỏ ngồi dưới đại thụ.

Nàng quay đầu lại định nhìn lên rồi bỗng mím chặt khoe môi. Vật trở ngại giữa nàng và Kiêu Kiếm Vân chính là Lương Phù Cơ?

Đoạn thời gian này, nàng thấy tỷ nữ Tiểu Mai được phái đến hầu hạ nàng lắm hôm không ai bằng, vì thế nàng nương theo miệng Tiểu Mai mà tung tin đồn nhảm lung tung.

Nàng tin tưởng Lương Phù Cơ hẳn là đã sớm nghe nói đến, chẳng qua không nghĩ tới nàng ta vẫn ở Kiêu phủ, không theo như kế hoạch của nàng là ủy khuất rời đi!

Có lẽ nàng nên tự mình "động khẩu" thôi..... Lưu Dụ Lan nhìn chằm chằm đạo thân ảnh phía trước, sau khi suy tư một lúc, nàng liền thay đổi hướng đi, bước về phía Lương Phù Cơ.

"Lương cô nương tại sao một mình rầu rĩ không vui ngồi ở nơi đây?"

Thanh âm dịu dàng nữ tính truyền vào tai Lương Phù Cơ.

"Là người!" Lương Phù Cơ ngẩng đầu, lập tức chống lại Lưu Dụ Lan khuôn mặt đáng yêu đậm cười mềm mại.

Nhìn Lưu Dụ Lan, trong đầu nàng lập tức hiện lên lúc ở Lục Thủy uyển, Tiểu Ngân có nói cho nàng lời đồn mới nhất có liên quan đến Kiếm Vân ca ca và Lưu Dụ Lan, cảm xúc khó chịu lại xuất hiện.

Nàng quay đầu lại tiếp tục trừng mắt cách đó không xa nước ao, phát hiện chính mình thật sự không thể hòa nhã sắc mặt đối với cô nương họ Lưu kia. Dù sao có tình địch ý đồ cướp đi Kiếm Vân ca ca, nàng vô luận như thế nào cũng thể thờ ơ, khuôn mặt tươi cười đón chào.

Lưu Dụ Lan nhìn một nửa gương mặt của nàng giận dữ, đắc ý mím môi cười, thần thái tao nhã ngồi xuống một bên phiến đá.

"Lương cô nương dường như đang tức giận?" Nàng biết rõ còn cố hỏi, ngữ khí thật thông dong.

Nói thừa! Lương Phù Cơ trong lòng thầm mắng một tiếng, miễn cưỡng quay đầu nhìn tình địch, trong lòng không khỏi có chút oán thán, biết mình cả đời này cũng không cáo biện pháp để lại ấn tượng đoan trang cho người khác như Lưu Dụ Lan. Ai –

"Lưu cô nương tìm ta có việc?" Vẫn là mau mau hỏi rõ ràng ý đồ của nàng đến, sớm đuổi nàng ta đi thôi! Dù cười trên mặt nàng ta là chân thật hay giả dối vẫn khiến nàng bực bội.

"Cũng không có chuyện gì. Xa xa thấy người ngồi ở nơi này sinh hờn dỗi, liền muốn đến hỏi thăm." Cảm xúc vui sướng khi người gặp họa dật ra từ khoe miệng mỉm cười của Lưu Dụ Lan, trào phúng trong lời nói đã cho thấy người đó không còn kiên nhẫn che giấu dịu dàng bên ngoài rắp tâm âm thầm.

Lương Phù Cơ hơi nhíu mi tâm. Lưu Dụ Lan đã đem ý đồ của nàng tỏ vẻ thật sự rõ ràng.

"Người có ý gì?" Lương Phù Cơ chất vấn. Chẳng lẽ nàng thật sự là cố ý đến cười nhạo mình?

"Ý của ta đã muốn thực rõ ràng, người cần gì phải giả ngu đâu." Lưu Dụ Lan châm chọc. Dù sao nàng đã sớm muốn tìm một cơ hội nói rõ ràng với Lương Phù Cơ, lúc này bốn bề vắng lặng, đúng là thời cơ tốt a.

Lúc trước nàng nguyên bản là tràn đầy tự tin, cho rằng chính mình có thể cướp Kiêu Kiếm Vân từ tay Lương Phù Cơ, cho nên khi đó nàng cũng không quan tâm Lương Phù Cơ tồn tại. Nhưng là nhiều lần thất

bại, nàng không còn dám khinh thường nữ nhân này, bởi vì bằng trực giác nữ tính, cho dù Kiếm Vân bề ngoài hay nổi cáu vẫn là vương bản nàng ta.

Vì thế, nàng muốn trước quét dọn chướng ngại, đuổi Lương Phù Cơ ra Kiều phủ!

"Ta giả bộ ngu ngốc cái gì?!" Lương Phù Cơ từ trên cỏ nhảy dựng lên, không hề che giấu tức giận nắm chặt bàn tay chất vấn.

"Ta cười Lương Phù Cơ ngươi không biết tự lượng sức mình. Rõ ràng biết Kiều sư ca đối với ngươi căm thù đến tận xương tủy, không muốn thú ngươi, còn giả bộ ngây thơ, làm như không biết gì!" Về mặt dịu dàng lúc này đã trở nên âm hiểm, còn bí mật mang theo ác độc chê cười.

Lương Phù Cơ sanh mắt to, bị Lưu Dụ Lan chuyển biến thần thái trong khoảng thời gian ngắn mà có không kịp phản ứng.

"Ngươi..... Ngươi nói vậy! Kiếm Vân ca ca mới không chán ghét ta đâu! Ngươi đừng nói lung tung, đừng gạt ta!" Thật vất vả phản ứng lại, Lương Phù Cơ lập tức bị lời nói của Lưu Dụ Lan làm giận sôi người!

"Ta lừa ngươi?" Lưu Dụ Lan cười lạnh, "Là thật hay giả, ta nghĩ lòng ngươi là rõ ràng nhất....."

"Câm miệng!" Lương Phù Cơ buồn bực quát, đánh gãy lời của nàng, "Ngươi cố ý nói vậy để phá hoại tình cảm giữa ta và Kiếm Vân ca ca. Nói cho ngươi hay, ta không tin đâu!" Mặt nàng có chút trắng bệch phũ phàng, mắng chửi trong miệng là vì che giấu bất an dâng lên trong lòng.

"Đừng mạnh miệng!" Lưu Dụ Lan rõ ràng nhìn đến bất an trong đáy mắt Lương Phù Cơ, vì thế thêm mắm thêm muối: "Kiều sư ca rõ ràng đã nói với ta, Lương Phù Cơ ngươi năm đó chưa cập kê liền lớn mật ban đêm xông vào phòng của hắn, luôn mồm nói phải gả cho hắn, sau còn sống chết dây dưa hắn, hiện nay thậm chí tổn hại danh tiết nữ nhân đuổi tới kinh thành..... Chắc chắn, còn muốn ta kể tiếp không?" Lưu Dụ Lan hèn mọn nhìn Lương Phù Cơ, đắc ý nhìn khuôn mặt nàng biến sắc.

Kỳ thật nàng biết được việc này, là vì nàng nghe lén Kiều Kiếm Vân cùng Diệp Doãn Văn nói chuyện. Mà Kiều Kiếm Vân khi kể lại chuyện này, trong giọng nói không những không có chán ghét, ngược lại còn mang theo sủng nịnh, khiến nàng càng thêm khó chịu trong lòng.

Lương Phù Cơ khí sắc thảm đạm, mắt to chịu đả kích thần sắc thương tổn. "Không....."

Nguyên lai nàng trong lòng quý trọng thời gian bọn họ qua lại, còn ở trong miệng hắn lại là trò cười cho thiên hạ! Nàng còn có thể lại ôm hy vọng không?

"Không tin?" Lưu Dụ Lan bĩu môi, "Lại nói cho ngươi đi! Hiện nay Kiều sư ca không có lập tức đuổi ngươi đi, là cho ngươi chút mặt mũi. Chờ ngươi đi rồi, Kiều sư ca liền công khai quan hệ của bọn ta. Đến lúc đó....."

"Cái gì..... quan hệ gì?" Lương Phù Cơ run giọng hỏi, thần chí đã bị lời của nàng ta làm mờ mịt.

"Quan hệ hôn phu hôn thê a!" Lưu Dụ Lan tiếp tục nói láo, không coi ai ra gì. (TN: ta đánh, ta đánh chết con điêu phụ này \*tay đầm chân đá\*)

"Không!" Lương Phù Cơ lập tức kêu lên "Ta không tin!"

Mấy năm nay, bất luận nàng như thế nào lấy lòng, Kiếm Vân ca ca cũng không chịu đáp ứng cho nàng làm thê tử hắn. Mà hắn mới chỉ quen biết Lưu Dụ Lan được vài ngày, thế nhưng đã nói ra ba chữ "vị hôn thê" này..... Kia nàng đâu? Hắn đem nàng đặt chỗ nào?

"Không tin sao? Không sao hết, ngươi có thể chính mắt đến chứng thật." Quý kẻ đã hình thành trong đầu Lưu Dụ Lan.

"Chứng thật?" Lương Phù Cơ giật mình.

"Đúng, chứng thật. Đêm nay giờ Hợi ngươi hãy tới thư phòng, tận mắt xem ta cùng Kiều sư ca sớm không thể tách rời là chuyện thật!" Lưu Dụ Lan chậm rãi đứng lên từ phiến đá, ngũ mang huyền cơ, ngậm ngậm tính kế.

”Đêm nay?” Lương Phù Cơ tự nói, ”Người muốn ta nhìn cái gì?” Cái gì mà không thể tách rời là chuyện thật?

”Muốn biết? Đêm nay đừng quên.” Lưu Dụ Lan bỏ lại một câu sau đó xoay người rời khỏi tầm mắt nàng.

Lương Phù Cơ giật mình ngây ngốc tại chỗ, lời của Lưu Dụ Lan vẫn luẩn quẩn trong đầu.

## 23. Chương 23

Ban đêm, giờ hơi chưa tới, Lương Phù Cơ đã vụng trộm lặn xuống cạnh thư phòng, tìm một chỗ có thể thấy toàn bộ động tác bên trong thư phòng.

Nàng có thể rõ ràng thấy Kiếm Vân ca ca đang ngồi trên chiếc ghế đằng sau bàn gỗ, ánh mắt chuyên chú dừng lại trên mặt bàn – nơi có một quyển sách lật dở.

Nàng không biết Lưu Dụ Lan muốn nàng tới nơi này xem cái gì. Nhưng hôm qua biểu tình Kiếm Vân ca ca tức giận mắng nàng vẫn khắc sâu trong đầu, làm cho nàng không dám mạo muội đến gần thư phòng, chỉ dám tránh ở xa vụng nhìn trộm biểu tình hẩn bình thản lúc này– đó là biểu tình chưa bao giờ có khi hẩn đối mặt nàng.

Nàng không dám chớp mắt nhìn rõ ràng gương mặt nam tính dưới ánh nến, cái trán vừa cao vừa rộng lớn hạ có hai đạo mày kiếm anh tuấn,(S: Trán cao giống Bác Hồ nhà em), bên dưới cái mũi cao thẳng là hai phiến môi mỏng. Nhớ tới hai phiến bạc môi kia từng tàn sát bữa bãi ở trên người chính mình, làm thân thể của nàng không khỏi có chút khô nóng.....

Sau đó nàng lại nghĩ tới bờ môi hẩn dán lên cánh môi nàng.....

Đột nhiên một trận tiếng bước chân nhỏ vun truyền đến, đánh thức Lương Phù Cơ đang mơ màng. Nàng định nhàn nhìn lên liền thấy thân ảnh Lưu Dụ Lan từ phía khác đi tới. Tiếp theo nàng thấy Lưu Dụ Lan vui vẻ gõ cửa phòng, chờ Kiều Kiếm Vân đáp lại liền đi vào.

Lưu Dụ Lan đi vào thư phòng, đầu tiên là đứng thẳng ở trước bàn nói mấy câu với Kiều Kiếm Vân, tiếp theo Lương Phù Cơ liền nhìn đến Kiều Kiếm Vân từ phía sau bàn gỗ đi ra, cũng vào lúc này, Lưu Dụ Lan từng bước thân mật tiến sát vào lòng Kiều Kiếm Vân –

Lương Phù Cơ mắt phấp phỏng nhìn một màn này, thân mình thối từng bước — một cái xoay người, nàng quay người nhanh chóng rời đi, cho nên không có nhìn đến Lưu dụ lan bị hẩn đẩy ra.

Lửa giận tràn ngập đầy mắt, Lương Phù Cơ tâm như đao cắt lao về Lục Thủy uyển –

Nguyên lai, Lưu Dụ Lan kêu nàng đêm nay đến thư phòng, đó là muốn cho nàng chính mắt thấy nàng ta cùng Kiếm Vân ca ca thân mật!

Nguyên lai cái gọi là ”không thể tách rời là chuyện thật”, chính là Kiếm Vân ca ca vĩnh viễn không đón nhận nàng!

Hi vọng của nàng thất bại rồi –

Trải qua một đêm vô miên(không ngủ) tự hỏi, Lương Phù Cơ đợi sau khi tỳ nữ Tiểu Ngân đưa đồ ăn sáng đến Lục Thủy uyển, mới từ từ thu dọn hành lý, không kinh động bất luận kẻ nào đi ra cửa sau Kiều phủ.

Nếu Kiếm Vân ca ca đã hạ quyết định, nàng cần gì còn lưu lại? Chẳng lẽ còn muốn đợi người ta đích thân đến đuổi sao.

Lương Phù Cơ vừa mới đưa tay sờ vào then cửa, sau lưng liền vang lên một thanh âm hài lòng giễu cợt.

”Rốt cục cũng hết hy vọng.” Lưu Dụ Lan nhìn chằm chằm Lương Phù Cơ, trong lòng đặc ý đến cực điểm. Không thể tưởng được chỉ một kẻ sách nhỏ như vậy đã có thể khiến Lương Phù Cơ tự động rời đi.

Lương phù cơ thân mình cứng đờ, quay đầu lại ”Không liên quan đến người, người sao phải theo dõi ta?!” Bình thường nàng là không có khả năng không nghe thấy bước chân người khác. Có lẽ là do tức đến loạn đầu đi!

"Ta đến xác định người sẽ không nửa đường thay đổi chủ ý a!" Lưu Dụ Lan hả hê tươi cười, "Dù sao tình hình thư phòng tối hôm qua, hẳn là có thể cho người nhận rõ sự thật đi!" Nàng thật sự là bội phục chính mình dự kiến trước rằng Lương Phù Cơ sẽ vụng trộm rồi đi sáng hôm nay, cho nên nàng cũng có thể thừa dịp cơ hội này đã kích nàng ta.

"Người nói xong chưa?" Lương Phù Cơ cảm giận mở cửa sau, cứng rắn trách mắng: "Ta đã đi, người còn có cái gì không hài lòng!"

"Đừng có một canh giờ sau lại hối hận chạy về đây, lại dây dưa Kiều sư ca của ta." Lưu Dụ Lan đi theo phía sau Lương Phù Cơ, lời nói tràn ngập cảnh cáo trào phúng.

Lương Phù Cơ oán hận quay đầu thối thanh, "Sẽ không!" Lập tức chạy ra ngoài.

Lưu Dụ Lan đắc ý cười, đang muốn đóng cửa, bỗng nhiên lại không biết nghĩ đến cái gì mà bước theo ra ngoài.

"Chờ một chút....."

## 24. Chương 24

Nàng ở trong phòng không ngừng đi qua đi lại trước mặt hai tỷ nữ, chờ đợi cái người nói là muốn đến xem nàng.

Dọc đường về Kiều phủ, nàng biết hẳn đang tức giận, hơn nữa là rất tức giận, bắt quá song chưởng của hắn ôm chặt nàng lại cho nàng một cảm giác khác – mà cũng chính cảm giác này thôi thúc nàng phải hỏi rõ ràng mọi chuyện.

Hắn không phải cũng thích nàng chứ? Hắn tức giận có phải hay không do quá lo lắng cho nàng?

Lương Phù Cơ bỗng dừng dừng lại. Không, nàng rút cuộc chờ không nổi nữa!

Nàng xoay người định chạy tới phòng khách tìm Kiều Kiếm Vân, nhanh chóng giải quyết khúc mắc trong lòng..... Hy vọng!

Bất quá vừa mới bước ra ngoài liền thấy một cảnh tượng 'quen thuộc' cách đó không xa—

Đủ!

Không cần hỏi nữa, nàng hiểu rồi!

Nàng lại một lần nữa xoay người chạy về —

Kiều Kiếm Vân mới vừa bước tới cửa Lục Thủy uyển, thành \*\*\* h có một đạo thân ảnh lao về phía hắn.

Trong lòng hắn đang vương vấn, chỉ kịp nhìn rõ người đến, chưa kịp hỏi câu nào, đạo thân ảnh kia đã dẫn người vào lòng hắn, hai tay nhanh chóng túm lấy quần áo trên ngực hắn.

Kiều Kiếm Vân sắc mặt đại biến, nắm chặt hai vai muốn đẩy nàng ra, không ngừng mắng trong đầu. Nếu nàng không phải một nữ tử, hắn đã sớm dùng nội lực đánh văng nàng ra rồi, cũng sẽ không để cho nàng ta lặp lại động tác này nhiều lần.

Xem ra lúc trước ở đại sảnh, hắn căn bản là không nên vì tiểu sư đệ mà bỏ qua cho nàng.

"Ta không phải đã cho người đưa người về Cảnh lâu, người tại sao lại chạy đến đây?" Hắn đẩy nàng ra xa, trong mắt tràn đầy chán ghét.

"Kiều sư ca, người thật sự muốn đuổi ta đi?" Lưu Dụ Lan muốn bước về trước nhưng vì ánh mắt hắn lạnh lẽo mà dừng lại, cho nên nàng cực lực dùng ngữ khí ai oán ủy khuất nói với hắn.

"Người đã ở kinh thành lâu rồi, cần phải trở về." Coi như nàng ta may mắn, nể tình nàng là nữ nhân tiểu sư đệ thích, Kiều Kiếm Vân cố gắng nhẫn nhịn, thật sự không rõ Doãn Văn rốt cuộc thích nàng ta ở điểm nào nhất.(TN: đúng thể loại cầu nữ này sao kaij mê hoặc được Diệp ca cơ chứ)

Lúc trước hẳn là muốn tiểu sư đệ ở đây vài ngày, cho nên mới thuận tiện cho nàng ở lại phủ. Ai ngờ hai người bọn họ chẳng bao lâu sau thì tan vỡ.

Doãn Văn có lẽ là có tình ý, nhưng Lưu Dụ Lan lại không như vậy. Nàng căn bản chỉ là một nữ nhân đối trá ham hư vinh, đứng núi này trông núi nọ.

Thời gian ở đây, nàng tìm đủ mọi cách tiếp cận hắn, mà hắn cùng lúc là muốn lợi dụng tồn tại của nàng để bức lui Lương Phù Cơ, về phương diện khác cũng hy vọng tiểu sư đệ sẽ nhận ra bộ mặt thật của nàng, không còn ngây thơ chấp nhất nàng.

Kết quả nàng cùng Lương Phù Cơ mất tích đã giúp hắn nhận rõ tình cảm bản thân, cũng làm cho tiểu sư đệ của hắn chân chính thấy rõ tính cách của nàng, mà tất cả đều được nghe từ chính miệng nàng khi bị bắt cóc.

"Ta không về!" Lưu Dụ Lan nghe được lời hắn sau lập tức hai mắt rưng rưng, vẻ mặt u oán nói: "Kiều sư ca, chuyện phát sinh hôm nay, Dụ Lan còn chưa bình phục, người làm sao nhẫn tâm đuổi ta về nhà ngay ngày mai? Huống chi cảm tình của chúng ta mấy ngày nay....."

"Cảm tình gì?!" Kiều Kiếm Vân hừ lạnh một tiếng đánh gãy đáng vẻ làm bộ làm tịch của nàng, trong lồng ngực là một tầng áp lực xem thường. "Nguyên tưởng rằng người cùng Doãn Văn đã..... Cho nên ta mới cho người ở lại đây, cho các người có nhiều cơ hội ở chung. Ta cũng không có quên đạo lý 'Bằng hữu thâm, bất khả hỉ'(Vợ của bạn, không được cười)). Cho nên đừng nói chuyện gì giả dối lung tung hư ảo mà làm cho người ta chê cười!"

"Người....." Lưu Dụ Lan kinh ngạc, "Nhưng..... Nhưng là ta cùng Diệp Doãn Văn không có gì nha!" Nguyên lai Kiều Kiếm Vân nghĩ như vậy, khó trách hắn không chịu chạm vào nàng..... Nếu đã biết nguyên nhân, kia chỉ cần trừ bỏ chướng ngại này là có thể.

"Kiều sư ca, người hãy nghe ta nói, ta cho tới bây giờ chưa từng có tình ý với Diệp Doãn Văn, ta vẫn coi hắn là huynh trưởng mà đối đãi, nếu như hắn có ý tứ gì thì cũng là tự bản thân hắn tự mình đa tình. Kiều sư ca, người phải tin tưởng ta, ta thích người, đừng đuổi ta đi, cho ta ở lại được không?" Nàng tư thái khẩn cầu, rất là rung động lòng người.

"Đây là lời nói thật lòng?" Kiều Kiếm Vân liếc nàng, trong lòng không khỏi ảm ức thay Diệp Doãn Văn. Tiểu sư đệ a tiểu sư đệ, người thật đúng là không đáng a! Hôm nay người liền mở to mắt nhìn con người thật của nàng ta đi!

Ánh mắt của hắn rời khỏi gương mặt của Lưu Dụ Lan, chuyển tới hòn núi giả phía bên phải.

"Lời thật tâm." Lưu Dụ Lan một chút cũng không phát hiện có gì không thích hợp, ngữ khí kiên quyết cam đoan.

"Hay cho những lời thật tâm ấy!" Diệp Doãn Văn từ sau núi giả đi ra, trên mặt không còn hiền lành ôn nhu như trước.

Lưu Dụ Lan sắc mặt tái nhợt, "Doãn..... Doãn văn ca....." Lòng của nàng một trận bối rối, thật không ngờ hắn thế nhưng lại nghe được lời nói của nàng.

"Ta không đảm đương nổi. Về sau xin Lưu cô nương gọi ta là Diệp công tử đi!" Diệp Doãn Văn trên mặt hiện lên trào phúng, đáy mắt là thất vọng sâu thẳm.

Lưu Dụ Lan bối rối chuyển hướng Kiều Kiếm Vân liền nhận thấy khinh bỉ trên mặt hắn

"Kiều..... Kiều sư ca....." Nàng chưa từ bỏ ý định thử lại.

Còn muốn giả bộ! Kiều Kiếm Vân không hề bận tâm, "Lưu Dụ Lan, muốn hay không ta lặp lại một lần vài câu người nói với Chu Thái Tường, dùng hết biện pháp đẩy Phù Cơ vào miệng hổ kia?" Hắn ngữ khí nhẹ nhàng chậm chạp, lại mang theo một tia sát khí.

Nếu không phải vì Doãn Văn, hắn đã sớm phá bỏ nguyên tắc không đánh nữ nhân, tự mình động thủ hung hăng giáo huấn nàng ta một phen rồi!

Lưu Dụ Lan sắc mặt đại biến lui về phía sau từng bước, thế này mới phát hiện không còn gì cứu vãn. Thì ra.....

Nhìn Kiều Kiếm Vân thần sắc trên mặt hèn mọn khinh thường cùng phần nộ trong mắt, còn có Diệp Doãn Văn biểu tình trào phúng..... Nàng rất cực không cam lòng thừa nhận bản thân thất bại, biết chính mình lộng xảo thành chuyên(biến khéo thành vụng, lộn lành chữa thành lộn què) ..... Nàng cuối cùng đành chấp nhận số phận rời đi.

Thật lâu sau, ánh nắng chiếu vào trên người hai sư huynh đệ trầm mặc.

"Uống cùng ta một chén đi! Nhị sư huynh." Diệp Doãn Văn lên tiếng trước, nói với Kiều Kiếm Vân vẫn im lặng đứng bên cạnh.

"Hảo." Kiều Kiếm Vân không thể cự tuyệt đi theo sau sư đệ.

Trước khi đi, hần lưu luyến liếc nhìn Lục Thủy uyển một cái

Thôi chờ đến ngày mai đi!

Ngày mai lại đến ôm nàng cũng không muộn.

Ngày mai lại nói cho nàng rằng chính mình đã nhận ra tình cảm của bản thân dành cho nàng!

Bọn họ vẫn còn nhiều thời gian mà!

Như vậy để ngày mai đi!

Kết quả bọn họ không có ngày mai!

Lục Thủy uyển vườn không nhà trống, Lương Phù Cơ để lại một bức thư tạm biệt sau đó chạy lấy người.

Kiếm Vân ca ca.

Ta rất cực hiểu "không tự lượng sức mình" là gì.

Đây là người vẫn muốn nói cho ta, có điều ta không chịu nghe, cho đến tận bây giờ ta mới hiểu.

Đa tạ người mấy năm nay đã nhân nhượng ta. Sẽ không tái kiến!

Nếu cha ta tìm đến, xin hãy nói rằng ta đã quay lại Tĩnh thành, như ý các người mong muốn!

Phù Cơ.

"Oanh" một tiếng, bàn tròn bị Kiều Kiếm Vân một chưởng đánh gãy, ngay cả tấm khăn trùm bàn cũng rách thành mấy mảnh.

Sáng sớm sau khi tiễn Doãn Văn cùng Lưu Dụ Lan, hần đang muốn hảo hảo cùng nàng nói chuyện thì nàng đã đi rồi!

Ngay tại khi hần phát hiện tâm ý của mình, nàng thế nhưng tuyên bố buông tha, không muốn tiếp tục 'theo đuổi' hần, cứ như vậy bỏ đi!

"Nàng đáng ghét!" Hần xiết chặt quyền đầu đứng trong phòng, trên mặt là đau lòng cùng tức giận không chút nào che lấp.

Nàng làm sao có thể đứng lúc hần giác ngộ liền lựa chọn buông tha cho hần?

Thực đáng giận!

"Lương Phù Cơ chết tiệt, cho dù đuổi tới chân trời góc biển, ta cũng phải tìm bằng được nàng, không thể không hảo hảo tính toán với nàng!"

Kiều Kiếm Vân hướng lên trời thề thốt.

Ngay sau đó, thân ảnh của hần nhanh chóng rời Lục Thủy uyển!

## 25. Chương 25

Nước mắt trên mặt ngày càng nhiều .....

Nữ nhân hân mong nhớ ngày đêm đang nằm trên sàn, nàng ngủ nhưng vẫn rơi nước mắt.

Kiều Kiêm Vân nhẹ nhàng ngồi xuống bên cạnh nàng, nước mắt trên khuôn mặt nhỏ nhắn của nàng khiến hân đau lòng.

Hân biết đó là dấu vết hân thương tổn nàng.

Hân ngóng nhìn nàng, nhớ lại thời điểm hai người bọn họ mới quen nhau, đôi mắt mị hoặc của nàng đã khắc sâu vào tâm mà hân cũng chưa tự biết.

Nàng tích cực chủ động theo đuổi, làm cho hân xem nhẹ chân thành cùng tha thiết dưới lớp bọc dưng cảm theo đuổi tình yêu của nàng.

Hân bị đạo đức gông xiềng, nhận định hành vi của nàng là một loại kinh hãi thể tục, cho nên hân khinh bỉ nàng, dùng những lời nói thương tổn nàng, còn chà đạp nàng không thương tiếc.

Thẳng đến khi nàng rốt cục hết hy vọng, lựa chọn buông tha cho hân, hân mới hoàn toàn lĩnh ngộ chính mình đã không thể không có nàng.....

Ánh mắt hân ôn nhu quyến luyến cúi đầu, khẩn cấp hôn lên môi nàng, cánh môi ngọt ngào vừa thưởng thức đã làm hân nhớ tới tận bây giờ.....

”Ngô.....” Áp lực trên môi cùng hơi thở nóng rực nơi chóp mũi đánh thức Lương Phù Cơ.

Gương mặt tuần tú phóng đại kề sát mặt làm cho nàng hiểu được tình hình hiện tại. Nàng phút chốc ngừng thở, cả người nổi lên một trận run rẩy, đầu lập tức trống rỗng.....

Phát hiện phản ứng của nàng, hân càng thêm nóng bỏng, chiếc lưỡi linh động không ngừng khiêu khích miệng nàng, nhắm nháp trúc trắc cùng kinh hách của nàng, cùng với tư vị vừa ngọt vừa quen thuộc.

Thật lâu sau, hân mới buông môi nàng.”Muốn ghen chết sao! Phù Cơ, nào, hít vào.....” Hân ôn nhu nhìn nàng, ngữ khí cất giấu nhu tình mật ý trước nay chưa từng có.

”Người.....” Đôi mắt to mịt mù. Hân sao lại chạy tới nơi này? Còn thừa dịp nàng ngủ hôn trộm nàng, hân không phải nói hân không hôn nữ nhân sao? ”Người không phải là.....”

Suy nghĩ hỗn loạn sau khi bị hân hôn càng thêm loạn thành một đoàn, đánh mất tỉnh táo thường ngày.

”Không hôn nữ nhân.” Hân cười yếu ớt tiếp lời, nhìn thấu vấn đề trong mắt nàng. ”Đúng vậy, bình thường ta không hôn nữ nhân, bởi vì ta chỉ hôn nữ nhân ta yêu.”

”Vây.....” Nàng khiếp sợ trừng lớn hai mắt, khó tin thì thào,”Vây người.....”

”Nàng không có nghe sai, tiểu yêu tinh của ta, nàng chính là nữ nhân ta yêu.” Hân ôn nhu thâm tình nhìn sâu vào mắt nàng, khóe môi gợi lên một chút tươi cười gợi cảm cùng tà ác mị hoặc, đưa tay kéo thân thể nàng dậy.

Cảm xúc mãnh liệt đánh sâu vào tâm nàng. Thật vậy ư? Nàng thật sự có được tình yêu của hân sao? Nàng kinh ngạc tùy ý hân đem nàng ôm vào trong lòng.

Đột nhiên cảnh tượng đau lòng lại hiện lên trong đầu, nàng liền tránh khỏi vòng ôm của hân.

”Người không phải thích Lưu Dụ Lan sao? Tại sao còn muốn đến lừa gạt ta?” Hại nàng buồn bực.

”Ai nói ta thích Lưu Dụ Lan?” Kiều Kiêm Vân nhìn nàng, trong mắt dâng lên nghi hoặc, ”Nếu ta thích nàng ta thì vì sao phải ngàn dặm xa xôi chạy đến Tỉnh thành, dọc theo đường đi chỉ một mực hỏi thăm tin tức của nàng, sợ nàng không an toàn về đến nhà..... Kết quả khi ta ăn không ngon ngủ không yên tìm được tới đây, nàng thế nhưng nói ta thích người khác!”

Lương Phù Cơ nghe được hân bán thâm oán, trong lòng vừa mừng vừa lo. Nhưng đúng là nàng tận mắt thấy hân ôm Lưu Dụ Lan nha!

"Nhưng nàng ấy nói với ta đợi cho ta rời khỏi Kiều phủ, các người sẽ công bố quan hệ hôn phu hôn thê nha." Nàng nghi ngờ hỏi.

"Nàng ta nói như vậy, nàng liền tin?" Hấn không thể tin được nàng có thể đơn thuần như vậy.

"Ta vốn không tin." Nhìn hấn nhú mày, Lương Phù Cơ vội vàng thanh minh, "Bất quá, ta tận mắt thấy người ôm nàng rất nhiều lần, hơn nữa mỗi lần người gặp ta liền phát hỏa, còn mắng ta bằng những lời lẽ khó nghe, cho ta là nữ nhân không biết liêm sỉ....." Nàng càng nói ánh mắt càng ảm đạm. Đả kích liên tục cuối cùng làm nàng sụp đổ tự tin không thể gượng dậy, cho nên nàng mới có thể chết tâm, dẹp đường trở về Tĩnh thành.

Kết quả nàng vừa đi, hấn lại đuổi theo sau, còn nói với nàng những lời mà nàng tưởng chừng không còn hy vọng, như vậy bảo nàng như thế nào có thể tin hấn đây?

"Là ta sai." Kiều Kiếm Vân ôm nàng vào lòng, "Là ta không muốn thừa nhận cảm tình bản thân với nàng, mới có thể khẩu không trạch ngôn(nói bừa, nói không suy nghĩ) thương tổn nàng, là ta sai. Bất quá nàng nhất định phải tin tưởng ta, ta thật sự không có thích người khác, cũng chưa từng nói qua muốn thành thân với Lưu Dụ Lan, càng không có ôm nàng ta nhiều lần....."

"Người gạt ta!" Nghe được câu cuối cùng của hấn, Lương Phù Cơ lập tức bất mãn ngẩng đầu."Ta rõ ràng tận mắt thấy người ôm nàng vài lần a."

"Ta không có, Phù Cơ." Kiều Kiếm Vân lại phản bác, "Bằng không người nói cho ta biết, ta ôm nàng ta vào lúc nào?" Chuyện này không làm sáng tỏ, lòng của nàng nhất định sẽ không yên, tuyệt không tin hấn. Nhưng hấn rõ ràng đâu có ôm nữ nhân kia, tại sao Phù Cơ nói rằng hấn có? Chẳng lẽ.....

"Được." Thấy hấn vẫn không chịu thừa nhận, Lương Phù Cơ lần lượt kể, chưa xong còn nói "Còn có lần đó người tới cứu ta, nàng lao vào lòng người, nhưng người cũng không có đẩy nàng ra nha!" Nàng hờn dỗi liếc hấn. Để xem hấn giải thích thế nào!

Nghe xong nàng trách tội, Kiều Kiếm Vân rốt cục hiểu được nàng tại sao dửng dưng cảm 'theo đuổi' hấn lâu như vậy lại đột nhiên tuyên bố buông tha cho hấn rồi chạy mất, thì ra là có hiểu lầm nghiêm trọng này.

"Lần ở thư phòng là nàng quá ngốc nghếch." Hấn thở dài thân thủ khẽ vuốt hai má nàng, hưởng thụ cảm xúc non mềm nơi lòng bàn tay.

"Ta làm sao mà ngốc" Nàng cắn giận đẩy tay hấn, nhả mi khó chịu.

"Lưu Dụ Lan bảo nàng đêm đó đến thư phòng, thậm chí còn chỉ định là giờ hẹn, chẳng lẽ nàng không nghĩ đến đó là cạm bẫy nàng ta cố tình sắp đặt, chờ người tự động sa lưới? Phải không?"

Nàng ngẩn người, nhưng lập tức nghĩ đến một chuyện,"Nhưng là ta tận mắt nhìn thấy người ôm nàng!"

Đúng là nha đầu ngốc! Kiều Kiếm Vân lại kêu."Vậy nàng có phải hay không vừa thấy ta ôm Lưu Dụ Lan liền tức giận xoay người bỏ chạy?"

"Nha? Người làm sao mà biết?"

"Quả nhiên không ngoài dự đoán của ta. Vì thế nên nàng mới không thấy được ta lập tức đẩy Lưu Dụ Lan ra, thậm chí còn đuổi khỏi thư phòng."

"Thật sự?! Nàng sanh to mắt. Nguyên lai sau đó có diễn biến như vậy.

"Thật sự." Kiều Kiếm Vân ôn nhu nhìn nàng,"Về phần ngày đó đi cứu nàng, khi Lưu Dụ Lan đột nhiên ôm lấy ta, ta vốn định lập tức đẩy nàng ta ra, nhưng là ngại nàng ta vừa mới chịu kinh hách, hơn nữa Doãn Văn lại ở bên cạnh, cho nên ta mới ần nhẫn tức giận. Kỳ thật thời điểm đó, việc ta chân chính muốn làm là hung hăng đánh nàng ta một quyền!" Nhớ tới lời nói của Lưu Dụ Lan với Chu Thái Tường liền khiến hấn không khỏi nghiêng răng nghiêng lợi.

"Di?" Lương Phù Cơ quên chính mình đang tức giận, kinh ngạc nhìn hấn."Tại sao?"

"Tiện nhân đó dám nói nàng là tàn hoa bại liễu, hơn nữa còn muốn hắt mai mau mau bắt nạt nàng..... Nếu không phải vì Doãn Văn, ta đâu chỉ đánh cho Lưu Dụ Lan một quyền, phải làm thịt nàng ta mới đúng!" Thần sắc âm ngoan ở đáy mắt hắt chợt lóe lên rồi biến mất.

"Diệp đại ca cùng với việc người muốn đánh nàng một quyền có liên quan gì nhau?" Nàng hoang mang chớp mắt mấy cái.

"Nàng không thấy sao? Kỳ thật Doãn Văn có tình ý với Lưu Dụ Lan. Mà Lưu Dụ Lan cũng có cảm tình với hắn, có điều nàng ta lại là nữ nhân đứng núi này trông núi nọ, sau khi đến kinh thành liền đổi ý, đem mục tiêu đặt lên –"

"Lên người người." Lương Phù Cơ tiếp lời, trong lòng cũng rất cục cựa hiểu được lần nói chuyện với Diệp Doãn Văn bên bờ hồ, giọng nói chu xốt của hắn là do đâu mà có.

"Người thật đúng là vĩ đại a, có nhiều nữ nhân thích người như vậy, hơn nữa người còn có một nàng hồng phấn tri kỷ đúng không?" Giọng nói của nàng có ý nói mỉa hắt. Bất quá nghĩ đến bản thân mình cũng chỉ là một trong số đó, trong lòng liền buồn bực khó chịu.

"Ta không cần nữ nhân khác, ta chỉ muốn nàng." Hắn lại biểu lộ tình cảm.

"Nhưng là người trước kia thích như vậy." Nàng nhin không được lại chọc hắt một câu, hồi tưởng lại quá trình gian nan theo đuổi của mình.

"Đó là ta mất manh tâm manh( manh = mù)." Hắn lộ ra ánh mắt khẩn cầu, "Phù Cơ, tiểu yêu của ta, nàng không cần tái sinh tức giận ta được không? Nàng không biết khi ta nhìn bức thư nàng để lại trên bàn, lòng ta có bao nhiêu khó chịu đâu..... Mà ta đang muốn thổ lộ tình cảm với nàng, nàng thế nhưng quyết định bỏ đi."

"Ta..... Ta nghĩ....." Nàng ánh mắt tỏa sáng tới gần hắn, trong lòng mừng như điên. "Nếu không phải ta thấy người ôm Lưu Dụ Lan ở bên ngoài Lục Thủy uyển, ta cũng sẽ không hết hy vọng mà bỏ chạy. Bất quá, trên đường về Tĩnh thành ta rất hối hận, bởi vì ta rất nhớ người! Kiếm Vân ca ca."

"Lúc đó là lần cuối cùng Lưu Dụ Lan muốn cố gắng ở lại, hơn nữa nàng lại chỉ liếc một cái liền xoay người, cho nên lại không thấy ta đẩy nàng ta ra, còn mắng nàng ta thậm tệ. Đúng không?!" Hắn ôm thân thể mềm mại đang tự động dựa sát vào mình, ngữ điệu ôn hòa trách mắng.

Lương Phù Cơ ở trước ngực hắt ngây ngô cười, cảm giác vui sướng bơm đầy lồng ngực. Chỉ cần nàng có thể có được tình yêu của hắn, những chuyện khác nàng tuyệt không để ý.

"Như vậy, Kiếm Vân ca ca có phải hay không đã quyết định cho Phù Cơ làm nương tử của người?" Đây là hy vọng nàng tâm tâm niệm niệm, vẫn luôn tồn tại trong lòng.

"Đúng vậy." Hai mắt hắt đọng đầy tình ý cùng chân thành tha thiết, "Kiếm Vân ca ca đời này chỉ chọn nàng làm nương tử, chỉ mình nàng." Hắn rút cục tìm về một nửa gần như đã mất của mình.

"Ta rất yêu người nha! Kiếm Vân ca ca." Dung nhan tuyệt mỹ hốt nhiên tươi cười, đôi mắt to sáng bừng long lanh.

"Ta cũng rất yêu nàng, bảo bối Phù Cơ của ta." Hắn cúi đầu xuống, thật sâu cướp lấy lúm đồng tiền chân thành bên môi nàng cất dấu kỹ vào lòng.

Chân tình vây quanh hai người bọn họ, thật lâu không dứt...

HẾT

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/van-thieu-si-tam>